

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARINA PIRLIMPOU

THIS TIME AROUND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu Kez

Marina Pirlimpou

Telif Hakkı© 2025 Marina Pirlimpou

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında ve erişim sisteminde saklanamaz. Kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması hariç. Bu eserin veya içeriğinin hiçbir bölümü, yapay zeka yazılımı, programları veya materyallerinin kullanımı veya geliştirilmesi için çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, popüler kültüre, şirketlere, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya kişilerle, hayatta olan veya olmayanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Hayal kurmayı asla bırakmayanlar için.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı	
Adanma 1.	
Bölüm	
bir	
iki üç	
dört	
beş	
altı	
yedi	
sekiz	
dokuz	
on on	
bir on	
iki	
on üç on dört	
on beş on altı	
on yedi on	
sekiz	

[on dokuz](#)
[yirmi](#) .
[yirmi bir](#)
[yirmi iki](#)
[yirmi üç](#)
[yirmi dört](#)
[yirmi beş](#)
[bölüm 2](#)
[yirmi altı](#)
[yirmi yedi](#)
[yirmi sekiz](#)
[yirmi dokuz](#)
[otuz](#)
[otuz bir](#)
[otuz iki](#)
[otuz üç otuz](#)
[dört otuz](#)
[beş otuz altı](#)
[otuz yedi](#)
[otuz sekiz](#)
[otuz dokuz](#)
[epilog](#)
[Yazar hakkında](#)
[teşekkürler](#)

bölüm 1

bir

Madison Pierce, bir şeylerin biraz ters gittiğini düşündü.

Birincisi, son birkaç dakikadır baktığı, karanlıkta parlayan küçük yıldızlarla dolu tavan, ona çok tanıdık geliyordu, ki bu garipti çünkü o yıldızları son yirmi yıl içinde bir yerlerde bıraktığından emindi.

İkincisi, yorganını hızlıca inceledikten sonra, renkli ve gerçekten de harika bir Sailor Moon deseni ortaya çıktı; her yerde siyah Lunalar ve dizinin beş sezonunun tamamından broşlar vardı.

Tanrım, o broşları deli gibi seviyordu.

Ve son olarak, en önemlisi, burası onun yatak odası değildi.

Ya da daha doğrusu, şu anki yatak odasının olması gereken yer değildi.

Krem rengi, soluk tonlar, düzgün çizgiler ve modern, minimalist alt tonlar yoktu. Burası Maddy'nin çocukluk yatak odasıydı, çiçeklerle dolu, pembe-gri yatak ve komodin seti, düzinelerce Asterix çizgi romanı ve fantastik kitap, ve daha sonra da sakladığı pelüş oyuncaklar ve figürinlerle.

Henüz gözlüklerini takmamıştı, bu yüzden her şey ona biraz bulanık geliyordu, ama her şey tam olarak aynı görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde.

Bu yatak odasını birçok kez rüyasında görmüştü. Hayatında birkaç kez ev değiştirmişti, ama rüyalarında geri döndüğü tek yer burasıydı. Tabii ki, bu olan biteni mükemmel bir şekilde açıklıyordu.

Maddy rahatlamaktan güçsüz düştüğünü hissetti.

Bu bir rüyaydı. Öyle olmalıydı. Muhtemelen bu yüzden de çok iyi göremiyordu. Gözlüğüyle bir ilgisi yoktu. Rüyalarda nesnelerin odaklanmamış görünebileceğini ve rüya gören kişinin hiçbir şeyin tadını veya kokusunu alamayacağını bir yerde okumuştı.

Derin bir nefes aldı, kendini rahatlattı ve sıcak yorganına sarıldı. Artık bu bilmeceye mükemmel bir cevap bulduğu için, bu odada, her zaman sevdiği şeylerle çevrili olmanın ne kadar harika bir his olduğunu takdir etmek için biraz zaman ayırabilirdi. Sakin hissediyordu.

Ve kalbi hissedilmez, düzensiz bir şekilde çarpmasaydı ve unutmaması gereken bir şeyi unutmuş olduğu hissi onu rahatsız etmeseydi, bu anın tadını tam anlamıyla çıkarabilirdi.

Ancak. Kalp atışları gittikçe güçleniyordu, vücudu ona bir şey söylemeye çalışıyor, beyninin bunu anlamasını bekliyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve o kadar hızlı oturdu ki başı döndü ve yavaşça tekrar uzandı.

"Olamaz," diye düşündü.

"Olamaz," diye yüksek sesle söyledi. "Hayır, hayır, hayır," diye tekrar etti.

Beyninin farkına varması iyiydi. Birdenbire farkına varması, onu saran güçlü kolların sıcak kucaklaması ve sonra... hiçbir şey. Kara bir boşluk ve sonra, şey, çocukluk yatak odası.

Bu delilikti, değil mi? Öyle olmalıydı. Tamamen delilik. O kadar deliceydi ki, sabahın çok erken saatlerinde, bir deli gibi sessizce gülmeye başladı. Bir noktada, okuduğu tüm fantastik romanların onu yakalayacağını biliyordu. Çünkü, hadi ama, alternatif, onun bir yere kapatılması gerektiğini düşünmesine yetecek kadar yeterliydi.

Zaman yolculuğu mu?

Ciddi misin?

Ve nereye? Eski

yatak odasına mı?

Zaman yolculuğu egzotik veya gerçekten eski bir yere, belki de gizemli bir atmosfere sahip bir yere, örneğin ayak bileklerini saran yoğun sisle kaplı karanlık bir ormana yapılmalıydı, orada onu şüpheyle inceleyen ve ona "*kızım*" diyen yakışıklı, uzun boylu, kıvil saçlı bir İskoçyalıyla karşılaşmalıydı.

Ya da gerçekten her şeyi göze alacaktıysa, neden zaman yolculuğu yapsın ki? Neden, tam anlamıyla, onu bekleyen görevlerin olduğu, kanatlı, düşünceli erkeklerin onu kenardan koruyacağı, onu kendinden kurtarmaya hazır olduğu, mükemmel vücuduna oturan deri giysiler giyip her türlü dövüş sanatını ustalaştığı büyülü bir diyara gitmesin ki?

O, başını sallayarak iç geçirdi. Her zamanki gibi gerçekçi ve pratikti.

Tamam, belki de orijinal değerlendirmesine dönmek daha mantıklı olurdu. Belki de gerçekten rüya görüyordu.

Bunların hepsi çok canlı bir rüyaydı. Etrafındaki her şey şaşırtıcı derecede gerçekçi geliyordu. Zihninin en derin köşelerinden koparılmış, güzel, yumuşak ve parlak her şeyin muhteşem bir gösterisi.

Ve Maddy, uzun zamandır hissetmediği kadar kendini daha sağlam hissetti. Parmaklarının ucunda yumuşacık yorganının yumuşaklığıyla. Giysilerinden, şampuanlarından ve mumlarından her zaman sızan o hafif vanilya ve çiçek kokusuyla. Her zaman mutlu hissettiği bir yerde olduğunu fark ederek.

Nostalji dalgası göğsüne bir tuğla gibi çarptı. Ama hüznü duyularına daha fazla kapılmadan önce, yatak odasının kapısı sessizce çalındı ve annesinin kıvrık, magenta saçlı başı, aralık bıraktığı kapı aralığından görüldü.

"Maddy?" diye fısıldadı. "Kalkma zamanı, tatlım. Saat yedi oldu bile."

Maddy'nin çoktan uyanmış olduğunu fark eden annesi gülümsedi ve odaya girerek doğrudan yatak odasının penceresine yöneldi ve panjurları açtı. Sabahın erken saatlerindeki ışık perdelerden süzülerek odayı gölgeli desenleriyle kapladı.

Ellie Pierce, her zaman çok kompakt bir kadının vücudunda hapsolmuş bir enerji topu olmuştu. Her zaman hareket halindeydi, her zaman yapacak bir şeyler arıyordu ve asla yavaşlayıp nefes almayı düşünmezdi.

Maddy bu kadını gerçekten çok seviyordu. Muhtemelen tam tersi olduğu için.

Maddy, çocukluğundan beri sessiz anlarda rahatlık bulmuştu. Odanın köşesine kıvrılıp burnunu bir hikaye veya resimli kitaba gömmek, sınıf arkadaşlarının okulda yarattığı kaosun veya pek ilgisini çekmeyen oyun buluşmalarının ortasında adeta bir vaha gibiydi.

Ama Ellie'nin odada dolaşıp Maddy'nin gününü başlatmaya hazır olduğunu görmek, dudaklarını sevgi dolu bir gülümsemeye çevirdi. Maddy ve annesi her zaman çok farklıydılar, bu da ikisinin sürekli olarak epik kavgalara girip, birbirlerine alaycı sözler söylediği, ama her zaman iyi niyetli olduğu anlamına geliyordu. İki katırın kafalarını çarpıştırması gibiydi.

Annesinin kızıl saçlarını görmek şaşırtıcıydı. Annesinin ne zaman saçlarını kırmızıya boyamayı bırakıp orijinal sarı saçlarına döndüğünü hatırlamıyordu, ama yine de bunu görmek onu şaşırttı. Zamanla bu ayrıntıyı unutmuştu.

Maddy nabzının hızlandığını hissetti. Çok fazla ayrıntı fark ediyordu.

Tanrı aşkına, neler oluyordu?

Bu bir deja-vu muydu?

Deja vu rüyalarda da olur muydu?

"Her şey yolunda mı, Maddy?" diye sordu annesi, onun dönen düşüncelerini keserek.

"Tabii ki anne," diye cevapladı, belki biraz fazla hızlı. "Neden olmasın ki?"

Evet, neden olmasın ki, diye düşündü.

Belki de 35 yaşında bir kadın olarak, sadece mecazi anlamda değil, kelimenin tam anlamıyla geçmişe bir yolculuk yaşadığı için mi? Kadife pijamalar gibi hissettiren ve en sevdiği çizgi film karakterlerine benzeyen bir şeyin içinde uyanmak?

Maddy yatağının yanındaki komodine baktı ve gözlüklerini gördü – hayatının bir noktasında üzerine oturup kırıdığını emin olduğu yuvarlak, metal çerçeveli gözlüklerini – ve onları taktı. Annesi artık net bir şekilde görünüyordu ve Maddy, 40'lı yaşlarının sonlarında olan Ellie'nin görüntüsünü, annesinin şu anki görüntüsü ve yaşıyla uzlaştırmaya çalıştı.

"Bilmiyorum, biraz dalgın görünüyorsun," dedi annesi endişeli bir şekilde.

"Hayır, sadece uykum var, hepsi bu," dedi Maddy, annesini sakinleştirmek için aceleyle, kendisinin de sakinleşeceğini umarak.

Evet, bu konuda harika bir iş çıkarıyordu. Maddy, sadece bir tür poker yüzü takındığını umuyordu, çünkü birkaç saniye sonra muhteşem bir çılgınlık sergileyecekti.

Bir süre sonra annesi yumuşadı ve "Tamam, bebeğim, gel kahvaltını yap yoksa okula geç kalacaksın" dedi gülümseyerek.

Ve öylece gitti, geride bıraktığı şok olmuş çocuğa attığı bombayı hiç umursamadan.

Belki de Maddy'nin işitme duyusu da, hiç iyi olmayan görme duyusu gibi, arızalıydı.

Çünkü annesinin Maddy'nin okula gitmesi gerektiğini söylediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Bu ne tür bir yeni cehennemdi? Çünkü Maddy, yetişkin bir insan olarak okula geri dönmenin, tekrarlayan kabusların ilk üçünde yer alacağına emindi. Frenleri bozuk bir asansörde sıkışıp kalmak ve etrafta kapısı olmayan tuvaletler varken işemek zorunda kalmak gibi.

Maddy yüksek sesle iç geçirdi ve kaşlarının arasında oluşmaya başlayan kırışıklığı ovuşturdu. Sabahın bu erken saatinde zihinsel olarak çoktan yorgun düşmüştü.

Şu an için başka bir çare olmadığına göre, yorganı üzerinden attı. Okula gidecekti.

iki

Öncelikle, Maddy'nin ciddi bir uyum sağlaması gerekiyordu.

Oturup etrafına bakındı, kendini içinde bulduğu zaman hakkında daha fazla bilgi verebilecek herhangi bir şey aradı. Tarihi kontrol etmek birinci önceliği haline gelmişti.

Keşke bir takvim ya da daha iyisi, telefonunu bulabilseydi.

Masasında bir kapaklı telefon gördüğünde derin bir nefes aldı.

Bu çok umut verici görünüyordu, diye düşündü, cihazı eline alıp sanki geçmişinden gelen bir hayaletmiş gibi ona bakarken. En azından, telefonu açmadan önce tarih hakkında genel bir fikri vardı.

20 Kasım 2006

Durum beklediğinden daha da kötüydü.

Görünüşe göre, 16 yaşında olmak ilk seferinde yeterli olmamıştı, bu yüzden tekrarı gerekiyordu.

Parmaklarında bir karıncalanma hissetti ve gözü kendiliğinden seğirmeye başladı. Belki de felç geçirmek böyle bir şeydir, diye düşündü, bunun bir rüya olduğu umudu birer birer solarken.

Gözü, gardırobunun hemen yanındaki duvardaki boy aynasına takıldı.

Eh, hızlıca bir bakış her şeyi açıklığa kavuşturacaktı.

Lise öğrencisi Maddy'nin taze yüzü yansımada onunla karşılaştı. Uzun, karışık, koyu kahverengi saçları kontrol edilemez bir şekilde akıyordu ve ela yeşili gözleri şok ve teslimiyetle ona bakıyordu.

Gözleriyle yüz hatlarını izlemekten kendini alamadı. Yüzü hem farklı hem de aynı görünüyordu. Gözlerinin köşelerindeki küçük çizgiler

ve dudaklarını çevreleyen gülümseme çizgileri de yok olmuştu. Bunun dışında, görünüşü ve hissettikleri hemen hemen aynıydı.

Son bir çaba olarak uyanmak için kolunu oldukça sertçe çimdikledi, ancak sadece kendine morluklar yaptı.

Artık *bu* da hallolduğuna göre, Maddy hazırlanıp sonuçlarına katlanmanın zamanının geldiğini düşündü. Modaya uygunluğu şüpheli bazı parçalar bulacağını bildiği dolabına yan gözle baktı ve dolabının içine göz attığında haklı olduğunu gördü.

Giysileri her zaman stil yerine rahatlığı ön plana çıkaran makul kıyafetler ile annesinin yıllar boyunca sevimli bulduğu için onun için seçtiği giysilerin bir karışımıydı. Ve sevimliydi. Sadece bir lise öğrencisinin genellikle giymeyi seçeceği türden değillerdi. Askılarda bu giysilerden bazılarını görünce gülümsedi.

Maddy başını sallayarak giyinmeye başladı, bulabildiği ilk sıcak giysileri giydi – koyu renkli bir eşofman altı ve bol mor bir kazak – ve mutfaka gitti. Sevgili annesi her sabah yaptığı gibi kahvaltısını hazırlamış ve masaya koymuştu.

Oturarak, Maddy tabağına baktı. Tabağında iki dilim tereyağı ve bal sürülmüş tost ve bir fincan ılık süt vardı. Sütün bal kokusu onu sıcaklık hissiyle doldurdu. Kahvaltısına yönelttiği gülümseme, yiyeceklere yöneltilen gülümsemelerden çok daha içtendi.

"Teşekkürler anne," dedi Ellie'ye, gözlerinde bir sızı hissederek tabağına odaklandı.

Annesi, hayatı boyunca onun için yaptığı bir şey için teşekkür etmesini garip bulsa da, bunu belli etmedi.

Sadece "Rica ederim, tatlım" diye cevap verdi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Maddy kahvaltısını yaparken, çocukluğunun geçtiği evin unutmuş olduğu ayrıntılarını gözleriyle süzdü. Evleri ona her zaman, birbirinden çok farklı eşyaların rastgele bir şekilde bir araya getirilmiş, ama aslında çok mantıklı bir şekilde düzenlenmiş bir mozaik gibi gelmişti. En azından, her zaman doğaçlama dekorasyon fikirlerini hayata geçiren annesine göre öyleydi.

Maddy kapıdan içeri adımını attığı anda, tüm oturma odası / yemek odası / mutfak onu karşıladı. Mutfak, onu sıcak, fındık ve bal renkleriyle sarar, her zaman

yastıklı mutfak sandalyesine oturup bir şeyler atıştırmasını ve sevdiklerine günün olaylarını anlatmasını isterdi. Tencere ve tavalardan ağız sulandıran bir koku yayılırdı, karşı konulması imkansızdı.

Sonra, oturma odası onu, o kadar yumuşak ki oturduğunda bataklık gibi hissettiren

— o kadar yumuşaktı ki, oturduğunda bataklıkta gibi hissedirdi. Kalkmak için gerçekten yardıma ihtiyaç duyardı.

Ve oturma odasının uzak köşesinde, birbiriyle hiç uyuşmayan sandalyelerle çevrili bir yemek masası duruyordu. Sandalyeler bile birbiriyle uyuşmuyordu, ki bu başlı başına etkileyici bir başarıydı.

Maddy, çocukken nadiren yaşadığı hasta günlerini, okuldan eve kaldığı günleri, minderlerin ve mavi ve yeşil yorganların arasında kaybolduğu günleri, küçük ellerini ısıtan sıcak kakaoyu ve o zamanlar televizyon denen devasa kutuda oynayan en sevdiği çizgi filmleri dün gibi hatırlıyordu. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Saate bakınca Maddy, tüm bu hayallere dalmak onu geç kalmaya zorlayacağını fark etti, bu yüzden yemeğini çabucak bitirdi ve bir anda kendini okul çantasını omzuna asmış, kapıya doğru yönelmiş buldu, ama önce polar ceketini almayı ihmal etmedi. Her zaman çok üşürdü.

Okulu yürüyerek kısa bir mesafedeydi, bu yüzden yürüyerek düşüncelerini temizleme ve yüzüne çarpan serin sonbahar esintisinin tadını çıkarma fırsatından memnundu. Bütün bunları oldukça iyi karşıladığını düşünüyordu. Belki de her şeyin aksini işaret etmesine rağmen, bunun gerçekten olduğuna inanmadığı ve bir noktada her şeyin yeniden yoluna gireceğine inandığı içindi.

Maddy inledi.

Neden Hogwarts'tan bir mektup almamıştı ki? Hiç tereddüt etmeden 0,5 saniye içinde o trene atlardı.

Yüzünde çaresizliği açıkça okunuyordu, mırıldanmaları okul binasına giren diğer zor durumdaki öğrencilerin şaşkın bakışlarını üzerine çekiyordu. Tam da ihtiyacı olan şeydi, daha fazla dikkat çekmek.

Buna sabrı yoktu, sinirleri ipin ucunda sallanıyordu. Muhtemelen ona çarpan birine bile bağırırdı.

Maddy, büyük okul girişine girdi ve buraya son ayak basışından bu yana geçen onca yıldan sonra, her şeyi yeniden içselleştirmekten kendini alamadı. Liseler arasında, bu okul,

terrakotta tonları ve beyazların birleşimi, bol yeşilliklerle çevrili. Bu bahçelerde binlerce kez yürüdüğü için adımları, çok iyi bildiği binayı takip ederek onu sınıfının olduğu yeri hatırladığı yere götürdü.

O, okul günlerini sevgi ve nostaljiyle hatırlayan insanlardan biri değildi. Bu mevsimde hava neredeyse her zaman kasvetliydi, sık sık çiseleyen yağmur ve sürekli bulutlu gökyüzü, tüm binayı kasvetli bir havaya büründürüyordu. O kirli beyaz, neredeyse sarımsı duvarlar rüyalarına girerdi, bu yüzden bu koridorlarda dolaşmak kesinlikle eğlenceliydi.

Onun gibi kitap kurdu, sessiz, pek çok şeye karışmak ya da sorun çıkarmak istemeyen bir tipseniz, popülerlik o kadar uzak olur ki, başka bir gezegendeymiş gibi hissedersiniz.

Ama Maddy, her şeyi sakinlikle karşılayacağına karar verdi ve sırtını düzeltti. Birincisi, genç görünse de aslında genç değildi. İkincisi, gerçekten istediği şey, bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmak ve kendini bu duruma nasıl soktuğunu anlamaya çalışmaktı.

Çantasını kontrol ederken, tüm kitaplarının içinde olup olmadığını kontrol ederken, ensesinin alt kısmında bir karıncalanma hissetti ve bir titreme geçti, sanki biri onu izliyormuş gibi hissettiği türden bir titreme. Döndü ve hemen etrafı taramaya çalıştı, bu hissin kaynağını bulmaya çalıştı, ama sınıflarına gitmek için etrafa dağılmış düzinelerce öğrenci varken bu neredeyse imkansızdı.

Ancak o garip his hiç kaybolmadı. Maddy'yi matematik, tarih ve İngilizce derslerinin ilk işkence dolu saatleri boyunca takip etti, öğle yemeğini haber veren ilk büyük teneffüse kadar. Sabah boyunca mekanik hareketler yapmıştı ve gürültücü ve çok sesli gençlerden uzak, kesintisiz bir yemek molası için sabırsızlanıyordu.

Nispeten daha az insanın olduğu bir yer bulmaya çalışırken, aniden güçlü bir el kolunu kavradı ve onu hiç nazik olmayan bir şekilde terk edilmiş bir kimya laboratuvarına itti.

Tamam, ah. Bu kesinlikle hiç hoş bir davranış değildi. Tam da bunu söylemek için ağzını açtığı anda, aniden döndürüldü.

Çikolata kahverengi bir çift göz onun gözleriyle buluştu, bir el hala onu sıkıca tutuyordu.

Nathaniel Keaton, neredeyse yüzüne doğru homurdanarak konuşurken, onun üzerinde dikiliyordu.

"Ne yaptın?"

Her şey bir anda aklına gelince keskin bir nefes aldı.

üç

Her şeyin ona karşı işlediği, cehennem gibi bir gündü.

Maddy, editörlük işindeki yoğun projelerden yorgun düşmüş, uzun zamandır ilk kez uyuyakalmış ve işe yetişmek için acele ediyordu. O saatte metro kesinlikle tıklım tıklım olacağından, taksiye binebilecek kadar kısa bir mesafeyi yürümek karar vermişti. Sabahın bu saatinde itişip kakışmak ve zihninin sınırlarını zorlamak gibi bir havasında değildi.

Kalabalık caddede ilerlerken, etrafında dolaşan yolcuların yüksek sesli kornaları ve soyut konuşma parçaları ona doğru geliyordu. Aşırı yorgunluk, dikkatini dağıttığı ve konsantrasyonunu ciddi şekilde bozduğu için, bir anda bir adamın göğsüne o kadar sert çarptı ki, kaldırımın kenarından fırladı, kaldırım kenarı ayağını taktı ve trafiğin ortasına düştü, bileği neredeyse burkulacaktı. Hiç bu kadar şaşkın ve yerinden edilmiş hissetmemişti, etrafındaki sesler gittikçe daha da yüksek oluyordu.

Ne olduğunu anlamaya zamanı bile olmadan, bir çift güçlü kol onu sardı ve tanıdık bir yüz görüş alanını doldurdu.

Çılgın bir korna sesi kulaklarına ulaştı ve ikisi de dönüp onlara doğru hızla gelen bir araba gördüler, durma niyeti yoktu. Sanki zaman yavaşlamış gibiydi, ya da belki de sadece onun algısı böyleydi. Hiç bu kadar donup kalmakla, korkunun esiri olmakla ve çaresizce harekete geçmek arasında kalmış hissetmemişti.

İçgüdüsel olarak, adamı kendinden uzaklaştırıp kaldırırma itmeye çalıştı ama adamın kolları kıpırdamadı. Aksine, kucaklamasını daha da sıkılaştırdı, onu göğsünün sıcaklığına doğru çevirdi, koruyucu bir şekilde başını avuçladı ve gözlerini olacıklardan uzaklaştırdı.

Nefesi hızlandı ve adamın kalbinin kulaklarına çarpan yüksek sesli atışlarını hissedebiliyordu, o kadar hızlıydı ki kendi kalp atışlarıyla aynıydı. Darbeye hazırlandı ama başını kaldırıp adamın gözlerine baktığında, onu tanıdığı anı o kadar ani oldu ki, yüksek sesle nefesini tuttu.

"Nate?" diye fısıldadı.

Ve sonra karanlık onu sardı.

dört

O kader gününü, o olaya yol açan olayları, hissettiği korkuyu aniden hatırlamak, Maddy'ye o kadar şiddetli bir şok yaşattı ki, oturmak ya da şüpheli temizlikteki zemine çökmek arasında seçim yapmak zorunda kaldı.

Tek sorun, çok kızgın ve çok genç Nate'in hala kolunu tutuyor olmasıydı, çok güzel yüzünde somurtkan bir ifade vardı, bu yüzden oturmak ya da yere yığılmak muhtemelen beklemek zorunda kalacaktı.

Ona bir soru mu sormuştu?

"Ne yaptın?" Nate tekrar sordu. Evet, soru buydu.

"Ne yaptım?" Maddy, bu adamın gözlerinin önünde bir damar patlatma olasılığını ölçmeye çalışarak, tereddütle ona karşılık verdi.

"Bunu komik mi buluyorsun?" Nate öfkелendi, yüzündeki ifade daha da karardı.

"*Bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum," dedi.

Mesele şu ki, Maddy, aynı okula gittikleri halde yollarının neredeyse hiç kesişmediğinden emin olduğu için, lise versiyonu Nate'in ona neden bu kadar kızgın olduğunu gerçekten bilmiyordu. Tabii...

Ya da o kısa, son anlarda birbirlerine baktıklarında, ya da bugün okul koridorlarında bir yerde, onu gerçekten tanımış ve her şey ona da tıpkı ona olduğu gibi geri gelmişti. Şimdi ona baktığında, Nate dişlerini gerçekten

dişlerini sıkıyordu. Her şeyi hatırlayacak kadar kızgın görünüyordu.

Aniden kolunu bıraktı ve onun önünde volta atmaya başladı, başını sallayarak derin, sakinleştirici nefesler aldı.

Bu da ona, ürkütücü olmadan onu biraz incelemesi için fırsat verdi.

Maddy stereotiplere nefret ediyordu, ama o ve Nate, lise hayatının zıt uçlarında olmanın ne demek olduğunu gerçek anlamda temsil ediyorlardı. Maddy her zaman sessiz, içine kapanık, neredeyse hiç arkadaşı olmayan bir tipti. Nate ise her zaman bir grubun merkezindeymiş gibi görünüyordu, onun ilgisini ve arkadaşlığını kazanmak için yarışan erkek ve kızlarla çevriliydi.

En azından Maddy, birbirlerini şahsen tanımadıkları için gördüklerinden böyle bir sonuca varmıştı. Aynı okula giden iki kişi olarak birbirlerini tanıyorlardı. Birbirlerini görmüş, hatta selamlaşmış ya da isimlerini biliyor olabilirlerdi, ama sonuçta farklı çevrelerdeydiler.

Örneğin, Maddy Nate'in mükemmel bir atlet olduğunu biliyordu. Kesinlikle bir atletin vücuduna sahipti, ki bu tamamen mantıklıydı, çünkü Maddy onun var olan her sporu yaptığını hatırlıyordu.

Nate, Maddy'den çok daha uzundu ve Maddy, onun geniş omuzlarını, ince belini ve kesilmesi gereken, dağınık kestane rengi saçlarını fark etmeden edemedi. Nate, şu anda sürekli elini saçlarına geçiriyordu ve saçları her yöne dağılmıştı. Yine de, Maddy'yi aptallaştırabilecek bir yüzü vardı.

Nate aniden yine onun önünde durdu ve Maddy, her zamanki gibi masum bir ifadeyle gözlerini ona çevirdi. Düşüncelerinin nereye gittiğini bilmesine gerek yoktu.

"Madison," dedi alçak sesle, şimdi daha sakin görünüyordu.

"Evet?"

"Bugün, yatak odamda, daha doğrusu eskiden ailemle birlikte yaşadığım evde uyandım. Sanırım sana da aynı şey oldu?"

Maddy, onun henüz konuşmasını bitirmediğini hissettiği için sadece içtenlikle başını salladı. "Ama son hatırladığım şey, o arabadan ikimizin de canını kurtarmaya çalışmamdı

. Aslında, birkaç yıl öncesinde değil, bir hastane yatağında uyanmam gerekirdi." Sesi yükselmeye başlamış, gözle görülür şekilde sinirlenmişti. "Sen de her şeyi hatırlıyorsun, değil mi?" Yüzünde neredeyse yalvaran bir ifade vardı.

Maddy tekrar başını salladı ve "Evet" dedi.

Nate'in bakışları keskinleşti. "O zaman bununla bir ilgin var mı?" Maddy nefesini tuttu, gözleri inanamama hissiyle büyüdü.

"Anlamadım?"

"Duydun beni. Bütün bunları sen mi yaptın?"

Vay canına. Görünüşe göre 3, 2, 1 sonra bu odada iki kızgın insan olacaktı.

1.

"Bunu *benim* yaptığımı düşünüyorsun. Bir şekilde bizi buraya getirdiğimi."

Maddy

keskin, mizahsız bir kahkaha attı. "Tabii. Peki, eğer öyle olsaydı, sence hala burada sıkışıp kalmış, pis bir okul laboratuvarında nefesimi boşa harcıyor olur muydum?" Sinirleri gerginleşmiş bir şekilde ona sert bir bakış attı. *Bu gün bir an önce bitsin istiyordu.*

Kollarını kavuşturdu. "Eğer gerçekten zamanı manipüle etme gücüm olsaydı, liseyi yeniden yaşamayı *seçer miydim* sence?" Alaycı bir şekilde başını salladı. "Hayır, biliyor musun?" Gözünün ucuyla Nate'in rahatsız bir şekilde kıpırdadığını, ifadesinin utangaç bir hal aldığını gördü. *İyi.* Ama henüz bitirmemişti.

"*Keşke* zamanda geriye gidebilseydim, böylece kendimi bu *aptal* konuşmadan kurtarabilirdim. Hatta, madem bu konuyu konuşuyoruz, neden burada duralım? Telekinezi şu anda harika olurdu, böylece o beheri doğrudan kafana fırlatabilirdim. Tabii ki sen onu saptırırdın, buna şüphe yok."

Sanki bir mil koşmuş gibi derin bir nefes verdi. Ve koşmaktan nefret ediyordu. Yüzü yanıyordu - öfkeden mi yoksa utançtan mı, emin değildi. İçinde bir şüphe, tüm bu süre boyunca deli gibi ellerini salladığını söylüyordu. Harika.

Maddy, kirpiklerinin arasından Nate'e bakmaya cesaret ettiğinde, onun yüzünde öfke ve utangaçlıktan çok, daha çok eğlenceli bir şaşkınlık ifadesiyle karşılaştı, sanki biri başka birinin çılgına dönmesini izler gibi. Bu bakış onu pek de memnun etmedi.

"Bitirdin mi?" diye sordu Nate.

"Evet, sayılır," dedi Maddy, hemen moralini bozarak.

"Tamam, görünüşe göre bununla hiçbir ilgin olmadığını tespit ettik," diye başladı, ona keskin bir bakış atarak, "bunun nasıl ya da neden olmuş olabileceğine dair en ufak bir fikrin var mı?" diye bitirdi.

"Hayır. Bugün senin gibi çocukluk odamda uyandım ve gerisi malum," diye omuz silkti.

Nate bir süre onun gözlerine baktıktan sonra, "Bu duruma göre oldukça iyi görünüyorsun," dedi.

Maddy kaşlarını çatı. "Beş dakika önce yaşadığım duygusal çöküntüden anladığın şey bu mu? Benim iyi olduğum mu?" Alaycı bir şekilde güldü. "Dostum, bu konuda iyi olan hiçbir şey yok. Ama en tuhaf şeylerin yaşandığı bir sürü kitap okudum. Gerçekten çok fazla. Aslında, o kadar çok ki, hayatımda hiç tuhaf bir şey olmasaydı muhtemelen hayal kırıklığına uğrardım." Bir an düşündü. "Beni kurtarmak ve ayaklarımın altından süpürmek için zamanı manipüle eden bir vampir lordu olsaydı ve sonra beni onun heybetli kalesine götürüp sürekli ilgisini ve hayranlığını katlanmak zorunda kalsaydım, bunu tercih eder miydim? Elbette. Ama bunun yerine kendimi burada buldum. Okul kabuslarının ülkesinde." Bir an durdu. "Bana sorarsan, oldukça büyük bir gerileme."

Sonra Nate'e döndü. "Acaba sen gizlice bir vampir lordu musun?"

Nate, onun akıl sağlığını ciddi bir şekilde yeniden değerlendirir gibi ona bakarken, muhtemelen kaderine boyun eğmişti.

"Bildiğim kadarıyla değil."

"Yazık," diye omuz silkti. "Denemeye değerdi."

"Sen hep bu kadar tuhaf mısın?" Nate şaşkın bir şekilde sordu. "Çoğu zaman."

Nate ne diyeceğini bilemedi ve muhtemelen onları sınıfa geri çağıran okul ziline tiz sesi sayesinde kurtulduğu için minnettardı.

Maddy kapıya doğru yürümeye başladı ama Nate hala çıkışını engelliyordu. Hiçbir şeyi çözemediklerini biliyordu ve Nate'in ifadesinde kendi karmaşık duygularını görebiliyordu. Onun bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu ama bir tür ortak cephe oluşturmak için ilk adımı atmaya karar verdi. Belki birlikte bir çözüm bulabilirlerdi.

"Hey," dedi, başını yukarı kaldırarak onun yüzünü daha iyi görebilmek için. "Şuna ne dersin? Bana numaranı versen de sonra konuşabiliriz ya da buluşabiliriz falan? Belki kafalarımızı bir araya getirip bir plan yapabiliriz." Sesinde tereddüt olduğunu biliyordu ve daha emin konuşabilmeyi diledi, ama o anda yapabileceği tek şey buydu.

Nate'in gözleri yarı aydınlık laboratuvarı karanlık görünüyordu, yüzü neredeyse okunamazdı. Birkaç saniye geçti, sonra içini çekip, pes etmiş bir şekilde telefonunu ona uzattı ve numarasını yazmasını istedi. O da yazdı ve ayrılmak üzereydi, ama önce, aslında hissetmediği bir sakinliği iletme için, gözlerini ondan kaçırmadan bakmaya çalıştı.

beş

Büyümenin paradoksal yanı, hiç kimse yetişkin olup o ulaşılmaz bağımsızlığı kazanmak için sabırsızlanırken, aynı zamanda biraz daha çocuk kalmak istedikleri anın da bu olduğu gerçeğiydi. Bazen, geri dönme ihtiyacı en beklemedikleri anda ortaya çıkabilirdi. Kendilerini savunmasız hissettiklerinde. Yaralandıklarında. Geçip gitmiş ve bir daha geri gelmeyecek bir yer ve zaman için özlem duyduklarında.

Maddy bunun doğru olduğunu düşünmeden edemedi.

O gün ne kadar olaylı geçerse geçsin, yaşadığı telaşlı günlük hayatın yanında hiçbir şeydi. Zorunlu olmadıkça en son ne zaman durup mola verdiğini ve yavaşladığını hatırlayamıyordu. Yetişkin hayatında ya çalışıyor, ya her şeyi yetiştirmeye çalışıyor ya da sorumluluklar birikip durdukça artan baskı altında eziliyordu.

Ama o anda, sanki bir belirsizlik içindeymiş gibi hissediyordu. Saatler geçtikçe her şey yavaş yavaş ona çarpmaya başlamıştı. Geri dönmenin ne anlama geldiğini. Bazen insanlar belirli anları, olayları, hatta hayatlarının bütün bölümlerini yeniden yaşamayı çaresizce dilerler. Annelerinin şefkatini bir kez daha hissetme şansını. Geç olduğu için ve eve yalnız yürümekten korktukları için babalarını arayıp kendilerini almasını isteme şansını. Onları korumak için elinden geleni yapacak insanların yanında olabilme şansını.

Ve belki de, hiç söylemedikleri şeyleri söylemek için.

Günün son zili çalmıştı ama Maddy hemen eve gitmedi. Kendini, bir türlü atlatamadığı kasvetli bir ruh haline girmişti.

kurtulamıyordu.

Hava yağmur yağacak gibi görünüyordu ve ara sıra esen ıslak rüzgar, yakındaki küçük parka doğru yürürken saçlarını yüzüne savuruyordu. Parkın neredeyse tamamını gören ahşap bankta ağır ağır oturdu ve gözlerini ovma için bir süreliğine gözlüklerini çıkardı, bu onun içini kaplayan hüznü duygu yok etmeye yeterdi umuyordu.

Nate ile olan konuşmasını zihninde tekrar tekrar canlandırıyor. Tabii buna konuşma denebilirse. Onu bu karmaşaya sürüklemekle suçlayan Nate'in küstahlığını hatırlayarak alaycı bir şekilde güldü. Onu kurtarmaya gelmesi için onu *zorlamamıştı*. Burada ve şu anda olacağını bilmiyordu, onu bu maceraya sürükledi. Ya da belki de onu sürükleyen oydu.

Tamam, bu çok fazla bilgiydi.

Evanescence'ın "Bring me to Life" şarkısının giriş kısmına şüpheli bir şekilde benzeyen bir zil sesi, çantasının ceplerinden boğuk bir şekilde geliyordu.

Maddy, ekranında babasının adını gördü ve dudaklarının gülümsemeye başladığını hissetti.

Maddy ve babası Marc, her zaman birbirlerine çok benzeyen iki insan olmuştu. İkisi de son derece inatçıydı ama şaşırtıcı bir şekilde iyi geçinebiliyorlardı. Çocukken onu her zaman çocuk parklarına veya ilkokulda arkadaşları ve sınıf arkadaşları tarafından düzenlenen doğum günü partilerine götüren kişi babasıydı.

Bu yüzden, telefonu açtığında babasının "Hey, Küçük M!" sesini duyunca, aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istedi. İkisinin de isimleri M ile başladığı için, kendilerine "M & M'ler" deme alışkanlığı geliştirmişlerdi. Muhtemelen çok saçma bir şeydi ama bu onların özel bir geleneği, bu yüzden babasının gür sesiyle ona özel takma adıyla seslenmesi, kalbini sevinçle doldurdu.

"Merhaba baba! Ne haber?"

"Önemli bir şey yok, işten dönüyorum. Eve geldin mi, yoksa seni almaya geçeyim mi?" diye sordu babası.

Maddy bir sevgi dalgası hissetti. Hatırlayabildiği kadarıyla, babası ne kadar uzak ya da geç olursa olsun, istediği zaman onu bir yere bırakmayı ya da almayı teklif ederdi. "Hayır, henüz çıkmadım. Okulun dışında seni bekleyeceğim."

"Tamam, harika, birazdan görüşürüz!" Babası telefonu kapattı ve Maddy okula kadar kısa mesafeyi yürüdü, göğsünü sıkıştıran baskı bir an için hafifledi.

O öğleden sonra, telefonu bir kısa mesajla çaldı.

Bilinmeyen numara: Konuşmamız lazım.

Bu, kimsenin almak istemeyeceği bir mesajdı. Hiç kimse.

Maddy: Kim bu? Yeni telefon.

Vay canına, en kısa mesajları bile yazmak için ne kadar uzun zaman harcadığını tamamen unutmuştu.

Bilinmeyen numara: Vampir lordu.

Maddy ekranına bakakaldı. Az önce şaka mı yaptı?

Maddy: Sana inanmıyorum.

Bilinmeyen numara: İşleri zorlaştıracaksın, değil mi?

Maddy: Biraz.

Bilinmeyen numara: Ben Nate.

Maddy: Merhaba Nate! Zaman yolculuğu yapan dostum nasıl?

Nate: Sabrım çok azaldı ve her saniye daha da azalıyor.

Maddy, Nate'in telefonuna eğilmiş huysuz yüzünü hayal ederek hafifçe güldü. Onu birazcık kızdırmadan duramadı.

Maddy: Yaşlandığında o kaş çatma çizgileri kalıcı olarak kazınacak.

Nate: Ben yaşılandım Madison. Sorun da bu.

Maddy: Ve bu, gelecekteki halinin faydalarını görebilmesi için önleyici bir hamle yapma şansın.

Nate: Neden bu tartışmanın bir yere varmadığını hissediyorum?

Maddy: Çünkü huysuz olmaya kararlısın. Buradan bile senin olumsuz enerjini hissedebiliyorum.

Nate: Durum biraz olumsuzluk gerektiriyor, sence de öyle değil mi?

Maddy: Biraz görüşüp konuşsak daha iyi hisseder misin?

?

Nate: Bilmiyorum. Yine kaş çatma çizgileri hakkında mı konuşacağız?

Maddy: Öyle olmayacağını garanti edemem.

Nate: Ben de ondan korkuyorum.

Nate: Ama iki kötünden daha az kötü olanı olduğu için sana adresimi gönderiyorum.

Maddy: Vay canına, sakın ol.

Maddy: Bu Netflix ve chill gibi bir şey mi?

Nate: Netflix yok.

Maddy: Oh.

Tamam. **Nate:** Chill

de yok. **Maddy:**

Tamam, tamam.

Maddy: Hiç eğlenceli değilsin.

Nate'in adresinden yeni bir mesaj geldi. Sonra bir tane daha.

Nate: Yedi uygun mu?

Maddy: Evet, tamam.

Maddy: Bir şey getirmem gerekiyor mu?

Nate: Ne gibi?

Maddy: Bilmiyorum. Yemek ya da içecek bir şeyler olabilir mi?

Nate: Gerek yok.

Nate: Kendin yeter de artar bile.

Maddy: Neden kırılmış hissediyorum?

Nate buna cevap vermeyi lütfetmedi.

altı

Saat yediye birkaç dakika kala Maddy, Nate'in kapısının önünde durmuş, bir eliyle zili çalmak için kaldırmıştı. Görünüşe göre, evi yürüyerek kolayca ulaşılabilir mesafede, sadece 15 dakika uzaklıkta, sakın bir banliyö mahallesindeydi.

Nate'in küçük ama şirin evi, caddenin kavşağında, ön tarafında güzel bir çim alanı olan ve her yere dağılmış çeşitli spor malzemeleriyle, özellikle de üzerine basıp düşmemek için dikkatli olduğu birkaç basketbol topu ve futbol topu olan evdi. Ayrıca duvarın bir tarafına basketbol potası takılı olduğunu da gördü.

Kapı açıldı ve Nate'in ifadesiz yüzü ve heybetli figürü kapıda belirdi. Maddy onu birkaç saat görmemiş olması, onunla ilgili anılarını silikleştirmiş gibiydi, çünkü aniden dili tutulmuş gibi hissetti. Gözleri kendi iradesiyle onun vücudunu takip ediyor gibiydi. Üzerine mükemmel oturan bol kot pantolon ve uzun kollu, koyu mavi bir tişört giyiyordu ki, bu tişört gerçekten... şey... güzeldi.

"Selam," Maddy, onun bakışları altında birazcık kıpırdamamaya çalışarak, boğuk bir sesle selam verdi. Yüz yüze geldiklerinde cesareti bir anda uçup gitmişti. Koyu renkli gözleri yüzüne odaklanmıştı, saçları alına dikkatsizce düşmüştü, sanki elini saçlarından geçirip olduğu gibi bırakmış gibiydi.

"İçeri gel," diye mırıldandı Nate, Maddy'nin yanından geçip oturma odasına açılan kısa bir koridora girmesine izin verdi.

"Ailen burada mı? Merhaba demeli miyim?" Maddy tereddütle sordu.

Nate omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra, "Annem işten henüz eve gelmedi ve kardeşim odasında. Bizim burada olduğumuzu fark etmeyecek bile

burada olduğumuzu fark etmeyecek, bu yüzden endişelenme."

Maddy başını salladı ve Nate'i, onun odası olduğunu düşündüğü yere kadar takip etti. Bu sırada, fazla meraklı görünmeden, etrafa bakınmaya çalıştı.

Odaya girerken Maddy, hissettiği kadar meraklı görünmemeye çalıştı. Nate fark etmeden önce ifadesini normal bir şeye dönüştürmeye çalıştı. Neden bu kadar abarttığını bilmiyordu. Tipik bir odaydı ama Nate'in kişisel alanına bir göz atıyormuş gibi hissediyordu ve bunu hafife almak istemiyordu.

Nate'in odası çok düzenli görünüyordu: yatağı yapılmıştı, kitapları ve CD'leri masasının üzerindeki küçük kitaplığın raflarında düzgünce dizilmişti ve basketbol kupaları ve madalyalar gibi bazı spor eşyaları odaya son dokunuşları ekliyordu.

Bu, Maddy'yi rahat ve hemen huzurlu hissettirdi. "O bakış ne için?" Nate gözlerini ona dikti.

"Hiçbir şey. Aptalca," biraz garip bir şekilde güldü. "Nathaniel Keaton'ın odasının nasıl bir yer olduğunu göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Nate kaşlarını çattı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bana neden öyle diyorsun?" "Ne diyorsun?"

"Nathaniel Keaton."

"Bu senin adın değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Nate'in ifadesiz yüzü yeterli bir cevaptı.

"Üzgünüm, sadece, lisedeki Maddy şu anda beni bir erkeğin odasında, hem de bir sporcunun odasında görseydi ne yapardı? Bana yumruk tokuştururdu. Biraz çıldırırken. Ama iyi anlamda."

"Spor salonunun odası ne fark eder ki?" Nate, hala gerçekten şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Mesele de bu, Nate. Bilmiyorum. Ayrıca, biliyorsun, bu sensin. Okulda ne kadar popüler olduğunu biliyor olmalısın. Sadece biraz merak ettim. Ayrıca," diye devam etti, filtresinin her dakika yavaş yavaş parçalandığını hissederek, "Sporcu/inek klişesini içeren birçok kitap okudum. Romantik kitaplarda çok popüler bir klişe. Bu temelde bir ineğin hayallerinin gerçekleşmesi."

Şaka yapmıyordu. Küçük inek kalbi uçmaya hazırdı.

Nate'in yüzü tuhaf bir şekilde seğirdi, sonra dudakları bir tarafa doğru eğildi ve bu, açıkçası, seksi bir sırıtış olarak tanımlanabilecek bir ifadeye dönüştü.

Maddy böyle bir şeyle başa çıkacak donanıma sahip değildi. Huysuz bir Nate ile uğraşmak eğlenceliydi. Kayıtsız bir Nate ile başa çıkabilirdi. Ama seksi bir sırıtış? Hayır.

"Peki bu sporcu/inek klişesinde tam olarak ne oluyor, Madison?" diye sordu, sırtışı daha da yoğunlaşarak.

"Şey, şey... bak... bu şey..." Maddy eloquently başladı. "Gerçekten önemli bir şey değil," diye sonlandırdı anticlimactically.

"Mhm," Nate başını salladı, eğlencesi hala gün gibi açıktı. "Emin misin? Çünkü biraz telaşlı görünüyorsun."

"Gözlerini kontrol ettirmelisin çünkü ben öyle biri değilim," dedi Maddy çok ikna edici bir şekilde, ona doğrudan bakmadan her yere bakarak.

"Sen öyle diyorsan öyledir. Ama önemli bir şey hatırlarsan, bana haber ver."

Sesinde gülümseme duyabiliyordu. Maddy'nin yüzü muhtemelen kızarmıştı, çünkü "Tabii ki, koca adam" diye boğuk bir sesle cevap verdi.

Evdeki ısıtma tam güçte çalışıyor olmalıydı, bu da boynunun neden ısınmaya başladığını açıklıyordu. Belki de ceketini çıkarmamış olması nedeniydi.

Evet, muhtemelen öyleydi.

Küçük bir ayrıntı aniden beynini gıdıkladı.

"Bu arada, adımı nereden biliyorsun? Farklı sınıflardayız. Beni daha önce hiç duymamış ya da görmemiş olacağını düşünmüştüm." Maddy, Nate'in cevabını merak ederek onun gözlerine baktı. Ancak, sınırlı etkileşimlerinden Maddy, Nate'in yüzünün, gerçekten istemediği sürece hiçbir şey belli etmediğini fark etmeye başlamıştı.

"Seni görmüştüm," dedi sadece, ses tonu okunamazdı.

Maddy, Nate'in başka bir şey ekleyip eklemeyeceğini bekledi, ama Nate bunu yapmak niyetinde değildi.

"Tamam o zaman." Maddy, kaya kadar ağır olan okul çantasını bırakacak bir yer aradı ve Nate'in masasının bir kenarına bırakmaya karar verdi.

Nate onun hareketlerini izledi ve ona şaşkın bir bakış attı. "Bunu açıklayabilir misin?" diye sordu, çantayı işaret ederek.

Maddy yüksek sesle nefes verdi. "Aslında, buraya sebepsiz yere gelmiş değilim. Aileme, bilim projemde bana yardım ettiğini söylemek zorundaydım. Geçmişimi bilenler için, buna inanmak o kadar da zor olmazdı." Çantası ve ceket olmadan Maddy yerinde duramıyordu. Ellerinde tutacak bir şey olmadığı için, ne yapacağını bilemiyordu.

Gizlice etrafına bakarak oturacak bir yer aradı, Nate bunu fark etti çünkü tam onun önündeydi ve neyse ki onu

onun sıkıntısını giderdi ve yatakta otururken masadaki sandalyesini işaret etti.

"Bir şey içmek ister misin?" Nate'in sesi, ani gerginliğinden dolayı onu şaşırttı.

"Kafein içermeyen herhangi bir şey," dedi. Bu, ihtiyacı olan son şeydi. Muhtemelen bir ay boyunca yerinde duramayacaktı.

Nate'in yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi. "Evet, en iyisi o olur."

"Bu ne anlama geliyor?" Gözlerini kısarak ona baktı.

"Hiçbir şey," diye omuz silkti. "Sadece senin doğal düşmanın gibi görünüyor."

Maddy ona baktı. "Bak, hakaret edilmiş hissetmem gerektiğini biliyorum ama haklısın."

Eğlenceli ifade şimdi biraz daha belirgin hale gelmişti ve Maddy bunu görmekten gerçekten hoşlandığını düşündü.

"Biraz meyve suyu ister misin? Annemin yaptığı ev yapımı kurabiyelerden de biraz kaldı."

Maddy gülümsedi. "Çok isterim, teşekkürler."

Nate iç çekerek ayağa kalktı ve odadan çıktı, Maddy'yi yalnız bıraktı. Oturduğu yerden, kitaplığı ve CD koleksiyonu tam görüş açısında duruyordu. Öne eğildi ve gözlerini kısarak sanatçıların isimlerinin yazıldığı küçük yazıları okumaya çalıştı. Çok sayıda iyi ismi tanıdı ve onların müzik zevklerinin birbirinden çok da farklı olmadığını görünce şaşırdı. Ne ilginç bir ortak nokta, diye düşündü ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Kapı gıcırdayarak açılmadan hemen önce, Nate'in bir tabak ve iki bardak portakal suyu ile dengede durduğu duyuldu.

"Şaşırtıcı derecede güzel bir müzik koleksiyonun var, Nate."

"Bu neden şaşırtıcı olsun ki, Madison?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "Sporcuların farklı şeyler dinlemesi gerektiği için mi? Belki de akılsız RnB ya da sadece partilere uygun şeyler?"

Maddy aniden dehşete kapıldı. "Hayır, hayır, tabii ki hayır! Öyle demek istemedim."

Ne söyleyeceğine karar veremiyordu ama Nate çoktan hafifçe gülmeye başlamıştı.

"Sorun değil. Endişelenme, sadece seninle dalga geçiyorum."

Maddy omuzlarının gevşediğini ve tüm vücudunun geriye doğru eğildiğini hissetti. "Ne olursa olsun, sadece şaşırdığımı kastetmiştim, çünkü ortak bir yanımız olacağını düşünmemiştim."

"Ne gibi?"

"Şey, Muse mesela!" dedi heyecanla, tekrar raflardaki albümlere bakmak için döndü. "Black Holes and Revelations albümüne sahip olduğuna inanamıyorum. Starlight şarkısını radyoda ilk kez duyduğumu hatırlıyorum ve yemin ederim ki ilk dinlediğim anda aşık oldum. Ve 'Absolution' ise, "anlamsız bir ses çıkardı, "kelimelerle anlatılamaz. Aynı anda bu kadar depresif ve bu kadar neşeli hissedebileceğimi hiç bilmiyordum."

Maddy'nin monologu, sözleri sessizlikle karşılanınca sönmeye başladı. Nate'e döndüğünde, onun onu anlaşılmaz bir bakışla incelediğini gördü. Gözleri bir şekilde daha yumuşak görünüyordu. Ama belki de sadece ışığın onlara belirli bir şekilde vurmasından kaynaklanıyordu.

Onun durakladığını hisseden Nate ayağa kalktı, CD'lerden birini aldı ve masasındaki küçük, gümüş renkli CD çalariya koydu. Bozuk gitarın ilk saniyeleri Maddy'nin tüylerini diken diken etti, ama onun dikkati, bu sefer bir kurabiyeyi çiğneyip müziğe başını sallayan, az önce oturan adama odaklanmıştı.

"Bunlar iyi albümler," dedi Nate alçak, yatıştırıcı sesiyle. "Ama 'The Resistance'i geçebilecek bir albüm yok."

"Biliyorsun, o albüm henüz çıkmadı bile." Maddy, bu sözleri söylerken anlamını hissetti.

Nate'in yüzündeki eğlenceli ifade biraz kayboldu, ama küçük bir gülümseme hala duruyordu.

"Evet, sanırım haklısın."

Maddy ruh halinin değiştiğini hissetti, aniden göğsünü ezen bir ağırlık hissetti. İçinde bulundukları zor durumu unutmak, şakalaşmak ve hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam etmek kolaydı. Ve doğrusu, aslında hiçbir sorun yoktu. İkisi de iyiydi. Sadece biraz dengesizdiler. Zaman açısından.

O halde neden Maddy, orada sıkışıp kalabileceklerini düşündüğünde içini kaplayan o ürpertici korkuyu bir türlü atamıyordu? Zamanın esiri olarak kalacaklarını, çoktan yaşanmış, çoktan sona ermiş, çoktan kabullendikleri bir geçmişin ziyaretçileri olarak kalacaklarını düşündüğünde.

"Hey, Nate?" diye yumuşak bir sesle dedi.

Nate bakışlarını indirmişti ama şimdi onu sabit bir şekilde bakmak için kaldırdı.

"Bunu çözeceğimize inanıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, nasıl yapacağımızı gerçekten bilmiyorum. En azından ikimiz varız, yani yalnız başımıza kalmış değiliz." Bir an durdu, boğazında küçük bir yumru hissetti ve sözleri biraz boğuldu. "Korkuyorum ve bunu anlamaya çalıştığımda kafam almıyor. Ama belki de her şeyin sonunda düzeleceğine ve tek yapmamız gerekenin beklemek olduğuna inanmak zorundayım." Sesindeki titreme, sözlerine güven ve eminlik katmıyordu, ama şimdilik yapabileceği tek şey buydu.

Maddy, Nate'in ifadesindeki yumuşamanın bu sefer hayal ürünü olmadığını umuyordu. Öyle olmasa iyi olurdu. Bu konuda bir müttefik, hatta bir arkadaşının olması iyi olurdu.

"Tamam, Madison," dedi basitçe.

"Tamam mı?" diye tekrarladı.

"Tamam."

Ve nedense, ona inandı.

Sessizlik bir süre devam etti, ta ki o, "Peki, benim bu projemde bana gerçekten yardım edebilir misin? Yardımına gerçekten ihtiyacım var." diyerek sessizliği bozana kadar. Onu ikna etmek için ona göz kamaştırıcı bir gülümseme attı.

Nate gülmeye başladı ve aralarındaki gerginlik bir anda yok oldu. Gözlerini o kadar sert bir şekilde devirdi ki, gözlerinin yerinden çıkmaması bir mucizeydi.

"Bu konuşma sadece benim yardımına ihtiyacın olduğu için miydi?" diye tsk tsk yaptı. "Bu çok acımasızca, biliyorsun." Nate böyle söylemiş olabilir, ama gözleri artık gülümsüyordu.

Yine de yardım etti.

yedi

Nate bu durumdan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Madison'ı nasıl değerlendireceğini de kesinlikle bilmiyordu.

Hiç bu kadar sözsüz kalmamıştı.

Sanki Madison hayatına birdenbire girmiş gibi hissediyordu, ki öyle de olmuştu.

O kader gününde ona çarptığında onu tanımamıştı, çarpışma o kadar şiddetliydi ki, onu trafiğin ortasına fırlatmaya yetecek kadar güçlüydü. Onu takip edip güvenli bir yere çekmek içgüdüsel bir davranıştı.

Çocukluğunun geçtiği yatak odasında uyanmanın şok edici olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Bu yerle ilgili tüm anıları bir anda geri gelmişti, ama okul kalabalığının arasından onu gördükten sonra onu ve olanları tam olarak hatırlamıştı.

İronik olarak, en son isteyeceği şey, hayatın kendisi ve ailesi için hiç de kolay olmadığı, her şeyin beline kadar suya batmış gibi hissettirdiği, yorucu, ezici ve sonu görünmeyen bu ana geri dönmektir.

Ancak bu sefer, tüm bu saçmalıkların ortasında, omzuna zar zor ulaşan, gözlüklerinin arkasından geniş ve berrak gözlerle ona bakan, onu uzun süredir başıboş ve çaresiz birisi olarak değil, bir can simidi olarak gören bir kız vardı.

Elbette, özellikle gençken, her zaman kaya gibi sağlam ve kararlı, taviz vermeyen biri olmak zorundaydı. Bu, kendisine çarpan dalgalar tarafından ezilmemek için tek yoldu.

sürekli ona çarpan dalgalar tarafından ezilmemek için tek yol buydu. Ama bu durumda, kızın hissettiği kadar dengesiz hissediyordu.

Madison'ı okulda birkaç kez görmüştü. Sadece geçerken. Kendine dikkat çekmemeye çalıştığını görmüştü. Çoğunlukla tek başına, sessizce oturur, kucagında bir kitap açardı, herkes onun etrafında dolaşırdı, Madison muhtemelen onlar için sadece bir silüetti.

Onu fark ettiğini söylediğinde Madison'ın şaşkınlığı belliydi. Onun sözde popülerliğine rağmen, ikisinin ortak bir arkadaş çevresi olmadığı doğrudur.

Gülmek istedi. Popülerdi çünkü neredeyse herkes sporcuların etrafında toplanıyordu ve basketbol takımında olması onu anında ilginç ve önemli biri yapıyordu. Ama birkaç iyi arkadaş dışında, neredeyse hiç kimse onun hakkında gerçek bir şey bilmiyordu. Kimse bunu umursamıyordu.

Şimdi Madison'a, ödevine yoğun bir şekilde odaklanarak kaşlarını çatmış halini görünce, onu ilk kez fark ettiği günü hatırlamadan edemedi.

O, yakınlarda bir yerdeydi ve Madison'ın okuduğu bir şeye öfkeyle yüksek sesle haykırdığını duydu, gördüğünden çok duydu. Dudakları kelimeleri mırıldanıyor, yüzü öfkeden kızarmış, gerilimden neredeyse titriyordu. Sanki kitap onu kişisel olarak suçlamış gibi çok öfkeli görünüyordu ve o, kendi tepkisine şaşırarak gülümsedi.

O günlerde gülmek kolay değildi. O zamana kadar evdeki durum biraz düzelmişti, ama denge çok kırılgan görünüyordu. Tek bir yanlış hareket her şeyi bir kart evi gibi yıkabilirdi.

Ve şimdi ikisi de imkansız bir durumda sıkışıp kalmışlardı, Madison sessizliği bozmak için konuşup duruyordu, Nate ise çoğunlukla suskun kalıyordu.

Eh, imkansız durumlarda sıkışıp kalmak için daha kötü ortaklar da vardı.

Bu düşünceyle içinden gülümsedi.

sekiz

Maddy, iyi bir arkadaşı gerçekten ihtiyaı olduğunu düşünüyordu.

Tek sorun, en iyi arkadaşıyla tanışmasının yıllar sonra, en azından üniversitenin ortasına kadar gerçekleşmeyecek olmasıydı. İyi bir arkadaşı ihtiyaı olmasının nedeni, olan biten her şeyi tartışabileceği birinin olması gerçekten güzel olurdu.

Nate'in evinde sonunda bir çalışma randevusu haline gelen şeyi tartışmak da güzel olurdu.

Maddy'nin Nate'in evine gitmesinden birkaç gün geçmişti. Çoğunlukla dostça bir sessizlik içinde oturmuşlardı, en azından Maddy'nin hayal kırıklığı bastırılmayacak kadar artana ve bilim ödevine çok kötü şeyler dilemeye başlayana kadar.

Nate talihsiz bir seyirci olmuştu, ama Maddy ne zaman istese, burada orada değerli yardımlarını sunmuştu. Hafif müzik, ders çalışırken arka planda yumuşak bir fon oluşturunuyordu. Maddy, birkaç saat sonra Nate'in evinden ayrıldığında, o sabah uyandığından beri hissettiği en hafif hissi yaşıyordu.

O zamandan beri her şey oldukça normaldi, her şeyi göz önünde bulundurursak. Maddy, Nate'i yardım etmesi için zorladıktan sonra onu rahatsız etmek istememişti, bu yüzden onunla tekrar iletişime geçmemişti.

Şimdi, okulun bahçesinde dolaşırken, büyük, sıcak paltosuyla titreyerek, zil alınmadan ve günün son dersine yetişmek için acele etmeden önce, sandviçini aceleyle yiyerek iç geçirdi. Okula geri dönmek hâlâ kabullenmesi zor bir durumdu.

evresine dikkat etmeden, aniden çok sert bir göğse çarptı, gözlükleri neredeyse yüzünden uçacaktı, sonra canını dişine takarak zar zor

hayatını kurtarmak için zar zor tutunabildi.

Her türlü yüzeye, sert olsun olmasın, çarpmayı gerçekten bırakmalıydı.

Gözlüklerini düzelttiğinde, önündeki uzun boylu, erkeksi silüet netleşti ve Nate'in sinirli sesi kulaklarına ulaştı.

"Bu alışmam gereken bir alışkanlık mı?" Gözlerinin köşesinde küçük bir kırılganlık vardı. Gözleriyle gülümseyen insanları her zaman sevmişti.

Ona göz kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen, bazen feci sonuçlarla benim üstüme düşüyorsun," dedi Nate kuru bir şekilde.

Ona tekrar göz kırptı.

"Eğer öyleyse, ilk bilen sen olurdun, inan bana," diye espri yaptı. "Seni başka bir boyuta ya da uzaylıların gezegenine sürüklemek istemezdim."

Nate, gülümsemeyi bastırmak için dudaklarını seğirdi.

"Öyle mi? O gezegenin ne tür bir gezegen olduğunu öğrenebilir miyim? Belki de her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıyım."

Yine şaka mı yapıyordu? Belki de onu kırmıştı. Maddy, şokunu iyi gizlediğini umdu.

"Aklımda bir tane var, ama orada kaderindeki eşini arayan büyük, mavi savaşçılar yaşıyor," dedi ciddi bir şekilde.

Nate gülümsemesiyle savaşı kaybetti ve hafif kahkahası, Maddy'nin üzerinde bulunan üç kat giysiden daha fazla onu ısıttı.

"Ağzından çıkanlara yemin ederim." Maddy buna doğru cevabı bilmiyordu.

"Ah, teşekkürler?"

"Ne zaman istersen," dedi Nate, eğlencesi hiç azalmadan.

Maddy, Nate'in bu kaygısız halini seviyordu. Onu gerçekten tanıdığı için değil. Sadece onu böyle görmekten hoşlanıyordu. Ayrıca, söylediği tuhaf şeyleri dinlemesi ve her şeyi sakinlikle karşılamasını da seviyordu. Ses tonunda veya sözlerinde hiçbir yargılama yoktu.

Muhtemelen soğukta çok fazla durduğu için, Maddy'nin vücudunu bir titreme sardı.

Ceketinin içine daha fazla gömülmeye çalıştı ama başaramadı.

Nate bu hareketi takip etti ve kaşlarını çattı. "Üşüdün mü?"

"Neden böyle düşündün?" Maddy alaycı bir şekilde sordu.

"Hava 10 derece bile değil ve sen Oregon'da yaşıyorsun. Şimdiye kadar soğuğa alışmış olman gerekmez mi?"

Maddy, Nate'in çok mantıklı gözlemini hiç komik bulmadı.

"Soğuğa asla alışamıyorum Nate. Her zaman üşüyorum. Bu yüzden beni süslü bir soğan gibi görüyorsun," dedi ve eliyle tüm görünüşünü göstererek. "Bu moda meselesi değil, hayatta kalma meselesi."

Nate inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Basketbol antrenmanından sonra okulun spor salonunda buluşalım." Ah, ne?

Hâlâ aynı konuyu mu konuşuyorlardı?

Maddy ona şaşkın bir bakış attı. "Okul spor salonu güzel ve sıcacık olduğu için mi?"

Nate derin bir nefes aldı. "Gel de gör." Maddy ona gözlerini kısarak "Tamam" dedi.

Nate başını salladı ve zilin çalmasıyla birlikte omzunun üzerinden el sallayarak ters yöne doğru yöneldi.

Daha sonra okul spor salonuna gittiğinde, Maddy gençken hiçbir spor antrenmanına katılmadığı için içinden gülmekten kendini alamadı.

Belki de lise deneyiminin biraz eksik kaldığını kabul etmenin zamanı gelmişti. Ama bunu düzeltmek için şu anda daha iyi bir fırsat olabilir miydi? diye düşündü, sağlam metal kapıdan içeri girerken, ayakkabıları basketbol sahasının cilalı ahşap zeminde hafifçe gıcırdıyordu.

Önündeki manzara onu kesinlikle ısıtmaya yetiyordu.

Terden sıırılsıklam olan Nate, bire bir maçta kilitlenmişti, güçlü vücudu neredeyse hipnotize edici bir güçle hareket ediyordu. Topu ustaca zıplatıyor, rakibinin hatalarını hiç zorlanmadan kullanıyor, her zorluğu kolayca aşarak neredeyse onunla alay ediyordu.

Basketbol şortu ve bol kesim kolsuz bir tişört giyiyordu, ikisi de bir insanda *bu kadar* iyi durmamalıydı.

Maddy, son birkaç saat içinde bir şekilde süper görüş yeteneği kazandığını iddia etti, çünkü Nate'in konsantre olmuş yüzündeki her bir ter damlasını, dağınık saçlarını ıslatan teri *görebiliyordu*. Ve giysilerinin vücuduna yapıştığını düşünmemeye

kıyafetlerinin vücuduna yapıştığını düşünmemeye çalışıyordu. Sadece bu manzaradan bayılırsa ve biri onu dışarı taşımak zorunda kalırsa, bunu *asla* unutamayacaktı.

Bu kadar uzun boylu bir adam için Nate'in hareketleri neredeyse koreografik gibiydi. Maddy biraz hayran kalmıştı. Boğazı çok kurumuştı ve konuşmaya çalışırsa kelimelerin ağzından çıkmayacağını biliyordu. Ayrıca, gözleri önündeki sahneyi takip ederken ne zaman sahneye yaklaşmış olduğunu da bilmiyordu.

Belki de spora ilgi duyabileceği ortaya çıktı. Bir yerden bir düdük sesi geldi ve onu sersemliğinden uyandırdı.

Nate'in bankın yanına gidip yüzünü silmek için bir havlu aldığını gördü ve gözleri aniden buluştu. Aralarında, yerine oturan bir lastik bant gibi bir gerginlik hissedildi ve Maddy içinden küçük bir heyecan dalgası geçtiğini hissetti.

Nate bir an daha onun bakışlarını karşıladı ve sonra birazdan orada olacağını işaret etti.

Aniden ortaya çıkan, heyecanla tehlikeli bir şekilde benzeyen gerginlik, Maddy'nin kendini sakinleştirmek için ellerini sallamasına neden oldu. Saçma sapan davranıyordu, muhtemelen hayal görüyordu. Ama Nate ona yetiştiğinde bile, bir şekilde yanaklarına yayılan kızarıklık geçmemişti.

"Hey, beklettiğim için özür dilerim."

Maddy, medeni toplumlarda kibar sohbetlerin böyle yürüdüğünü bildiği için buna bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Sorun şu ki, Nate'in ceketinin altına koyu yeşil bir kapüşonlu sweatshirt giydiğini fark etmişti. Ayrıca yeni duş almış gibi görünüyordu, ıslak saçlarının uçları kapüşonunun kenarlarından görünüyordu ve bu da konsantre olmasını *biraz* zorlaştırıyordu.

Onun temiz, odunsu kokusu da beynini yeniden başlatmasına ve kızarmasını geçmesine hiç yardımcı olmuyordu. Belki de bir ergen haline gelmişti.

Nate ona kaşlarını çatı. "İyi misin? Yüzün kızarmış."

Tanrım, bazen bu kadar açık bir kitap gibi olmaktan nefret ediyordu.

"Evet, her şey yolunda," diye çok ikna edici bir şekilde söyledi.

Nate kaşlarını kaldırdı, ona inanmadığı belliydi ama yine de konuyu geçiştirdi. Gözleri ise onun hoşuna gitmeyen bir ışıltıyla parlıyordu.

"Şimdi çok daha sıcak görünüyorsun, Madison."

Yanağı şimdi seğiriyordu, ama Maddy kendi durumunu kabullenmeye karar verdi.

"Evet, çok merak ediyorum. Sadece birkaç dakika antrenmanı izlemek yeterli olacağını bilseydim, bunu çoktan yapardım."

Nate Şimdi açıkça sırtıyordu. "Yazık. Sanırım aklımdaki Şeye gerek kalmadı."

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Eh, az önce gördüğüm Şeyi geçebileceğinden emin değilim."

Nate çoktan başını sallıyordu. "Sanırım haklısın. Belki de sıcak çikolata iyi bir fikir değildi."

Maddy hareketsiz kaldı ve bir köpek olsaydı kulaklarının dikileceğini biliyordu.

"Sıcak ikolata mı? Sıcak ikolata mı istemiŐtin?"

"Evet, ama artık gerek yoksa," cmlerini yarım bıraktı.

"Var! Çok uŐdm, neredeyse donuyorum. Bak, parmaklarım maviye dönüyor." Elini onun yüzüne doğru iterek, maviye dönmeyen pembe parmaklarını gösterdi.

Nate'in sırtışı daha samimi bir gülümsemeye dönüştü.

"Madison?"

"Hm?"

"Sıcak ikolata nasıl olur?"

"Harika olur." Maddy gülümsemeden edemedi.

Nate başını salladı ve ellerini ceplerine sokarak nc oldu. "Hadi gidelim o zaman." Maddy hemen arkasından gitti, parmaklarıyla Nate'in kapüşonlu sweatshirtinin alt kenarını tutup sıkıca tuttu. Sadece onun uzun adımlarına yetişebilmek için

adımlarına daha kolay ayak uydurmak için, diye düşündü.

Nate fark ettiyse de, belli etmedi.

Dokuz

Nate onları, Maddy'nin çocukluğundan hatırladığı mahallelerindeki küçük bir kafeye götürdü. Oraya ulaşmak kolaydı, bu yüzden Nate onları arabayla götürebilirdi ama yürümeye karar verdiler.

Hafif bir yağmur başlamıştı ama Maddy bunun pek de umurunda olmadığını fark etti. Hatta, hafif yağmur damlaları etrafındaki her şeyi parlatıyordu, sonbaharın renkleri yavaşça kayboluyor, kış başlıyordu. Yüzünde ıslak bir esinti hissetti, gözlüğüne düşen damlalar etrafını hafifçe bulanıklaştırıyordu. Yanındaki güçlü varlık hariç her şey.

Yağmur biraz daha şiddetini artırmaya başladığında kafeye vardılar.

İçerisi sıcaktı, hoş bir ısı vücudunu kapladı.

Maddy, yerel kahve dükkanının tanıdık görüntüleriyle karşılaştı. Her yerde sevimli, yuvarlak masalar vardı ve çoğu zaten doluydu. Büyük pencereler, sokağı ve yağmurdan korunmak için koşan yayaları görmek için mükemmel bir manzara sunuyordu.

Yanık turuncu, kızıl kahverengi ve maun tonları mükemmel bir sonbahar atmosferi yaratırken, güçlü kahve karışımlarının aroması, çikolatanın tatlılığı ve tarçının baharatlı kokusu Maddy'yi sadece eviyle ilişkilendirdiği bir sıcaklık hissiyle doldurdu.

Maddy, dudaklarında bir gülümseme oluşurken, açgözlülükle nefes aldı. Bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Nate çoktan mekanı taramaya başlamıştı. Dükkânın köşesindeki rahat görünümlü sandalyelerin bulunduğu boş bir masaya doğru ilerlediler. Maddy, masaya daha yakından bakınca, seçtikleri masaya kaşlarını çattı.

"Bence sana sığmayacak," dedi ve bunun nasıl algılanabileceğini hemen fark etti.

Nate'e yan gözle bakarak, yorumunun yanlış anlaşılmadığını umdu.

Nate'in sinsi sırıtışı, dualarının kabul edilmeyeceğini kanıtladı.

"İkimiz bir şeyler buluruz," diye yardımcı olmaya çalışarak cevap verdi.

Maddy öksürdü. "Bunu duymak güzel."

Rahatlarına bakarak, paltolarını ve ceketlerini kurutmak için çıkardılar. Maddy, yağmurla ıslanan manzarayı severek büyük pencerenin karşısındaki koltuğa oturdu ve Nate, uzun bacaklarını önüne uzatarak, neredeyse Maddy'nin sandalyesinin ayaklarına dolanacak şekilde karşısına oturdu.

Gördün mü?

Haklıydı.

O zar zor sığmıştı. Ama bunu başka bir şekilde ifade edebilirdi.

Maddy, bacaklarının kazara birbirine çarpmaması için gizlice pozisyonunu değiştirmeye çalışırken, Nate'in yüzündeki eğlenceli ifade hiç kaybolmadı.

Neyse ki, tam o sırada garson siparişlerini almak için geldi.

İki fincan sıcak çikolata gelirken, Maddy'nin merakı galip geldi.

"Peki... ne iş yapıyorsun?" diye sordu, aniden utangaçlaşarak, meraklı davranmak istemeden. "Geldiğimiz yerden. Yoksa gelecekten mi demeliyim? Zaman yolculuğu terimlerine hala alışmaya çalışıyorum, kusura bakma."

"Beni merak mı ediyorsun, Madison?" Sesindeki gülümsemeyi saklayamadı.

"Meraklı diyemem. Sadece ilgileniyorum. Genel bir sohbet konusu olarak." Muhtemelen konuşmayı kesmeliydi.

Nate güldü, en azından eğleniyordu.

"Bir şirkette veri analisti olarak çalışıyorum." Nate'in rahat duruşu değişmedi.

"Oh. Vay canına." Maddy, sayılarla çalışan insanlardan her zaman etkilenmişti. Bu beceriyi gerçekten kıskanıyordu. Muhtemelen bu konuda çok kötü olduğu içindi.

"Biliyorum, pek heyecan verici değil," dedi Nate, muhtemelen Maddy'nin ses tonunu alaycı sanarak, "ama basketbol dışında, sayılar ve gerçeklerle çalışmak her zaman iyi olduğum bir şey olmuştur. Bu benim

anladığım, bana mantıklı gelen bir şey. Sporun beni ancak bu kadar ileri götürebileceğini biliyordum. Bunu kanıtlayan ağrıyan dizlerim var," dedi küçük, utangaç bir gülümsemeyle.

Maddy, gördüğü bu daha gerilimsiz Nate'e gülümsemeden edemedi. Yaşına uygun bir gençlikte görünüyordu. Kaşlarının arasındaki kırışıklıkların olmaması, Maddy'nin onun iyi ruh halini mümkün olduğunca uzun süre sürdürmesini istemesine neden oldu.

"Heyecan verici değil mi? Dalga mı geçiyorsun? İndirim uygulandıktan sonra kıyafetlerin fiyatını bile hesaplayamıyorum. Ve benim yanımda dizlerinin ağrımından bahsetme. Eğer zaman çizgimizden koparılacaksak, o zaman otuzun üzerinde olanların yaşadığı sorunları taşımayı reddediyorum. Geçici gençliğini kucakla. Ayrıca, dizlerinin erken ağrımaya başlamasının tek sebebi, senin garip boyun. Senin dev gibi olman benim suçum değil."

"Yine bedenime mi döndük? Çünkü bu konuya garip bir şekilde takıntılı görünüyorsun."

Maddy, boynu ve yanaklarının, garsonun o anda önlerine koyduğu, ağzına kadar sıcak çikolata dolu fincanlar kadar kırmızı olmadığını umdu, bu da onu bir cevap vermekten kurtardı.

Bu kesintiyi hemen fırsat bilip içkisini yudumladı, sıcak ve yoğun çikolata boğazından aşağı kayarken, tadı adeta ilahi gibiydi.

Maddy, tadı tadarken gözleri kendi isteğiyle bir anlığına kapandı. Takdirle mırıldandı, ağzından çıkmak isteyen iniltiyi zar zor bastırdı.

Aniden yalnız olmadığını hatırlayarak, gözlerini açtı ve Nate'in kendi içkisiyle meşgul olup onu fark etmemiş olmasını umdu.

Ancak Nate henüz bardağına dokunmamıştı bile. Gözleri sert ve yoğun bir ifadeye bürünmüştü ve onun gözlerine sabitlenmiş, onu içine çeken karanlık havuzlar haline gelmişti.

Göz teması kurmakta her zaman zorluk çekmişti ve o anda bakışlarını kaçırıp o bakışı ikiye bölmek mi, yoksa içinde boğulmak mı istediğini bilmiyordu. Tek bildiği, konuşmayı tarafsız, zararsız bir alana çekmenin bir yolunu bulmaya çalışırken kulaklarında kalbinin çarpışını duyabildiği idi. O sıvı gözlerin onu tamamen yutmakla tehdit etmediği bir alana.

"Ben kitap editörüyüm!" diye patladı.

Nate, onun ani ifadesine gözlerini hafifçe genişletmiş, sonra da yüzündeki ifade önceki eğlenceli halini almıştı. Koltuğuna daha da yaslanarak, "Bu çok şaşırtıcı," dedi.

Maddy kaşlarını çattı. "Bu ses tonu ne için?"

Nate inanamıyormuş gibi homurdandı. "Madison, seni elinde kitap olmadan hiç görmedim. Eminim uyurken bile okuyabilseydin okurdun. Sevdiğin bir şeyle ilgili bir meslek seçmen çok mantıklı."

Maddy'nin sözleri ağzında kurudu. Kendisi kadar şaşkın görünüp görünmediğini bilmiyordu. "Ama bunu nereden biliyorsun? Sadece birkaç kez karşılaştık. Yani, birbirimizi tanımaya daha yeni başladık." Başını salladı. "Kimsenin fark edeceğini düşünmemiştim," dedi sessizce, neredeyse kendi kendine.

Gözleri onun gözlerine takıldı, aralarında bir şey geçti, sonra Nate gülerek gerginliği yumuşattı. "Yani, okul hayatı boyunca, gittiği yere değil, kitabına odaklandığı için birçok kez hareket eden ya da etmeyen çeşitli nesnelere çarpmaktan kıl payı kurtulan başka bir Madison mı var?"

"Ne onaylayabilirim ne de inkar edebilirim," dedi, burnunu buruşturarak onun isabetli sözlerine lanet okudu.

Nate, "Öyle düşünmüyorum" gibi bir şey mırıldandı.

Maddy bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

Nate bir süre sessiz kaldı, ifadesi ciddileşti. "Ne yapacağız, Madison?"

Hiçbir şey yokmuş gibi davranacak mıyız, burada olmamız gerektiği gibi mi davranacağız?"

Maddy cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Yapacak bir şey olduğunu sanmıyorum," diye başladı. "Bu bir rüya, aşırı aktif bir hayal gücünün ürünü ya da gerçekse, tek yapabileceğimiz bunu kabullenmek. Bunun bizim kontrol edebileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum. Neyse o. Belki..." Tereddüt etti. "Belki yeniden yapabiliriz," diye önerdi çekinerek. "Tekrar deneyimlemek istediğimiz şeylerin bir listesini yapabiliriz, aptalca şeyler ya da o kadar da aptalca olmayan şeyler."

Nate'in delici bakışlarını okumak zordu. "Ya da yapmayız," diye gülerek ekledi.

Nate öne doğru eğildi ve ön kollarını masanın üzerine koydu.

Fark edilmeyecek kadar hafif bir iç çekişle, "Listenin ilk maddesi ne?" diye sordu.

Maddy yüzünü kaplayan gülümsemeyi kontrol edemedi. Düşünüyormuş gibi yaptı. "Film gecesi nasıl olur?"

on

Nate tam olarak neyi kabul ettiğinden emin değildi.

Bildiği tek şey, kendisine ne kadar açıklanamaz gelse de, Madison'ın isteğine hayır diyemeyeceğiydi. Onun, sanki haddini aşıyormuş gibi çekingen bir şekilde söylediği şekilde değil. Bunun hoşuna gittiğini fark etti. Onun samimi, dizginlenmemiş tepkilerini daha çok görmek istiyordu. O, sırf utangaç olmak için utangaç davranmıyordu.

Beyninden ağzına giden filtre neredeyse hiç yoktu ve onu şaşırtan ve sevindiren şeyler söylüyordu, o da bunu çok belli etmemeye çalışsa da.

Hayatında pek çok farklı şeye kendini kapatmak zorunda kalmıştı, bu noktada tepkilerini kendine saklamak muhtemelen ikinci doğası haline gelmişti.

Ancak Madison, ona hiç benzemiyordu. Onunla yaptığı birkaç sohbetten sonra, belki de kendini tuttuğunu düşündü. Onun bakışlarında, onu çeken, kendi içindeki bir parçaya hitap eden bir yaramazlık kıvılcımı gördü. Melankoli ve hafifliğin özel bir karışımı, onu denemek istedi.

Kahve dükkanında kaldıkları süre boyunca genel sohbetlere sadık kaldılar, öğleden sonra akşamüstüne doğru hava kararmaya başladı. Sabahki yağmur, geri dönerken üzerlerine yapışmış gibi görünen yapışkan bir nem bırakmıştı.

Onunla konuşmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Baskı yapmıyordu. Sadece kendi istediğini yapıp söylüyordu ve bu, onun saygı duyduğu bir şeydi.

Nate, onu evine kadar eşlik etmekte ısrar etmişti. Evleri çok uzak değildi ama hava karardığında rahatsızlık hissetmek kolaydı. Madison elbette rahatsızlık vermek istemediğini söyledi. Nate, Madison'ın

böyle hissettiğini tahmin ediyordu, oysa Nate, Madison'ın yalnız başına yürümekten kurtulduğu için minnettar olduğunu görebiliyordu.

Bu yüzden Madison, Nate'in içindeki bakıcıya seslendi, onu dava etsin.

Kendini bildikçe kendi ailesine bakmıştı. Bu özelliğini bir kenara atmak kolay değildi.

Ve Madison, dudaklarında sürekli hafif bir gülümsemeyle sığ su birikintilerinden geçerken ona bir bakış attığında, bu özelliği terk etmek istemediğini düşündü.

on bir

Cumartesi akşamı kendilerini video kulübünde, kiralayacak filmler ararken buldular. Nate'in bunu kabul etmesi bir mucizeydi, ama o bu hediyeı sorgulamayacaktı. Orada olduğu için mutluydu.

Maddy video kulübüne gitmeyi her zaman sevmişti. Çocukken bile annesiyle birlikte gider, çizgi filmleri sonsuza dek inceler, hangilerini izlediğini ve hangilerini henüz kiralamadığını hatırlamaya çalışırdı. Daha sonra ise, yeni çıkan filmler her zaman kapıdan içeri girer girmez ilk koştuğu şeylerdi.

Her şeyi seviyordu.

Elbette, artık birçok yayın hizmeti sayesinde istediği her şeyi izlemek daha kolaydı, ama istediği her şeyi alıp, bir hafta boyunca kiralamak için kollarını dolduracak kadar çok seçimle kasaya doğru yürüdüğu o hissi hiçbir şey yenemezdi. Bu hissi taklit etmek zordu.

Ama şimdi oradaydı ve bundan tam olarak yararlanmayı planlıyordu. Ve bunu tek başına yapmayacaktı. Nate'i de bu maceraya sürükleyecekti.

Maddy, ailesine arkadaşlarının film gecesi için bir araya geldiğini söylemişti, ki teknik olarak bu bir yalan değildi.

Nate artık onun arkadaşı mıydı? Belki, diye düşündü.

Koşulların zorladığı isteksiz bir arkadaş mı? Muhtemelen, diye düşündü. Peki, bunu kesinleştirecekti, kararlılıkla karar verdi.

Birkaç dakika sonra, arkadaşlıkları mahvolmak üzereydi.

"Harry Potter filmlerini hiç izlemedin de ne demek?" Maddy ona şaşkın şaşkın baktı, kulakları bu küfür gibi sözlere çınılıyordu.

Yirmi dakikadır etrafı araştırıyorlardı. Başlangıçta tamamen farklı yönlerle ayrılıp tamamen farklı türleri incelemelerine bakılırsa, Maddy bir süre orada kalacaklarını düşündü. Ta ki konuşmaları onu bir anda durdurana kadar.

Nate, o anda ona verdiği acımasız darbeyi umursamadan omuz silkti.

"Sadece izlemedim. O zamanlar bana çok çocukça gelmişti." Çocukça mı? Az önce çocukça mı dedi?

Maddy ağzının bir balık gibi açılıp kapandığını hissediyordu ama hiçbir kelime çıkmıyordu.

Onun öfkeli halini gören Nate, kahkahayı bastı. "Sorun ne? Filmlere para yatırdın falan mı?"

Durumu hiç de iyileştirmiyordu. "Tabii ki hayır. Sadece prensip meselesi."

Nate, üst raflara bakmaya devam ederken gülmeye devam etti. "İstediğin kadar gül," diye karşılık verdi Maddy. "Ama bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum."

bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum. Yaralandım. Fiziksel olarak yaralandım."

"Vay canına, ne kadar dramatiksin?" Nate ona kaşlarını kaldırarak, eğlendiği belli oluyordu.

Maddy onun eğlencesini paylaşmıyordu.

"Bence, kendini affettirmenin tek bir yolu var," dedi, başını sallayarak. "İlk iki filmi al."

Nate o anda tamamen ona döndü.

"Birlikte ne izleyeceğimizi seçmemiz gerekmiyor muydu?"

Maddy çoktan başını sallamıştı. "Hayır. Bu çok büyük bir suç. Hızlı hareket etmek gerekiyor."

Nate onu bir süre inceledi, bakışları deliciydi. Muhtemelen onun ne kadar ciddi olduğunu değerlendiriyordu.

"Tamam, Madison. Senin için bu kadar önemliyse."

"Önemli," diye kabul etti yumuşak bir sesle.

Nate'in bakışları yüzünde bir okşama gibi hissediliyordu.
"Tamam. Ama bir dahaki sefere benim seçimime karışmayacaksın.
Anlaştık mı?" "Anlaştık."

Yaklaşık bir saat sonra, DVD'leri ve birini yemek komasına sokacak kadar çok çeşit cips, patlamış mısır ve şekerle donanmış olarak Nate'in evine giriyorlardı. Bunların hepsini tam olarak kimin yiyeceğini bilmiyordu, ama 1,80'den uzun bir adamın bu tanıma tam olarak uyduğunu içten içe tahmin ediyordu.

İçeri girdikleri anda, Nate'in tatlı annesi, ya da Maddy'nin ona Beth demesi için ısrar ettiği Beth, onları karşılamak ve her şeyi içeri taşımalarına yardım etmek için koştu.

Nate'in annesine ne kadar benzediğini görmek kolaydı. Birbirlerine çok benziyorlardı, Beth'in kısa, dalgalı saçları Nate'in kestane rengi saçlarından daha çok maun rengine yakındı. Nate'ten önemli ölçüde daha kısaydı, ama yine de Maddy'den daha uzundu. Yumuşak gülümsemesi ise Maddy'ye, Nate'in gardını indirip rahatladığında gülümsemesini çok hatırlattı. Ve birbirlerine yönelttikleri gülümsemelerin sevgi ve şefkat dolu olduğunu gördü.

Çoğu anne gibi, Beth de onlara daha fazla yemek ikram etmek istedi, ama onlar her şeyin hallolduğunu söyleyip, bunun yerine buzlu çay ve gazoz getirdiler. Maddy, Nate'in kardeşiyle henüz tanışmamıştı, ama oturma odasına yakın bir odadan gelen çok belirgin sesler, onun agresif bir şekilde oyun oynadığını düşündürdü. O saatte ne tür bir oyun oynanabileceğini bile bilmiyordu. Muhtemelen eski PlayStation 1'de. Her ne oynuyorsa, dışarı çıkıp merhaba demek için çok meşgul görünüyordu.

Nate, tüm abur cuburları kaselere koydu, bu da Maddy'ye oturma odasını gezme fırsatı verdi.

Çok ev gibi bir havası vardı. Tüm mobilyalar televizyona bakıyordu, yani kahverengi, yıpranmış görümlü, son derece rahat görünen bir kanepe ve birkaç koltuk, hepsi de yastıklarla doluydu. Odanın iki yanındaki iki lambadan yumuşak bir ışık geliyordu ve sıcak atmosferden anlaşıldığı kadarıyla ısıtma tam güçte çalışıyordu. Her şey Maddy'ye

iyi yaşanmış bir ev hissi verdi, burada kimse hiçbir şeyin etrafında parmak ucunda yürümez, aksine her köşeyi ve her boşluğu sonuna kadar kullanırdı.

Gözleri şöminenin üzerinde duran aile fotoğraflarına takıldı. Nate ve küçük kardeşinin farklı ortamlarda çekilmiş birkaç fotoğrafı ve annelerinin tek başına ya da onlarla birlikte çekilmiş, şu anki halinden daha genç, Maddy'nin daha önce gördüğü gibi yumuşak bir gülümsemeyle çekilmiş fotoğrafları vardı.

Maddy, Nate'in bir basketbol topunu tutmaya çalışırken başarısız olduğu bir fotoğrafı eline aldı. Nate, artık büyüdüğü için muhtemelen bir daha asla görmeyeceği bir şekilde dudaklarını bükmişti. Maddy bu görüntüye hala gülümsüyordu. Tüm fotoğraflara hızlıca göz attığında, babanın göze çarpan yokluğu dikkatini çekti ve göğsünde hafif bir sıkışma hissetti.

"Şimdiden gözetlemeye mi başladın?" Nate'in yumuşak sesi onu şaşırttı, düşündüğünden çok daha yakındaydı.

Arkasını dönüp, gözlerine baktı. "Beni serbestçe dolaşmaya bıraktığın için bunu gözetleme olarak adlandırmazdım. Eğer bir şey varsa, bu senin hatan."

"Sanki senin için bir teşvik gerekmiş gibi."

"Bu suçlamayı kabul etmiyorum."

"Bana suçlu gibi geldi." Nate'in gözleri oturma odasının sıcak ışığında parıltıyordu.

"Spor tutkunuzun ne zaman başladığını merak ettim," dedi, basketbol oynarken çekilmiş fotoğrafını göstererek.

"Bu senin için bir tutku mu?" dedi Nate kuru

bir şekilde. "Kesinlikle," diye cevapladı o da

aynı derecede kuru bir şekilde.

"Sporla ilgili herhangi bir şey denedin mi?" diye sordu, şüpheyi kaşlarını kaldırarak.

"Ses tonundan biraz alınmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum, ama aslında denedim. Sonuçlar trajikti." Derin bir nefes aldı. "Hayatımı kurtarmak için koşamıyorum bile."

Nate'in koyu kahverengi gözleri onun gözlerine delici bir şekilde baktı. Gözlerinde aniden beliren kararlılık parıltısı hoşuna gitmedi.

"Listeye ekle."

Maddy ona şaşkın şaşkın baktı. "Hangi liste?" Belki de oyalamak ve kaçamak cevaplar vermek en iyi taktikti.

"Hangi liste olduğunu çok iyi biliyorsun. Yeniden yapılması gerekenler listesi. Sana nasıl doğru yapılacağını göstereceğim, her şeyin yanlış ve doğru bir yolu vardır."

"Yanlış kişiye vaaz veriyorsun, Nate."

Nate güldü, sıcak nefesi Maddy'nin yüzünü okşadı.

"Merak etme, ben iyi bir ğretmenim," diye sırttı. "Aslında bir iki şey öğrenebilirsin."

"Bunun için kitaplarım var. Ve onlar yüzüme uçan top­larla beni asla tehlikeye atmazlar."

Nate ona göz kırttı.

"Yüzüne çok fazla top isabet ederek tehlikeye girdin mi?"

Adamın kendisiyle dalga geçtiğini hissetti. "Sayamayacağım kadar çok kez," Maddy ciddiyle başını salladı.

Nate'in yüzü, zar zor gizlediği neşey­le seğirdi. "ok ilginç bir hayatın olmalı, Mads." Bunun zerine yavaşça bir adım geri çekildi ve sabun kokusunu da beraberinde götürerek kanepeye doğru döndü.

Doğru, izleyecekleri bir film vardı.

Ve onun adını kısaltmasından gizlice memnun olmuşsa, bu onun sırrı olarak kalacaktı.

on iki

Nate, birinin film izlerken bu kadar büyülenmiş göründüğünü hiç görmemişti.

Madison'ı tanımlayabilmenin tek yolu buydu. Bu filmi izlemekte bu kadar ısrarcı olmasaydı bile, filmi sevdiği açıktı.

Çünkü tüm vücuduyla izliyordu.

İkisi de rahatça uzanabilecekleri kadar büyük bir kanepede oturuyorlardı. Yine de Madison giderek bir top haline gelmiş, dizlerini sıkıca kucaklamış, çenesini dizlerinin üzerine koymuştu. Karakterlerin repliklerini mırıldanıyor, filmin müziğine göre sallanıyor, onaylamadığı bir şey olduğunda ekrana tıslıyordu. Her hareket ettiğinde, uzun siyah saçları sırtının ortasına değiyor, hatta bir an için kalın bir battaniye gibi kollarını kaplıyordu.

Nate belirli bir sahneyle ilgili soru sormaya çalıştığında, Madison onu oldukça agresif bir şekilde susturuyordu, ki bu, bu filmleri sayamayacağı kadar çok izlediğini söylediğini düşünürsek komikti.

Nate, onun tepkilerine gülmeden edemedi ve onu izlemek, filmi izlemek kadar eğlenceliydi. Madison'ın, onun gözünden deneyimleyebileceğin şeyler yapmak isteyeceğin insanlardan biri olduğunu fark etmeye başlamıştı. Onun bir şeyi bu kadar çok zevk almasını izlemek ve buna kapılmamak imkansızdı. Film iyiydi, bunu kabul ediyordu, ama dürüst olmak gerekirse, dikkati başka bir yerdeydi.

Jenerik akmaya başladığında, Madison tamamen ona doğru döndü ve dizleri neredeyse sol uyluğuna değecek kadar öne kaydı. Noel sabahındaki bir çocuk gibi ısıt ısıt parlıyordu.

"Ee? Ne düşündün?" diye heyecanla sordu.

Nate, bunun onun için çok önemli olduğu açık olduğundan onu kızdırmaması gerektiğini biliyordu, ama kendini tutamadı.

"Eh." Omuz silkti.

Madison'ın ifadesi hızla tekmelenmiş bir köpek yavrusu ifadesine dönüştü, ardından öfkeli bir kedi yavrusu ifadesine dönüştü. Hayvan benzetmelerinin tüm cephaneliğini kullanıyordu.

Nate dudaklarının seğirdiğini hissedebiliyordu.

"Meh?" diye sordu, sakinliğini yeniden kazandığında. "Meh ne demek? Az önce gördüklerinin hangisi 'meh' idi?" Yüzünde tam bir inanmazlık ifadesiyle, bunu uzun süre sürdüremeyeceğini biliyordu.

"Yani, fena değildi. Ama üçlüdeki küçük kız olmasaydı, herkes üç kez ölmüş olacaktı."

Madison ona gözlerini kırptı. "O benim en sevdiğim karakter."

Nate, Madison'ın bu kadar açık ve savunmasız bir ifadeyle bakmasını görünce kalbi bir an durdu.

"Anlaşıldı," dedi, sesi yumuşak bir fısıltıydı.

Madison tereddütle ona baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü o bana seni hatırlatıyor."

Yüzünde beliren gülümseme güneşi gölgede bırakabilirdi. "Demek hoşuna gitti?"

"O zaman beğendim," dedi ve onun bariz mutluluğunun tadını çıkardı.

Madison, elinin tersiyle onun pazılarına vurmadan önce.

"O zaman neden 'eh' dedin? Benden hoşlanmamamı mı istiyorsun?"

Nate, yüzüne yayılan gülümsemeyi saklayamadı. Kızgınken çok tatlıydı. Bunu ona söylerse muhtemelen daha da kızdıracak bir gerçektir.

Ellerini teslimiyet işareti olarak kaldırdı. "Üzgünüm ama bu fırsatı kaçıramazdım."

Madison alaycı bir hayal kırıklığıyla başını salladı. "Bütün bu şeylerin arasından şaka yapmak için bunu seçmen." İfadesi o kadar ciddiye ki, Nate'i daha da güldürmekten başka bir şey yapmadı.

Kollarını göğsünde kavuşturan Nate, dürüst olmaya karar verdi. "Bak, gerçek şu ki, neden birinin bunu seveceğini anlayabiliyorum ve yayınlandığında izleseydim, ben de altın ve kırmızı bir fular sallıyor olurdum," dedi ve ona anlamlı bir bakış atarak durakladı.

"Oh, yani Gryffindor olacağını mı söylüyorsun?" diye alay etti, gözleri loş ışıktaki parıltıyordu.

"Tabii ki öyle olurdum. Ben cesaret ve şövalyeliğin mükemmel bir örneğiyim," dedi ciddi bir ifadeyle.

Madison onun ifadesine güldü, ama sonra kendi ifadesi yumuşadı ve o da gözlerini ondan ayırmakta zorlandı.

"Evet, sanırım şefkatli biri olmak sana yakışır, her zaman her şeyi halletmek ve ihtiyacı olanları korumak için orada olmak, değil mi?" diye sordu, bu sorunun gerçekte taşıdığı ağırlığı bilmeden. Muhtemelen, onları bu duruma getiren olayı, onun engellemeye çalıştığı kazayı düşünüyordu.

Nate boğazının sıkıştığını hissetti, bir an için konuşmasını zorlaştıran bir yumru oluştu. Babasını, sonra annesini ve kardeşini düşündü.

"Deniyorum," diye boğuk bir sesle çıkardı. Duygularının kabarmışlığını kontrol altına almaya çalışırken, birkaç saniye boyunca gözlerine bakamadı. En son istediği şey, geçmişte kalması gereken şeyler yüzünden film gecelerini mahvetmekti.

Nate, birkaç dakika önce ona tokat attığı aynı yerde, küçük bir elin süveterini çektiğini hissetti ve anlayış dolu gözlerle karşılaştı. Başka bir şey söylemedi, soru sormadı ve Nate buna sevindi. Meraklı değildi, ama oradaydı, yanında sabit bir varlık, sakinlik ve sıcaklık yayıyordu.

Sonra, "En azından senin evin sana uygun olurdu. Ravenclaw'da olmak isterdim ama muhtemelen onları çok utandırırdım. Onlar akıllı ve çalışkanlar ve hemen hemen her şeyi bilmeleri ve her şeyi doğru yapmaları gerekiyor. Matematik ve fen derslerinde nasıl olduğumu zaten biliyorsun. GPS olmadan araba kullanmaya çalıştığımda beni bir görmelisin. Yön duygum berbat durumda. Bana marketi göstersen, Alaska'ya giderim. Harita okumak benim hayatta kalma becerilerim arasında yok."

Nate, onun ne yaptığını biliyordu, konuyu böyle değiştirerek. Onu neyin üzdüğünü bilmeden bile, onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordu

. Şaşkınlıkla başını salladı, ama Mads muhtemelen bunun sadece az önce söylediği şeyden kaynaklandığını düşündü.

"Bunu görmek için iyi para verirdim, Mads." Ne zaman onun adını kısaltmaya başladığını bilmiyordu, ama dudaklarından çıkarken doğal geliyordu.

"Peki, bunu yapamayacak olman çok kötü, değil mi?"

"Neden olmasın? Buradayız, arabada GPS yok ve eminim ehliyetin de vardır. Benim arabamı kullanabiliriz. İstesek bile Alaska'ya gidemeyiz."

"Ehliyetim var ve sorun sürüş becerilerim değil, ama yine de bir yere gitmemiz gerekirse sürüşü sana bırakacağım. Muhtemelen daha güvenli olur."

"Tamam. Emin ellerdesin, Mads." Ona anlamlı bir şekilde sırttı ve onu güldürdü.

"Eminim öyledir, koca adam."

"Ravenclaw da sana sahip olduğu için şanslı olacak."

Gülümsediğinde gözlerinin yumuşadığını gördü, o kadar tatlı gülümsüyordu ki, sanki ona en güzel iltifatı yapmış gibi.

"Teşekkürler, Nate," dedi, gözleri saatlerce sürmüş gibi hissettiren ama sadece birkaç saniye süren bir bakıştılar. "Sen iyi bir arkadaşsın."

Nate, onun sözlerinin içinde bir yerlerde bir teli çaldığını hissetti.

"Biz öyle miyiz, Mads? Arkadaş mıyız?" Yanında bir patlama olsa bile bakışlarını ondan ayıramazdı. Onun güzel, dürüst yüzündeki her ifadeyi okumak istiyordu.

"Sanırım öyle." Sesinde, ona istediği her şeyi vermek istemesine neden olan bir tür umutlu özlem vardı.

"O zaman bir arkadaşın var."

Daha önce gördüğü o alaycı bakış, gözlerine yeniden girdi.

"Hem de sporcu bir arkadaş. Düşünsene, olanaklar sınırsız."

Nate'in kahkahası onu hazırlıksız yakaladı. "Bunun için gerçekten hazır olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye kaşlarını çatı.

"Sana gösterebilecekken neden söyleyeyim ki?" Sırtışının kötücül bir hal aldığını biliyordu ve tam da amacı buydu. "Ve," diye devam etti, kız daha fazla bir şey söylemek için ağzını açtığı anda onu durdurarak, "izleyecek

"Öyleyse, bana şikayet etmek için bir neden verme, ben de şikayet etmeyeyim." "Üzgünüm, bunu yapamam," Nate omuz silkti.

"Bu ses tonu da ne? Yüzündeki bu ifadeyi sevmedim Nate. Ne planlıyorsun?"

Nate çenesini ovuşturarak, derin düşünüyormuş gibi yaptı.

"İyi bir gerilim filmi gibi bir şey düşünüyordum." Onun dehşete kapılmış ifadesi, Nate'e bilmesi gereken her şeyi anlattı.

Nate'in telefonu bir kısa mesaj geldiğini bildirdi.

Akşam geç saatlerdi ve Madison çoktan eve gitmişti.

İkinci film bittikten sonra, onu eve bırakmayı teklif etmişti ama Madison, evinin çok yakın olduğunu söyleyerek ısrar etmişti. Nate, Madison'ın eve vardığında ona mesaj atması şartıyla kabul etmişti ve Madison da öyle yapmıştı.

Onun kapısından kaldırıma kadar birkaç adım attığını izledi. Kafasını kısa bir süre çevirip ona gülümseyerek el salladığını izledi. Ve gözden kaybolana kadar onu izlemeye devam etti.

Nate, o tuhaf duygudan kurtulmadan önce göğsünde hissettiği acıyı hâlâ hissedebiliyordu.

Arkasından kapıyı kapatıp, boş atıştırmalık kaselerini temizledikten sonra ailesine "İyi geceler" diyerek odasına gitmişti.

Bu da onu, Liam ya da Cooper'dan gelmiş olabilecek kısa mesaja geri getirdi.

Coop'un adını görünce iç geçirdi.

Coop: Beni burada bekletme, randevu nasıldı? Nate iki en iyi

arkadaşını seviyordu. Gerçekten seviyordu.

Onlar her zaman tuhaf bir şekilde birbirlerini tamamlıyorlardı: Cooper sürekli ortalığı karıştıran, Liam üçü arasında en mantıklı olan ve Nate duruma göre ikisinin arasında bir yerde duran kişiydi. Çocukken tanışmışlardı

ve iyi günde kötü günde birbirlerine sadık kalmışlardı. Daha sonra farklı üniversitelere gitmeleri bile onları ayırmaya yetmemişti.

Sadece bazen, şu an olduğu gibi, onların siktirip gitmelerini dilediği zamanlar oluyordu.

Nate: Hangi randevu?

Coop: "Film gecesi" için bir kızı davet etmemiş miydin?

Nate: Neden tırnak işareti kullanıyorsun?

Coop: Çünkü bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz.

Nate: Annem ve kardeşim yan odadayken mi? Tabii.

Nate: Ayrıca, o bir randevu değildi. O bir arkadaş.

Coop: Ne yazık.

Coop: Hey, Liam'ın antrenmandan sonra seninle birlikte ayrıldığını gördüğü kız bu muydu?

Nate: Evet

Coop: Liam onun çok sevimli olduğunu söyledi.

Coop: Eğer sadece bir arkadaşsa, belki beni tanıştırebilirsin.

Nate, Cooper'ın sözleri üzerine sertleşti, kalbi aniden hızlandı.

Madison'ı ona tanıtmayı imkansızdı. O, Nate'in arkadaşıydı ve başka bir tanıtıma gerek yoktu.

Evet, bu düşünce tarzında tuhaf bir şey yoktu. Her şey tamamen normaldi.

Nate: Hayır

Coop: Ha! Biliyordum.

Nate: Neyi?

Coop: Hiçbir şey, sadece Liam ve benim konuştuğumuz bir şey.

Nate: Bilmek ister miyim?

Coop: Tepkinden anladığım kadarıyla, muhtemelen hayır.

Nate: Neden bahsettiğini hiç anlamadım ve yatmaya gidiyorum.

Coop: Şimdi de kaçınıyorsun.

Coop: Bunun bittiğini sanma.

Nate: İyi geceler.

Coop: Evet, evet, iyi geceler.

Nate telefonunu sessize aldı ve Cooper'ın bu konuyu unutması için sessizce dua etti. Cevaplanmayacağını bildiği bir dua.

on üç

Maddy, bu şekilde mi öleceğini merak etti.

Umarım öyle olmazdı. Birincisi, çok gençti ve hala gerçekleştirmek istediği çok şey vardı.

O anda bunların hiçbiri aklına gelmiyordu ama bunun sadece içinde bulunduğu durumun bir yansıması olduğundan emindi.

Güzel bir cumartesi sabahıydı. Etrafındaki park yavaş yavaş uyanıyor gibiydi, sesleri ve renkleri canlanmaya başladığının işaretiydi. Sabahın erken saatlerinde çiğ, ağaçların yapraklarına, çimlere ve Aralık soğuşuna dayanmayı başaran çiçeklere hala yapışmıştı.

Soğuk rüzgar yüzünü okşadı, gevşek at kuyruğundan birkaç tutam saç düştü.

Tabii ki, tüm bunlar muhtemelen ölmek üzere olduğu gerçeğinden dikkatini dağıtmaya yetmedi.

Yavaş ve acı verici bir ölüm... Hava eksikliğinden mi? Kalp yetmezliğinden mi? Temel talimatları yerine getirememekten mi?

"İyi misin, Mads?" arkasında nefret dolu, iğrenç bir ses duyuldu.

O mükemmeldi. O kesinlikle harikaydı, keşke Öne eğilmiş, dizlerine tutunarak canını dişine takmış, nefes bile alamıyor ve yan tarafındaki keskin bir ağrı yüzünden hiç doğmamış olmayı diliyordu.

Ya da o aptalla hiç tanışmamış olsaydı.

Ya da o aptalın kendisini buna ikna etmesine izin vermeseydi. Aslında ikisinden birini seçebilirdi.

Nate, uzun boylu, atletik ve neredeyse hiç nefes nefese kalmamış bir şekilde yanına geldi. "Yanlış yapıyorsun."

Maddy'nin vücudunda nefes kalmış olsaydı ve bunu yaparken elini kırmayacağından emin olsaydı, onun aptal, güzel yüzüne yumruk atardı.

"Nate, yemin ederim," diye nefes nefese söyledi, "ben seni tekmelemeden önce konuşmayı kes."

O pislik güldü.

Kafasını ona doğru çevirdiğinde, soluk güneş ışınlarının Nate'in yüzüne vurarak onu melek gibi gösterdiğini gördü. Ve günahkar. Tıpkı olduğu gibi şeytan gibi.

Kendi kendine küfretti. Kimse bu kadar güzel olmamalıydı.

"Benim işkencem seni eğlendiriyor mu?" diye ona somurtarak baktı ve kendini toparlayıp aklını başına toplamaya çalıştı. Belki de iç organlarının olması gereken yerde olup, yemek borusunun yakınlarına kaymadığından emin olmak için.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz," dedi Nate, Maddy'nin uyarısını açıkça dikkate almadan.

Film gecelerinden bu yana bir hafta geçmişti ve o zamandan beri her şey gerçekten... güzeldi.

Filmlerle ilgili bazı mesajlar değiş tokuş etmişlerdi (ne kadar söz vermiş olursa olsun, gerilim filmi izlemeyecekti), müzikle ilgili (yine parmaklarını yazmaktan ağrıtmak istemiyorlarsa, bunu yüz yüze konuşmaları gerektiği konusunda anlaşmışlardı) ve diğer günlük konularla ilgili.

Maddy, Nate ile arasındaki değişimi hissedebiliyordu. Ve içgüdülerinin ona söylediğine güveniyordu, belki de Nate gerçekten onun arkadaşı olabilirdi.

Nate, davranışlarıyla bu arkadaşlığı tehlikeye atmaya kararlıydı. "Koşmak, nefesini düzenleme şekline bağlıdır, Madison.

Nefesini kontrol edersen, dayanıklılığını geliştirmeye başlayabilir ve sonunda bir atın göğsüne tekme atmış gibi hissetmeyi bırakabilirsin."

Bakışlar öldürebilseydi, Maddy'nin bakışları Nate'i o anda yakıp kül ederdi.

"Ve dürüst olmak gerekirse," hayatına hiç aldırmadan devam etti, "artık senin arkadaşınım. Hayatını kurtarmak için koşamayacağını söyledikten sonra sana yardım etmezsem ne tür bir arkadaş olurum?"

? Senin sözlerin, benim değil. Ben rolümü çok ciddiye alıyorum, biliyorsun."

Bunu söyledi, ama dudakları sürekli titriyordu.

Maddy, gözlerini kapatıp, biraz acı verecek kadar keskin havayı ciğerlerine çekerek, hırpalanmış vücudunu esnetmeye çalıştı.

"Biliyorsun, arkadaşlığını göstermenin başka yolları da var, sana karşı şiddetli duygular uyandıran bir yol değil," dedi Maddy, kalp atışları yavaş yavaş normale dönerken.

Nate'in kısa sessizliği üzerine, gözlerini açtı ve ona dönerek, onun onu anlayamadığı bir odaklanma ile izlediğini gördü. Ona doğru yürüyen Nate, elini kaldırıp yüzüne düşen saç tellerini hafifçe kenara çekecek kadar yaklaştığında durdu ve Maddy'nin ağzından çıkan her nefesle birlikte hareket etti.

Neden bu kadar küçük bir şeyin onu utandırdığını bilmiyordu. Soğukta kızarmanın mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu, ama yanakları aniden ısındı.

"Seni ısıtacak bir şeyler yemeye ne dersin?" Nate'in sessiz sesi onu trans halinden çıkardı. Her zamanki ses tonu gibi geliyordu, ama Maddy, birbirlerinin yanında olduklarında bir alt akım olduğu hissini bir türlü atamıyordu. Şu anda neredeyse hiç hissedilmeyen, ama giderek büyüyen sürekli bir çekişme.

Düşüncelerinden sıyrılan Maddy, alaycı bir gülümsemeyle, "Ha, ne yapmaya çalıştığını anladım. Her şeyi soğukkanlılıkla hallediyorsun, Bay Koşmayı Bilen, ama eminim sen de benim kadar yorgunsundur ve tüm bunlar mola vermek için akıllıca bir plandır," dedi. Onu kandırdığını biliyordu. Tanrı aşkına, saçının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı.

Nate boş boş ona bakıyordu. "Vay canına, beni yakaladın."

"Sorun değil. Kendini kötü hissetmene gerek yok. Bu, en iyilerimizin başına gelir. Ayrıca, şimdi bunu telafi edebilirsin."

Nate başını salladı, bakışlarını gökyüzüne çevirdi, muhtemelen onu boğmazmak için güç diledi. Maddy gülmemek için gerçekten zorlanıyordu.

"Tam olarak neyi telafi etmem gerekiyor?"

"Şey, beni bu işe sen ikna ettin."

"Evet, ama sen de kabul ettin. Hatta bunu, yapmamız gerekenler listesindeki şeylerden biri olarak denemenin iyi olacağını bile söyledin."

Evet, öyle demişti. Tamam, geri çekilme ve konuyu saptırma zamanı.

"Her neyse, kimin kime ne dediği önemli değil," dedi, ona bakmadan başka bir yere bakarak. "Önemli olan, benim için bu küçük, önemsiz şeyi yaparsan, bana yaşattığın acıyı affetmeye hazır olduğum."

Nate'in bakışları, her an bir saldırı bekleyen birinin bakışları gibi temkinli hale geldi.

"Kitaplarımı gerçekten özlüyorum ve okuyacak hiçbir şeyim yok. Buradaki tüm kitapları onlarca kez okudum." Bir an durdu ve ona baktı. "Kitapçıya uğrayıp bir şeyler alabilir miyiz? Çok çabuk olacağım, yemin ederim!"

Nate'in yüzündeki ifade okunamazdı, sonra "Önce kahve" dedi. "Evet!"

Maddy sevinçle bağırdı ve küçük bir dans yaptı.

"Çabuk olmayacaksın, değil mi?" diye sordu Nate, sesinde bir tür kabullenme vardı.

Maddy, Nate'in iyiliği için sorusuna cevap vermemeye karar verdi.

Bilmediği şey, ona zarar vermezdi.

"Nate!" arkalarından bir erkek sesi duyuldu. "Kahretsin," diye mırıldandı Nate.

Maddy, onun yönüne şaşkın bir bakış attıktan sonra, onlara doğru gelen kişiye dönüp baktı.

Nate kadar uzun boylu ve neredeyse onun kadar yakışıklı iki adam, onlardan birkaç metre ötede durmuştu. Biri çılgınca sırıtıyor, diğeri ise yüzünde özür diler bir ifadeyle nazikçe gülümsüyordu.

"Ne tesadüf! Bak, Liam, bu Nate," diye, neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu saçlı, sırıtan adam arkadaşına dönerek omzuna hafifçe yumruk attı.

"En son baktığımda kör değildim, Coop, yani evet, onu görebiliyorum," diye cevapladı sağdaki kumral saçlı adam.

İkisi de eşofman altı ve uzun tişört giymişti, yüzleri hafifçe kızarmıştı, bu da Maddy'nin onların da koşu ya da başka bir tür egzersiz yaptığını düşünmesine neden oldu.

Nate'e döndü. "Onlar senin arkadaşların mı?"

"Artık değil." Nate'in boş bakışı onu güldürmek istedi.

"Bu çok acımasızca dostum," dedi Coop adındaki adam başını sallayarak.

"En eski ve en iyi arkadaşına böyle mi davranılır?"

"Bilgin olsun, benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi Liam, Nate'in gözlerine bakarak.

Maddy bir şeyi kaçırdığını hissetti ama ne olduğunu bilmiyordu.

Nate derin bir nefes aldı. "Mads, bunlar Cooper ve Liam. Uzun zamandır arkadaşız." Nate'in fısıldayarak "ne kadar süreceği belli değil" dediğini duyduğunu sandı. "Çocuklar, bu Madison."

"Merhaba," dedi gülümseyerek elini sallayarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

İkisi de el sallayarak karşılık verdiler ve birkaç saniye Nate ile Maddy'ye bakiştılar, sonra Liam, "Ee, ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Nate, nedense kendinden çok memnun görünen Coop ile yoğun bir bakışma içinde olduğu için Maddy cevap vermeyi üstlendi.

"Biraz koşuyorduk ve bir şeyler içmeye gidiyorduk. İsterseniz bize katılabilirsiniz."

Nate'in başı o kadar hızlı ona doğru döndü ki, kaslarını inciteceğinden korktu. Gözleri bir şey anlatmaya çalışıyordu ama ne olduğunu anlayamadı.

"Tabii ki size katılacağız! Ne harika bir fikir, değil mi Nate?" Cooper heyecanla ellerini çırpı. "Peki nereye gidiyoruz?"

Maddy kahvaltı yapmadığı için çok acıkmıştı, bu yüzden sandviç ve hamur işleri dahil hemen hemen her şeyi servis eden yakındaki bir kafeye gitmeye karar verdiler. Maddy bu kadar acıkmışken, yanındaki üç erkeğin iştahını hayal bile edemiyordu.

Dördünün oturabileceği bir masa buldular ve her biri siparişlerini verdiler, siparişler masanın neredeyse tamamını kapladı.

Maddy bu grubu nasıl değerlendireceğini bilemiyordu. Cooper ona, enerjik ama aynı zamanda her an sorun çıkarabilecek, aşırı büyümüş, heyecanlı bir köpek yavrusu izlenimi veriyordu. Liam ise daha kontrollü görünüyordu, söz konusu sorunlara katılmaktan büyük mutluluk duyacak gibi görünüyordu ama aynı zamanda fren yapmaktan da çekinmeyecek gibi görünüyordu.

Maddy'ye göre, Nate üçü arasında en kapalı olanıydı, neredeyse sürekli somurtkan bir ifadeyle huysuzluğa yakın bir tavır sergiliyordu,

Maddy'ye komik geliyordu, çünkü tanıştıkları andan itibaren ona karşı hiç bu kadar huysuz davranmamıştı.

Şimdi ise tam bir huysuz modundaydı.

"Kahven mi seni üzdü dostum?" diye sordu Cooper, kolundan daha büyük bir sandviçi mutlu bir şekilde çiğnerken.

Maddy, kahve fincanına sert bir şekilde kaşlarını çatmış olan Nate'e bir göz attıktan sonra arkadaşına sert bir bakış attı. İçinden gelen kahkahayı tutamadı. Farklılıkları bir kenara bırakırsak, iyi arkadaşlar gibi görünüyorlardı.

"Peki, ne zamandır arkadaşsınız?"

"Birinci sınıftan beri," diye cevapladı Liam gülümseyerek. "Coop o zamanlar çok kısaydı ama bu, bir gün başka bir sınıftan bir grup pislikle kavga etmesini engellemedi. Nate ve ben olanları görmeseydik, onu dövmüşlerdi. O çocuklar ona sataşıyorlardı, biz de birbirimizi pek tanımıyor olsak da araya girmeye karar verdik," dedi Nate'i işaret ederek.

"Yine de dayak yedik ama en azından eşit olarak bölüştük," diye mırıldandı Nate, dudaklarının köşeleri titriyordu. Diğer çocuklar açıkça gülüyorlardı. "Ve gerisi, dedikleri gibi tarih oldu. Liam da benim gibi basketbol takımında."

"Ama bizden bu kadar yeter," Cooper'ın gülümsemesi neredeyse vahşi gibiydi. "Önemli olan soru, ikinizin nasıl tanıştığı."

Maddy, böyle bir soruyu beklemesi gerekmesine rağmen aniden suskun kaldı. Birisi gerçekten böyle bir şey sorsa, anlatacak bir hikaye bulamamış olmaları nasıl mümkün olabilirdi? Görünüşe göre yaşları ile birlikte bilgelik de gelmemişti.

"Şey..." Aynı derecede şaşkın görünen Nate'e baktı. "Kısaca, olmaması gereken bir yerde ayağım takıldı ve Nate beni yakaladı." Çok kısa bir özet. Muhtemelen şimdiye kadarki en kısa özet. Ve büyük bir abartı.

Liam ve Cooper sözlerine şaşkınlıkla baktılar, sonra başlarını salladılar. "Evet, bu Nate'in yapacağı bir şeye benziyor."

Maddy, Cooper'ın sözlerine gülümsedi. "Beni kurtardı sayılır. Az kalsın bir araba çarpacaktı."

Bu düşünceyle içini bir sıcaklık dalgası kapladı, Nate'e dönüp baktığında, hissettiklerini onun yumuşak ifadesinde gördü. Nate, onun gördüğü en güzel çikolata kahverengi gözlere sahipti. Özellikle de ona öyle baktığında.

Biri boğazını temizledi ve Maddy'nin dikkati tekrar diğerlerine döndü. Herkesin yüzünde aynı sırıtış vardı ve bu, yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Evet, o olaydan sonra takılmaya başladık ve şimdi arkadaşız." Cümlesinin sonunda sanki bir soru işareti varmış gibi sesinin çıkmasından nefret etti. Sanki onların arkadaş olduklarından emin değilmiş gibi.

"Biz arkadaşız." Nate'in emin sesi ve kararlı tınısı, onun güvensizliğini bir bıçak gibi kesti ve ona minnettar bir gülümseme attı.

"Biz de seni tanımak isteriz, Madison. Nate'in arkadaşları bizim de arkadaşlarımızdır." Cooper'ın yüzündeki ifade daha samimi bir gülümsemeye dönüştü. "Sonuçta Nate karakterleri çok iyi değerlendirir," diyerek kendini ima etti.

Maddy, hepsi tekrar yemeklerine ve içeceklerine dalmadan önce, içinden gelen kahkahayı tutamadı.

"Şunu bir netleştirelim," Nate konsantre olarak kaşlarını çattı. "Bu adam, diğer vampir savaşçıların oluşturduğu gizli bir topluluğun lideri olan bir vampir savaşçısı ve bu topluluk, başka bir gizli topluluk olan kötü varlıklarla savaş halinde. Hepsi de gizli güçlere sahip ve tüm bunların ortasında, bu adam, tüm bu olayların ortasında kalan, yarı insan yarı vampir olan, ama bunu bilmeyen ve aynı zamanda onun gerçek eşi olan bu kadına yardım etmeye çalışıyor."

Nate'in daha önce söz verdiği gibi, koşudan sonra kitapçıya gittiler. koşuktan sonra

Yemeği bitirip sohbet ettikten sonra Liam ve Cooper'ı kendi hallerine bıraktılar.

Maddy, Cooper'ın tehditkar "Yabancılaşma" sözüne gülümsediğini ve Liam'ın gözlerini devirip başını salladığını hatırladı. Bu günlerde çok gülümsüyordu.

Şimdi, bir saattir kitapçının raflarını karıştırıyorlardı ve sonunda gözleri eski bir favorisine ve birkaç potansiyel yeni seçeneğe takılmıştı.

Kitapçının verdiği hissi hiçbir şey yenemezdi. Yeni sayfaların kokusunda, o kapıdan her girdiğinde onu karşılayan ve kapakları ve sırtları incelerken onu takip eden o tatlı vanilya kokusunda, bekleyen yüzlerce hikayenin eşlik ettiği sonsuz olasılık hissindeydi.

Maddy yüzündeki hayranlık ifadesini gizleyemedi. Nate'e olduğu kadar kitapçıya da.

"Daha iyi tarif edemezdin. Cidden," dedi, Nate'in şüpheli ifadesine bakarak. "Okuduğum hemen hemen her kitabın konusunu, bitirdikten birkaç dakika sonra unutuyorum." Dikkatini tekrar kitabın kapağına çevirdi. "Ama bu kitap iyiydi ve serinin ilkiydi. Romantizm ve aksiyonun karıştığı paranormal bir şey seviyorsan, başlamak için iyi bir yer," diye dalgın dalgın devam etti.

Nate, dükkânda kaldıkları süre boyunca oldukça rahattı. Nate'in sıkılmadığından emin olmak için ara sıra gizlice ona bakıyordu ama Nate tamamen rahat görünüyordu. Nate onu hiç aceleye getirmede ve farklı kitapları ve türleri hafif bir ilgiyle inceliyor gibiydi. Bu, onun için olumlu bir işaretti.

"Tamam, o zaman bir deneyeceğim." Nate'in sözleri birkaç saniye sonra kafasına tam olarak oturdu.

"Oh hayır, ben sadece genel olarak konuşuyordum. İstemiyorsan okumak zorunda değilsin."

Nate, durumun gerektirdiğinden çok daha ciddi bir bakışla gözlerine baktı.

"Sana, gerçekten istemediği bir şeyi yapacak biri gibi mi görünüyorum?"

"Sanırım hayır," diye kekeledi Maddy. *Neden kekeliyordu ki?*

"Ayrıca," diye devam etti, yüzünde şeytani bir ifadeyle, "senin seveceğin türde bir kitap görmek istiyorum."

Tamam, bunu hiç düşünmemişti. Hiç. Aklına gelen birkaç R dereceli an vardı. Ama biliyor musun? En iyi savunmanın saldırı olduğuna karar verdi.

"Buyurun. Ama sizi uyarmalıyım. Sizin için biraz fazla müstehcen olabilir. Hatta kızarabilirsiniz bile." Masumca gülümsedi.

Nate'in karanlık kahkahası lezzetli karamel gibi tadı olacaktı.

"Merak etme, Madison," dedi Nate, kalbi bir an durduracak kadar alçak sesle. "Eminim bununla başa çıkabilirim."

Maddy'nin yumuşak nefes alışı, aniden başını döndürdü. O da bunu yapabileceğine emindi.

Etrafa bakmaya devam ettiler, Maddy bilinçsizce birkaç ciltli kitabın sırtlarına dokundu, parmaklarının altında hissettikleri dokuyu sevdi.

"Peki, neden kitaplar, Mads?"

Nate'in sıradan sorusu, parmaklarını durdurdu.

Bu çok mantıklı bir soruydu, ama kolayca cevaplayabileceği bir soru değildi.

Maddy derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini vererek elini indirdi.

"nk kitaplar bana yalnızlığın ne olduğunu hissettirmiyorlar," dedi, ona basitçe bakarak. Nate'in dikkati tamamen ona odaklanmış gibiydi ve birinin her sözünü dinlemesi baş dndrcyd. Sırf istedikleri için, kesintiye uğratmadan.

"Kitapları çok erken keşfettim, gergin gözlerim muhtemelen bunu doğrulayabilir," diye yumuşak bir şekilde güldü. "Onlar benim günlük arkadaşlarımdı. Ailem her gece bana masal olarak okurdu ve ben de okumayı öğrenecek yaşa geldiğimde, ilgimi çeken her şeyi okurdum. İnsanlar beni hayal kırıklığına uğrattığında onlar benim arkadaşlarımdı, duygularım çok yoğunlaştığında sığınağımdı ve evde kalırken her yerde olmak istediğimde eğlencem, kaışımdı," diye ekledi, bir an durup kendi kendine gülümsedi. "Her zaman oradaydılar çünkü okunmayı bekleyen hikayelerdi ve ben bunu seviyordum."

Aniden, belki de fazla şey paylaştığını hissetti. Ama Nate'e attığı hızlı bir bakış, onun yumuşak glmsemesinden anlaşıldığı kadarıyla durumun öyle olmadığını gösterdi.

"zgnm," diye gülerek, "Sanırım fazla paylaştım."

Nate'in gözleri köşelerinden kırıştıktan sonra, "Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin," dedi.

Maddy her zaman böyle sözlere inanmak istemişti.

Ve bazen, bu sözler ondan geldiğinde, Maddy bunu yapabileceğini hissederdi.

Nate, hafifçe onun yanına yanaşarak, daha önce konuştukları kitabı işaret etti.

"Peki, ben bu kötü çocuğu çözmeye başlayayım, sen de ilerlememi takip et, ne dersin?" dedi alaycı bir şekilde.

Maddy, omuzlarına yerleşmiş olan ince melankoli perdesinin yavaşça kalktığını hissetti.

"Kanlı detayları saklama, dostum." Onun koluna şakacı bir yumruk attı ve neredeyse kendini incitiyordu.

Nate'in cevap niteliğindeki gülümsemesi onu içten içe aydınlattı.

on dört

Maddy kitapçıdan eve döndüğünde, ağıryan kaslarındaki acı yeniden şiddetle geri döndü. Bunu tamamen unutmuştu. Çünkü görünüşe göre kitapçılar ve iyi arkadaşlıklar tüm yaraları iyileştiriyordu.

Burun kıvırdı.

Duşa girip sıcak suyun sihrini yapmasına izin verdikten sonra, üzerinde küçük kalpler olan rahat ve yumuşak bir eşofman giydi ve masasına oturup ödevlerini yapmaya başladı.

Ah, ğrenci olmanın keyfi.

Birkaç saat sonra, anahtarların sesini ve işlerinden dönen ebeveynlerinin mırıldanmalarını duydu.

"Koşmak nasıldı Maddy? Bacakların yerinde mi yoksa onları aramak için bir ekip mi kurmam gerekiyor?"

Annesi, şakacı. Maddy'nin yorucu fiziksel aktivitelere karşı nefretini elbette biliyordu. Sonuçta onu doğuran oydu.

"şimdilik hepsi yerinde. Ama Nate, benimle dalga geçmek için yaptığı şakalarda dikkatli olmazsa bir kolunu ya da bacağını kaybedebilir." Ona Nate'ten, yardımsever okul arkadaşı ve yeni arkadaşından bahsetmek zorunda kalmıştı. Maddy, sürekli nerede olduğu konusunda bahaneler uydurmaktan hoşlanmıyordu.

"Bana anlattıklarına bakılırsa, pek başarılı olacağını sanmıyorum. Muhtemelen kendini rezil edeceksin."

Maddy nefesini tuttu.

"Vay canına, kendi çocuğuna bu kadar az gveniyorsun." Bir süre durdu. "Ama haklısın," diye isteksizce kabul etti.

Annesi güldü ve Maddy'nin saçlarını, onun küçükken yaptığı gibi biraz karıştırdı. Maddy annesinin dokunuşunun tadını çıkardı.

"Hey, yarın öğlen saatlerinde havaalanına gidip büyükannenini almamız gerektiğini unutma, bu yüzden güvenli olması için erken çıkmamız gerekeceği için geç saatlere kadar uyuma."

Maddy donakaldı. Kalbin bu kadar hızlı atabileceğini bilmiyordu, ama kendi kalbi bir göstergeyse, görünüşe göre atabiliyordu.

"Ne?" diye boğuk bir sesle sordu. Kendi sesinin tanınmaz hale geldiğini duyabiliyordu. Boğazındaki yumru yutkunmasını zorlaştırıyordu ve annesine hiçbir şey yokmuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

"Nonna Angela yarın geliyor ve onu almamız gerekiyor. Unuttun mu, tatlım?"

Tamamen unutmuştu. Bu kadar geçmişe dönmenin ne anlama geldiğini unutmuştu. Bir insanın şok, üzüntü ve mutluluktan aynı anda ölebileceğini merak etti. Bu teoriyi gerçekten test etmek istemiyordu.

Nonna'sı İtalya'nın Milano kentinde küçük, şirin bir tek yatak odalı dairede yaşıyordu. 75 yaşındaki İtalyan kadın ateşli biriydi ve Maddy ona hayrandı. Maddy küçükken mümkün olduğunca onu ziyaret ederlerdi, dördü o küçük dairede bir araya gelir, her zaman uyku düzenini ayarlamaya çalışırlardı.

Maddy hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Daha sonra, nonna tatillerde veya yaz tatillerinde onları ziyaret etmesinin daha iyi olacağına karar vermişti. Ve şimdi de öyle bir zamandı. Noel'e sadece birkaç hafta kalmıştı ve ziyaret zamanı gelmişti.

Zamanın ne kadar çok şeyi silip süpürdüğü inanılmazdı. En güzel anıları bile.

Ama gerçekten en güzel anılarsa, durdurulamaz bir sel gibi geri gelirdi. Ve Maddy bunu durdurmak istemiyordu.

Nonnasını görmeyeli çok uzun yıllar olmuştu, Maddy onu kaybetmeyeli yıllar olmuştu.

Ama şimdi ikisi de buradaydı ve Maddy artık nasıl ve neden olduğunu umursamıyordu.

Bu fırsatı iki eliyle de yakalayacaktı, kendine söz verdi.

Gerçek şu ki, çoğu insan bir veya iki kez zamanda geriye dönerse ne yapacağını merak etmiştir. Olasılıklar sonsuzdur; önemli konularda farklı kararlar almak, geçmişteki hataları düzeltmek, gelip geçen ve bir daha asla geri gelmeyecek şeylerin değerini bilmek.

Maddy de bunu düşünmüştü, hatta bu koşullar altında daha da fazla.

O, hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordu. Farklı şeyler yapmak istemiyordu. Her şeyin olduğu gibi olmasının bir nedeni vardı ve bu, onu bugünkü haline getirmişti. Biraz kapalı bir insan olmuştu, ama huzurluydu.

Ama yapmak istediği şey, bir gencin zihninin hormonların ve kafa karışıklığının etkisiyle genellikle unuttuğu, ancak bir yetişkinin zihninin kalbinde saklamayı öğrendiği tüm o mutlu ve üzücü anları yeniden yaşamaktı.

Örnek olarak.

Maddy, Noel Baba'yı bekleyen bir çocuk kadar sabırsız bir şekilde gelen yolcu kapısında duruyordu. Aynı şeyi kaç kez yaptığını saymak istese de sayamazdı. Ama şimdi zihni her şeyi katalogluyor gibiydi. Etrafında dolaşan düzinelerce insan arasında dururken, bagajlarını alan yolcuları görmeye çalışırken kalbi gırtlığına kadar çıkmıştı.

Maddy'nin kıpırdanması muhtemelen kontrolden çıkıyordu. Ellerinin titremesini durdurmak için kalın paltosunun ceplerinde ellerini yumruk haline getirdi.

Otomatik kapılar yolcuları birbiri ardına dışarı çıkarıyordu, ama Maddy'nin gözleri, kabarık, kısa, gri saçlı, hafif renkli büyük gözlükleri olan, büyük, yıpranmış yeşil bir valizi sürükleyen kısa boylu yaşlı bir kadına takıldı.

O kadını her yerde tanırdı. Muhtemelen o, dünyadaki en sevdiği kişi olduğu içindi.

"Nonna!" diye bağırdı Maddy, ellerini çılgınca başının üzerinde sallayarak.

Büyükannesi onu hemen fark etti ve kırışık yüzünü ikiye bölen kocaman bir gülümsemeyle yavaşça onlara doğru ilerledi.

Yarı yolda buluştular, Maddy neredeyse koşuyordu. Ona çarpmamak için büyük çaba sarf etti, ama Maddy onu kucaklamadan duramadı ve cesaret edebildiği kadar sıkı bir şekilde ona sarıldı.

Her şey oradaydı; her zaman yanında taşıdığı nane şekerlerini hatırlatan kokusu, ruhunu her zaman yatıştıran merhem gibi sıcak kucaklaması ve kulağına "la mia cara bambina" diye fısıldayan yumuşak sesi.

Maddy, yüzünden akmaya başlayan gözyaşlarını neredeyse fark etmedi. Çünkü bunlar sevinç gözyaşlarıydı. O kadar yürek parçalayıcı bir sevinçti ki, kalbi onarılırken aynı zamanda parçalandığını hissedebiliyordu. Ama Maddy'nin kesin olarak bildiği şey, eksik bir parçanın yerine oturduğu ve hiç bu kadar minnettar hissetmediği idi.

Nonna Angela, Maddy'nin anneannesi idi. Genellikle ailesiyle İtalyanca konuşurdu, ama ziyarete geldiğinde ve başkalarıyla birlikteyken İngilizceyi de iyi kullanırdı.

Yemekleri muhteşimdi. Onun yemeklerini tatma şansı olan herkes değişmiş bir insan oluyordu. Ama nonna Angela sadece mutfakta usta değildi, aynı zamanda dikkate alınması gereken bir güçtü. Asla lafını esirgemezdi ve parmağını bile kıpırdatmadan birini yerden yere vurabilirdi. Her şeyden çok, sevdiklerine çok dikkat ederdi. Hiçbir şey onun dikkatinden kaçmazdı. Eğer şanslı olanlardan biriyseniz, ona her zaman güvenebilirdiniz, çünkü o sizi her zaman ilk sıraya koyardı.

Nonna, garajlarının üstündeki küçük bir dairede yaşıyordu, böylece mümkün olduğunca çok zaman birlikte geçirebiliyorlardı. Maddy, kendini bildikçe, eve geldiklerinde ve aileye hediyelerle dolu devasa valizi açtıkları anı her zaman iple çekiyordu.

İlkokuldayken hediyeler tamamen Sailor Moon ile ilgiliydi: figürler, boyama kitapları, video kasetler. Daha sonra, Maddy'nin çok değer verdiği ama bozulmasından korktuğu için nadiren kullandığı, özenle tasarlanmış güzel kırtasiye malzemeleri geldi. Ardından kitaplar geldi: İtalyanca yazılmış, büyüleyici kapaklı hikayeler, Maddy'nin yıllarca okuyacağı kitaplar.

Ve tabii ki çikolata da vardı. Maddy bunu hayatı boyunca asla unutmuyacaktı. En sevdiği çikolatalar, ağzında eriyen espresso dolgululu bitter çikolata parçaları ve dişlerine deli gibi yapışan karamel şekilli torrone idi, ama yine de onları yerken her saniyesinden büyük keyif alıyordu.

O anda Maddy, büyükannesi ve annesi dairenin küçük oturma odasında toplanmış, büyükannesinin kıyafetlerini ve eşyalarını düzenlemeye çalışıyorlardı. Maddy'nin babası, daha sonra hazırlayacakları aile yemeği için buzdolabını doldurmak üzere birkaç dakika önce evden çıkmıştı.

Üçünün bir arada olduğunu görmek Maddy'ye çok garip geldi. Sanki her şeyi yeterince hızlı kavrayamıyormuş gibi, avuçlarında su tutmaya çalışıyormuş gibi hissetti.

"Ee, Maddy, başkalarını dinlemeyi öğrendin mi yoksa hala hatırladığım kadar inatçı mısın?" diye büyükannesi yatak odasından esprili bir şekilde sordu.

"Ben mi? İnatçı mı? Üzgünüm, beni diğer torununla karıştırıyor olmalısın, nonna."

"Sen benim tek torunumsun."

"O zaman demansın çok hızlı ilerliyor olmalı, yaşlı kadın, çünkü neden bahsettiğini hiç anlamadım. Ben itaatkarlığın tam örneğiyim," dedi Maddy, her zamanki gibi masum bir ifadeyle.

"Evet, anne," diye ekledi Ellie. "Gerçekten öyledir. Ona bir şeyi yapmasını üç kez söylemem yeter, hemen yapar." Bu kadar kaba davranırken bu kadar eğlenceli görünmeye hakkı yoktu.

Nonna da onlara katıldı ve boş bakışları her şeyi anlatıyordu.

"Görüyorum ki hiçbir şey değişmemiş. Bunu bilmek güzel."

"Sen de hemen hemen aynıymışsın, ben de görüyorum."

"Değişim günlerim sona erdi, canım. Hatta, eski, acımasız tavırlarıma hakkım var."

Maddy kaşlarını çattı. "Ama sen o kadar yaşlı değilsin ve kesinlikle acımasız da değilsin." "Ama istersem öyle olabilirim ve önemli olan da bu," dedi nonna

yaşına yakışmayan bir çeviklikle Maddy'nin yan tarafını çimdikledi. Maddy, anında gıdıklanarak birkaç adım geriye atladı.

"Vay canına, seni hiç özlemedim nonna," dedi Maddy büyükannesine, yumuşak gülümsemesi gerçek duygularını ele veriyordu.

Büyükannesi kıkırdadı. "Ve eminim, daha sonra tavla ve dama oynarken seni yenince de duyguların aynı kalacak," dedi küstahça.

"Ha! Sanki!" Maddy somurtarak, "Öğrencinin usta olma zamanı geldi," dedi.

"Bunu göreceğiz," diye cevapladı artık pek de sevmediği nonna.

O öğleden sonra, Maddy yatakta uzanmış, hatırlayamadığı kadar çok kez okuduğu bir çizgi romanı karıştırırken, telefonu bir mesajla çaldı.

Nate: Ee, nasıl gitti?

Maddy, dudaklarında yayılan yavaş gülümsemeyi engelleyemedi. Ona büyükannesinin ziyaretinden ve bunun için ne kadar heyecanlı ve endişeli olduğundan bahsetmişti.

Maddy: Her şey yolunda gitti.

Maddy: Ama ağladığım için su içmem gerekti. Kısa bir

duraklama ve sonra,

Nate: Bu... harika mı?

Maddy: Koşulları göz önüne alırsak.

Maddy: Sadece merak ediyorum, bir şey nasıl aynı anda hem çok mutlu hem de çok üzgün hissettirebilir?

Maddy: Tamam, moral bozukluğu zamanı bitti.

Maddy: Yeni konu. Sana göndereceğim tüm kahve şekerlerini düşün.

Maddy: Bir hafta boyunca gözünü bile kırpmadan uyuyamayacaksın.

Nate: Titremelerin başladığını hissedebiliyorum.

Nate: Eğer iyi olduğundan eminsen, Mads.

Maddy: Öyleyim.

Maddy: Teşekkürler

Maddy: Neyse, ne yapıyorsun?

Nate: Cuma günü maç sonrası partisine gitmemek için bir bahane arıyorum.

Nate'in cuma günü önemli bir maçı vardı ve Maddy, Nate'in kolları düşene kadar antrenman yapacağını söylediğini hatırladı. Bu onun sözleri, Maddy'nin değil.

Maddy: Nate artık lise partileri için fazla mı iyi?

Maddy: Sporcu imajını korumak için doğru yol bu mu?

Maddy: Hadi ama dostum, korumak zorunda olduğun bir imajın var!

Nate: Neden bu kadar takıntılısın?

Nate: Sanki başka biri gitmeye can atıyor gibi.

Maddy: Yapma ama, sanki.

Nate: Senin olduğunu söylemedim.

Maddy: Oh

Nate: Bak ne diyeceğim, benimle geleceksin.

Maddy: Ne? Ben parti insanı değilim!

Nate: Ben miyim?

Maddy: Olmalısın!

Nate: Neden öyle?

Maddy: Sen bir sporcusun, ilgiyi sevmen gerekir!
Stereotipleştirme budur işte.

Nate: Tamam o zaman

Maddy mesajı okudu ve derin bir nefes aldı. Kriz atlatılmıştı. Başka bir mesaj geldi.

Nate: Ben senin klişeleşmiş sporcun olacağım, sen de onun partide sosyalleşmesi için yanına aldığı klişeleşmiş inek olacaksın.

Nate: Eğlenceli olur.

Maddy, kendi kazdığı çukura düştüğünü düşündü.

on beş

Sonraki birkaç gün olaysız geçti ve Maddy, memnuniyetle gelen huzuru sonuna kadar değerlendirdi. Okula gitti, ödevlerini yaptı ve Nate'i her gördüğünde gülümsedi ve merhaba dedi. Onu görmediğinde, ona mesajlar gönderdi — ya başarılı bir antrenman dileyerek cesaretlendirici mesajlar ya da partiden kurtulmak için çaresiz yalvarışlar. Nate ilkinin memnuniyetle kabul etti, ikincisini ise tamamen görmezden geldi.

Öğleden sonraları ve akşamları, büyükannesiyle vakit geçirerek, var olan tüm masa oyunlarını oynardı. Ailesi ve nonna Angela ile birlikte yedikleri akşam yemekleri, sıcaklık, kahkaha ve ev rahatlığıyla dolu, çok sevdiği bir rutin haline gelmişti.

Perşembe gecesi, Maddy ve nonna'sı, nonna'nın küçük, yuvarlak, ahşap mutfak masasında oturmuş, önlerinde yıpranmış Monopoly tahtası duruyordu.

Maddy bu sefer kazanabileceğini umuyordu.

Büyükannesiyle oynamayı her zaman sevmişti. Büyükannesi biraz çekingen biriydi ama esas olarak eğlenmek için ve Maddy'nin ne kadar keyif aldığını gördüğü için oynuyordu. İkisi her zaman birlikte oynamışlardı, en azından büyükannesi hastalanıp artık oynayamaz hale gelene kadar.

Maddy, yine duygusal olmaya başlamadan önce başını salladı.

Büyükannesinin sıcak elinin kendi elini kapladığını hissetti ve Maddy dönüp onun mavi-gri gözlerine baktı.

"Ne oldu, mia cara? Dikkatin dağınık görünüyor. Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Maddy onu sakinleştirmek için içten bir gülümsemeyle ona baktı.

"Önemli bir şey değil, nonna." O anki düşüncesiyle, konuyu başka bir yere çekmeye karar verdi. "Aslında, cuma günü biraz korktuğum bir parti var."

"Öyle mi?" Büyükannesi merakla kaşlarını kaldırdı. "Ne tür bir parti?"

"Basketbol maçı sonrası bir parti ve arkadaşım Nate beni davet etti. O takımın oyuncularından biri. Partilerde nasıl olduğumu bilirsin. Ne giyeceğim, nasıl davranacağım, diğerleriyle nasıl iletişim kuracağım konusunda her zaman bir baskı hissediyorum ve tanımadığım insanlarla iletişim kurmaktan nefret ediyorum. Kendimi çok garip hissediyorum ve ortama hiç uymuyorum. Müzik çok yüksek, kendi sesini bile zor duyuyorsun ve ben hep eve gidebilmek için dakikaları sayıyorum."

Gerçek şu ki, yaşlandıkça kendine sadık kalmanın anlamını öğrenmişti. Kendini ortaya koymak cesaret gerektiriyordu, çünkü bu, saklanabileceğin bir perde olmadığı anlamına geliyordu. Herkesin görebileceği şekilde, sadece kendisi ve inançları, ilgi alanları, güçlü ve zayıf yönleri vardı. Ama bu aynı zamanda, mutsuz bir hayat ile kendiyle gurur duyabileceği bir hayat arasındaki farkı da ifade ediyordu.

Sadece, tüm şüphelerin başladığı ortama geri dönmek, onun artık geride bıraktığını sandığı bazı güvensizlikleri yeniden su yüzüne çıkarmıştı.

Büyükannesi kaşlarını çatı.

"Tamam. Sana şunu sorayım, arkadaşın Nate bu partide sana eşlik edecek mi?"

"Bilmiyorum... Sanırım elinden geldiğince bana eşlik edecek. Ama o çok popüler, büyükanne. Herkes muhtemelen onun etrafında toplanacak ve onlarla takılmak isterse onu suçlayamam. O benim bakıcım değil. Sanırım bu benim tarzım değil."

Büyükannesi bir süre sessiz kaldı.

Birkaç saniye sonra sakin bir sesle konuştu. "Beni dinle Maddy. Öncelikle, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Olduğun gibi olabilirsin, istediğin gibi giyinebilirsin ve bunu beğenmeyenler de canları cehenneme."

"Nonna!" Maddy yarı gülerek, yarı şok olmuş bir şekilde haykırdı.

"Bana nonna deme, işler böyle yürür. İstedğin kişiyle vakit geçirip takıl, istediğin kadar kal ve fazla geldiğinde git. Ama en önemlisi, eğlen. Liseye sadece bir kez gidersin."

Maddy, hayatında böyle birinin olması nedeniyle kendini gerçekten şanslı hissetti.

"Haklısın, büyükanne. Her zamanki gibi." İkisi de buna güldü. "Fazla düşünmeyi bırakıp her zamanki gibi davranacağım. Kendi işime bakacağım, gerisi canı cehenneme."

Nonna ona sevgiyle gülümsedi.

"İşte benim nipotina'm."

Cuma geldiğinde ve Maddy okuldan çıktı, yeni kazandığı tüm özgüveni binadan kaçmaya hazırды.

Öğleden sonrasını, sanki evrenin sırlarını ortaya çıkaracakmış gibi gardırobuna bakarak geçirdi. Ya da en azından parti kıyafetlerinin sırlarını. Narnia'nın kapısını açmak çok daha olası bir senaryo olurdu. Belki orada bazı kıyafet seçenekleri bulabilirdi.

Evet, pek olası değil. Yine de burada uygun bir şey bulmaktan daha olası.

Giysilerini karıştırarak, Maddy sonunda yüksek bel koyu renkli bir kot pantolon seçti – 2000'lerin korkunç düşük bel kot pantolon fiyaskosuna geri dönmeyi reddetti, ölü ve soğuk bedeni üzerinde – ve her zaman daha güzel günler için sakladığı krem rengi bir kazak. Uzun koyu kahverengi saçlarını yarısı yukarı, yarısı aşağı bir saç modeli ile şekillendirecek, hafif bir makyaj yapacak ve bu kadar olacaktı.

Kimseyi etkilemeye çalışmıyordu.

Özellikle de, onun önerdiği kitapları okuyan ve sevdiği filmleri izleyen uzun boylu basketbolcuları etkilemek için.

Hayır, kesinlikle onlar değil.

Kendisi için giyiniyordu, hem sevimli hem de rahat hissettiren bir şekilde. Bu, onun istediği havaydı ve muhtemelen o anda gerçekten isteyebileceği tek havaydı.

Nate, maçtan sonra onu alacağını söyleyen bir mesaj atmıştı. Parti, takım arkadaşlarından birinin evinde düzenlenecekti ve

orası çok uzak değildi ama Nate, onun "buz sarkıtına dönüşmesini" istemediği için arabayla gitmekte ısrar etmişti.

Maddy burun kıvırdı. Ve şimdi soğuk olduğu için alay ediliyordu. Oysa hava gerçekten soğuktu. Onun bir fırın gibi olması onun suçu değildi. En azından bu, harika görünen ama soğuğu pek engellemeyen bej rengi paltosunu giyebileceği anlamına geliyordu. O paltosuyla dışarıda yürümek zorunda kalırsa buz sarkıtına dönüşecekti.

Tamam, belki bu gece için biraz heyecanlanıyordu.

Seçimlerinden memnun olan Maddy, duş almaya ve hazırlanmaya başladı.

Saat sekize birkaç dakika kala kapı zili çaldı ve aynaya son bir kez baktıktan sonra Maddy kapıyı açmaya gitti.

Ailesi bir süre önce cuma gecesine çıkmıştı, bu yüzden "dikkatli ol ve ihtiyacın olursa bizi ara" konuşmasını çoktan duymuştu. Maddy, onlara eğlenmelerini ve kendisi için endişelenmemelerini söyleyerek onları kapıdan kovmak zorunda kalmıştı.

Kapıyı açtığında Maddy, görünüşüne tüm dikkatini vermek yerine, akşama zihinsel olarak hazırlanmaya daha fazla odaklanması gerektiğini hemen fark etti. Çünkü Nate'i ilk gördüğü anda, ciğerlerindeki tüm nefes bir anda dışarı çıktı ve bunu öksürükle örtbas etmeseydi çok utanç verici bir durum olacaktı. Bu, aniden çok kuruyan ağzı ve boğazı için tükürük üretmenin iyi bir yoluydu.

Tanrım, bu çok uzun bir gece olacaktı.

Nate her yönüyle yakışıklı bir şeytan gibi görünüyordu, kestane rengi saçları yüzüne düşüyordu ve saç kesimi biraz gecikmişti, bu da Maddy'nin ellerini yüzündeki saçları itmek için kaşındırıyordu. Siyah bir kot pantolon ve koyu yeşil düğmeli bir gömlek giymişti, bu kıyafet vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyordu. Üstünde ise onu günahkar gösteren siyah bir deri ceket vardı.

Arkadaşı bu gece kesinlikle kendini tutmuyordu.

Sadece gözlüklerinin, ona çok uzun süre bakarsa muhtemelen yuvalarından düşecek gözbebeklerini yakalamaya yeteceğini umuyordu.

Maddy, sıcaklıkla ilgisi olmayan bir şekilde vücut ısısının yükseldiğini hissetti. Ya da belki de bu farklı bir tür sıcaktı. Düşünmek istemediği bir tür.

Yüzünün düşüncelerini ele vermediğini umuyordu, gerçekten. Çünkü bu sadece dostça bir davetti, ne daha fazlası ne de daha azı.

Evet, bu partiye birlikte gideceklerdi, ama birlikte-birlikte değil.

Ama hadi ama, gözleri vardı. Bu kadar yüzüne çarpan bir çekiciliği inkar edemezdi.

Maddy, ne kendisinin ne de Nate'in henüz tek kelime bile etmediğini fark ettiğinde, zaten kendine başını sallıyordu.

Yüzüne bir bakış attığında, Maddy onun yüzünde anlaşılmas bir ifade gördü.

Nate çenesini çok sıkı sıkımsı gibi görünüyordu, bu da çene hattını çok belirgin hale getiriyordu. Ve gözleri, Maddy'nin bakışlarını kaçıramayacağı kadar tek bir noktaya odaklanmıştı. Nate'in bakışları Maddy'yi baştan aşağı süzdü, hiçbir şeyi kaçırmadı ve Maddy, Nate ile ilk kez tanıştıklarından beri ilk kez, kendi zamanlarında, büyüdükleri insanlar olarak tanışmış olsalardı nasıl olurdu diye merak etmek için bir dakika durdu.

Asla gerçekleşmeyecek şeyleri merak etmenin bir anlamı yoktu, özellikle de önlerinde keyifli bir gece varken.

"Merhaba," dedi, dudaklarında bir gülümseme hissederek.

"Merhaba," diye cevapladı Nate, derin sesiyle Maddy'yi hafifçe titretmişti.

Tamam, belki biraz daha düşünmenin bir zararı yoktu.

"Ee, nasıl gitti?" Maddy, onun yoğun bakışları altında gülümsemesinin titrediğini hissederek yutkundu.

"Kazandık," dedi Nate, kendinden emin bir sırıtışla dudaklarını kıvrarak, bu da Maddy'nin hissettiği gerginliği hiç de hafifletmedi.

"Tamam, biraz kibirli değil misin?" Maddy, gözlerini o bakıştan kaçırmak için kendini meşgul etti. Ayakkabılarını giyip çantasını ve paltosunu aldı ve Nate'in cevabını bekledi.

"Bu genelde olan bir şeyse kibir sayılır mı?" Maddy kaşlarını çattı.

"Haklısın."

Kapıyı arkasından kapatan Nate, ona yol vermek için yana çekildi, ama o, Nate'in ona doğru hafifçe eğildiğini fark etmeden önce

Nate bir adım geri atıp elini Mads'in beline koyarak onu arabasına doğru yönlendirmeden önce, bu neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir hareketi.

Arabaya neredeyse varmışlardı ki Nate'in sesi onu durdurdu.

"Uh, Mads?"

"Hm?"

"Şurada bize el sallayan yaşlı bir bayan var."

Maddy, Nate'in işaret ettiği yere baktı ve evet, tabii ki, büyükannesi penceresine bakarak el sallıyor ve gülümsüyordu.

"Ah, ne tatlı," dedi Nate.

Büyükannesi aniden çok ciddi bir ifadeyle Nate'e baktı ve eliyle boğazını keser gibi bir hareket yaptı.

"Tamam, belki artık o kadar sevimli değil," dedi Nate yorgun bir şekilde. Maddy güldü.

"Merak etme, zararsızdır. Çoğu zaman."

"Çoğu zaman ne demek?" Nate'in sesi biraz tizleşmeye başlamıştı.

"Demek istediğim, o İtalyan, Nate. İtalyanlar bazı şeyleri *bilir*, anlarsın ya," dedi ona anlamlı bir şekilde bakarak. "O yüzden beni tek parça halinde geri getirsen iyi olur, koca adam. Baskı yok."

Nate gülmek mi yoksa koşmaya başlamak mı gerektiğini bilememiş gibi görünüyordu. "Evet, hiç baskı yok."

on altı

Nate, Madison'ın yanında arabasının direksiyonuna oturduğunda, arabayı döndürüp partiden ters yöne gitme konusunda çılgınca bir dürtü hissetti.

Bu aptalca bir düşünceydi, çünkü partiyi öneren kendisiydi. Bu açıkça çok aptalca bir karardı.

Ne düşündüğünü bilmiyordu. Ama aslında ne düşündüğünü biliyordu.

Onun bu deneyimi yaşamasını, bir lise partisine gidip atmosferi hissetmesini, ortama karışmasını, insanları izlemesini, biraz gülmesini istemişti. Önemli bir şey değildi. Ayrıca, onunla birlikte orada olacağını, böylece istemediği takdirde sosyalleşmek için baskı hissetmeyeceğini düşünmüştü. Mükemmel bir fikir olması gerekiyordu.

Ama bu fikir ona pahalıya mal oldu, çünkü kız kapıyı açar açmaz Nate onu geri itip kapıyı sıkıca kilitlemek istedi.

Bu geceki partiyi garip bir şekilde dört gözle bekliyordu, bunun nedeninin partinin kendisiyle ilgisi olmadığını düşünüyordu. Tabii ki tüm hafta boyunca antrenmanlar çok yorucu olduğu için oyuna odaklanmıştı. Ama düşünceleri, uzun zamandır olmadığı kadar maç sonrası gezintiye kaymıştı.

Ancak Madison'ı koridorundan yayılan yumuşak ışığın içinde görmek, dilini yutmasına yetecek kadar etkileyiciydi.

Hiç bu kadar dengesiz hissetmemişti ve komik olan şey, bunun suçlusunu bile bilmiyordu. Madison'ın kasıtlı olarak seksi giyinmesi bile değildi.

Sadece kot pantolon ve kazakla kapıyı açmıştı, saçları bir omzunun üzerinden koyu renk bir şelale gibi dökülüyordu, dudakları pembe ve parlaktı ve Nate hiç bu kadar hazırlıksız hissetmemişti.

Onu ılık saçan buldu. Sanki içinden ılık saçıyordu.

Bu, gözünü kamaştırmak veya bakmaya zorlamak için olan bir ılık değildi, bakmayı seçsen de seçmesen de her zaman parlayan ince bir şeydi.

Ve Nate buna açgözlü hale geliyordu. Ve ona. Bu ona haksızlıktı, onu kendine saklamak, sadece kendine ait olmasını istemek. Diğerleri de onun kim olduğunu takdir edebilmeli, onun nezaketi ve ılığından yararlanabilmeliydi.

Söylemesi yapmasından kolaydı.

Hayali bir listeden işleri tamamlama fikri, zaman geçirmek için başlamıştı ve bir anlamda da öyleydi. Ama Nate için, her şeyi Madison'ın gözünden görmek, bunu farklı kılıyordu. Onun yaptıkları şeylerden keyif almasını ya da diğerlerinden o kadar keyif almamasını izlemek, örneğin onu hala güldüren başarısız koşu seansı gibi, Nate'i nasıl başa çıkacağını tam olarak bilmediği bir başarı duygusuyla dolduruyordu. Madison'ın tek yapması gereken gülümsemekti ve Nate'in göğsü helyumla dolu bir balon gibi hissediyordu.

Örneğin şu anda olduğu gibi. Parti yapılan Johnny'nin evine doğru gidiyorlardı ve Noel ışıklarını yakmaya başlamış evlerin önünden geçiyorlardı. Madison'a kısa bir bakış, onun her şeyi çok samimi bir heyecanla izlediğini anlamasına yetti. Nate, yola odaklanmakta ve ona bakmamakta zorlanıyordu.

Görünüşe göre Nate sandığı kadar sinsi davranmamıştı, çünkü Madison utangaç bir bakışla ona döndü.

"Ben gizli bir Noel hayranıyım."

Nate zaten ciddi bir yüz ifadesini korumakta zorlanıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Her türlü Noel süslemesini çok sevmek ama başkalarının önünde soğukkanlı davranmak."

"Huh. Peki bu senin için nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil. Her yıl kişisel alanımı Noel Baba'nın atölyesine çevirmemek için mücadele ediyorum.

atölyesine çevirmemek için mücadele ediyorum."

Nate artık açıkça gülüyordu.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Çünkü şu anda çok ciddiym." "

"Eminim öylesindir. Aslında," dedi, aklına bir fikir gelerek, "Noel tatili yaklaşıyor, neden eğlenceli bir şey yapmıyoruz ve sen de bana biraz tatil neşesi aşılsın."

Bir süre sessiz kaldı, bu da Nate'in ona bakmasına neden oldu.

Madison, sanki çikolatayı icat etmiş gibi ona bakıyordu.

Gördün mü? Göğsü helyumla dolu.

"Bunu yapabiliriz," dedi çekingen bir sesle, bu da onun direksiyona tutunan ellerini sıkılaştırmasına ve ona uzanmaktan alıkoymasına neden oldu.

Çünkü görünüşe göre, artık her zaman bunu yapmak istiyordu. Sebepsiz yere ona dokunmak için bahaneler bulmak. At kuyruğundan kaçan saç tellerini kenara itmek gibi.

Ya da ona sarılmak ve şakaklarını öpmek için, kitapları kullanarak yalnızlığı kovduğunu anlatırken gözlerinde gördüğü o hüzünlü bakış için.

Nate, onun yüzünde bir daha o bakışı görmek istemiyordu.

"Tamam o zaman, planımız bu," dedi, tam da Johnny'nin evinin önüne geldiklerinde.

Arabadan indiler ve Madison arabayı dolaşp onun yanına geldiğinde, Nate bir kez daha onun görünüşünü içselleştirmekten kendini alamadı.

Yutkundu ve kendini, yüzüne ve vücuduna bakmaktan kendini alamadan ona doğru yürümek zorunda hissetti. En son istediği şey, onu rahatsız etmektir. Ve tüm düşüncelerine rağmen, ona ne kadar güzel göründüğünü söylememiştir bile.

Yavaşça küfrederek Madison'ın yanına geldi ve birlikte kapıya doğru yürüdüler. Yüksek sesli müzik duvarları delip geçiyordu, bu yüzden içeri girmeye karar verdiler.

Nate, lise partilerine yıllardır katılmadığı için unutmuş olduğu sesler ve kokularla karşılaştı. Muhtemelen bir zamanlar bu partileri sevdiği zamanlar da olmuştu; insanlar sağdan soldan ona yaklaşır, bazıları omzuna vurur, bazıları içmemeleri gereken ucuz birayı ona uzatır, kızlar genellikle popülerliği nedeniyle onunla flört ederdi.

Artık bunu kabul edebilir ya da reddedebilirdi.

Madison'ın nasıl olduğunu görmek için aşağıya baktığında, onu hayranlık, merak ve hafif bir tiksinti ifadesiyle buldu.

Nate, kapının yanındaki yığına onun paltosunu ve kendi ceketini asarken çoktan kıkırdamaya başlamıştı. Boyu sayesinde kalabalığın içinden kolayca geçebiliyor, etrafındaki yüzleri tarayarak orada bir yerlerde olması gereken adamları arıyordu. Soluna bakarak, Madison'ı kalabalığın içinde kaybetmemek için elini hafifçe onun beline koydu. En azından, kendine böyle söyledi.

Kulağına daha yakın eğildi.

"Hayalini kurduğun her şey bu mu?" Eğlencesini zar zor gizleyebiliyordu. Onun şok olmuş hali onu öldürüyordu. Yanaklarının kızardığını gördü, sonra parmak uçlarına yükselerek ona doğru eğildi ve sesini duyurmak için neredeyse bağırırmaya başladı.

"Şey, kesinlikle ilginç."

Nate ona gülümsedi. "Sadece ilginç mi?"

"Pardon, ne dedin? Zaten kalıcı sağırlığa doğru gidiyorum." "Çok dramatiksindir."

"Sanırım aradığın kelime 'dürüst'." "Peki. Çok dürüstsün ve dramatiksindir."

"Gördün mü? Zaten benim tarafıma geçiyorsun."

"Eh, zaten yarı yoldaydım. Bir şey içmek ister misin?"

Madison gülümsedi ve başını salladı, "Bir soda lütfen." "Hemen dönerim."

İkisine de içeceklerini aldıktan ve Madison'a kendi içeceğini verdikten sonra, Nate yüksek sesle "Keaton!" diye bir ses duydu ve Johnny'nin kendisine doğru geldiğini fark etti.

Johnny hemen onu kucaklayarak erkekçe bir kucaklaşma yaptı.

"Nasılsın dostum? Burası oldukça kalabalık, değil mi?" Johnny, vücudu hafifçe eğilerek bağırdı. Nate, gecenin sonunda muhtemelen ayık kalan tek kişi olacaktı.

"Kesinlikle öyle," diye başını arkadaşı ve takım arkadaşına doğru salladı.

"Hey, senin kız arkadaşın kim?" diye sordu Johnny, o anda Madison'ı fark etti.

Nate'in sağında.

"Bu benim arkadaşım Madison." Daha fazla bilgi vermedi.

"Merhaba Madison, ben Johnny!" dedi, elini ona doğru uzatırken Madison'ı çok açık bir şekilde süzdü. "Aynı okula mı gidiyorsunuz?"

"Ah, evet, aslında gidiyorum. Tanıştığımıza memnun oldum," diye kibarca cevap verdi.

"Huh, bu garip. Seni fark etmem gerekirdi." Johnny, tamamen başarısız olan bir gülümseme denedi.

Ancak Nate, kesinlikle eğlenmiyordu. "Evet, ne yazık," diye mırıldandı.

"Ne?" Johnny, Nate'in kulağına yakın bir mesafeden bağırdı.

"Orada biri seni çağırıyor," diye bağırarak Nate, mutfağın genel bölgesini gösterdi.

"Oh, tamam! Sonra görüşürüz dostum. İyi bir ev sahibi olmalıyım!" dedi Johnny, kalabalığın içinde kaybolmadan önce.

Nate iç geçirdi ve başını salladı. Gece böyle geçecekse, şimdiden yorgunluk hissetmeye başlamıştı. Daha önceki maçtan sonra hissettiği yorgunluk yeterince fazlaydı. Madison'ı erkeklerden uzak tutmak, onun istediği bir şey değildi. Ve ona bir bakış attığında, onun mutlu bir şekilde farkında olmadığını gördü.

Johnny'nin ayrılmasıyla Nate, oturma odasında pencereye yakın, daha az kalabalık görünen bir köşe gördü ve Madison'ı oraya doğru itti.

"2000'li yılların nasıl olduğunu unutmuştum, ama bu parti her şeyi bana hatırlattı," dedi Madison, sodasını yudumlarken. Konuşurken her seferinde eğilmek zorunda kalıyordu, böylece sesini duyurabiliyordu, yan tarafı sürekli Nate'e değiyordu, uzun saçları, Nate'in dirseklerine kadar kıvırdığı gömleğinin kollarını gıcıklıyordu. Kokusu Nate'e doğru sürükleniyordu, çiçek kokusu, Nate kendini bu kokunun kaynağını aramak isterken buldu.

"Sormaya korkuyorum," dedi sonunda.

"Gerçekten de korkmalısın. Tanrım, biz kızların saçlarımızı düzleştirmek için ne kadar agresif davrandığımızı unutmuşum. Yetişkinliğe girerken saçlarımın kalmış olmasına şaşıyorum." Dehşetle başını salladı. "Ve emo dönemi, tanrım, onu tamamen unutmuştum. O bulaşmış göz kalemi. Herkes sürekli rakun gibi görünüyordu."

"Sen de emo döneminden geçtin mi, Madison?" diye sordu Nate, gülmek için kendini zor tutarak.

"Tanrıya şükür, hayır. Ama bu daha çok benim herhangi bir trendi takip edememem ve genel olarak ilgisizliğimden kaynaklanıyordu." Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. "Ama düşük bel kot pantolon felaketinin kurbanı oldum. En iyi anlarımdan biri değildi."

Nate dudaklarının deli gibi titrediğini hissedebiliyordu.

Madison'ın bakışları onun yüzüne takıldı, ela gözleri ona doğru kısıldı.

"Sınıfla paylaşacak utanç verici bir moda itirafın yok herhalde."

Ciddi bir şekilde düşündüğünü taklit etti.

"Utanç verici mi? Hayır, pek sayılmaz. Ama bir iki tane kargo pantolonum vardı."

" onlar ki dikiş bir ceplerinde cepleri ve uygun sığabilir tüm eşyalarınızı sığdırabilir mi?"

"Evet, tam olarak o eşyalar."

"Hayır, bu yeterince utanç verici değil. Saçın kenarları bile mi?"

"Hayır, üzgünüm."

"Bu çok hayal kırıcı." Madison'ın gözleri bariz bir eğlenceyle parlıyordu. Nate bunu biliyordu çünkü konuşmaya devam ederken bir şekilde ona yaklaşmıştı. Aslında eğlendiğini fark etti ve yıllardır hissetmediği kadar hafif hissetti.

Bir adım geri çekilmesi veya hatta başka yere bakması gerektiğini biliyordu, ama bunu istemiyordu. Ve içinden bir ses, belki de onun da istemediğini söylüyordu.

Sert bir yüzeyde camın kırılması gibi yüksek bir ses, onları o anki durumdan çıkardı ve Nate, bu kesintiye bir anda sinirlendi. Ancak, hiçbir kesinti, damarlarında dolaşan heyecanı yok edemedi. Aniden, birazcık dürtüsel davranma isteği duydu.

"Benimle dans eder misin, Mads?"

O ana kadar müzik, 90'lar ve 2000'lerin başındaki dans hitleri ile sonsuz RnB şarkılarının bir karışımıydı. Ama Edwyn Collins'in "A Girl Like You" şarkısının girişi hoparlörlerden çalmaya başladığında, Nate planından sapmaya karar verdi.

Madison'ın gülümsemesi dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla başladı ve tam bir sırıtışa dönüştü.

"Emin misin? Tam olarak ne kadar içtin?" dedi Madison, heyecanı yanaklarını kızartarak Nate'in nefesini kesmişti.

"Maalesef, hiç içmedim, bu yüzden bunu alkole bağlayamam." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Ve hiç bu kadar emin olmamıştım." Madison elini uzattı ve onun elini tuttuğunda, sesi kendi kulağına bile kaba geldi. Onu nazikçe kendine doğru çekti ve herkesin dans ettiği oturma odasının ortasına doğru yavaşça geriye doğru yürüdü.

Nate'in sol eli Madison'ın belini kavrarken, sağ eli onun sol elini tuttu ve onu döndürmeye çalıştı, bu da elbette onu saniyeler içinde güldürdü. Bütün şarkı ve bir sonraki şarkı boyunca dans ettiler, ikisi de en iyi ve en komik hareketlerini sergilediler ve gözlerinin köşelerinde yaşlar oluşana kadar güldüler. Gecenin tek amacı onun eğlenmesini sağlamaksa, Nate bunu başardığı için gururla eve dönecekti.

Gözünün ucuyla, Liam ve Cooper'ın tanıdık silüetlerini gördü. İkisi de hareketsiz durmuş, sanki Nate'in kafasına bir tane daha çıkmış gibi ona bakıyorlardı.

Bunu daha sonra kesinlikle duyacaktı. Pişmanlık duymuyordu.

Müzik aniden yemyeşil ve yavaş bir tona dönüştü, etraflarındaki havayı doldurdu. Madison'ı bırakmaya hazırdı, belki onu önceki yerlerine götürüp sohbetlerine devam etmeye hazırdı.

Ancak vücudu yerine kilitlenmiş gibi hissediyordu, kasları beklenti ile gerilmişti.

Nate, Madison'ın gözlerine baktı ve orada gördüğü şey, ikisinin de aklındaki son şeyin onu bırakmak olduğunu ona gösterdi. Kendini, sanki bunu hep yapıyormuş gibi ona yaklaşırken buldu. Madison vücuduna yaslandı, kolları Nate'in gömleğinin önünü kavradı, Nate onu sıkıca tutarken, bir kolu belinde, diğer kolu ensesinde, müziğin ritmine uyarak, kumaşın içinden onun sıcaklığı hissediliyordu. Etraflarında düzinelerce insan vardı, ama sanki yalnızmışlar gibi, sadece müzik hareketlerini yatıştırıcı, şehvetli bir atmosferde yönlendiriyordu.

Nate, uzun zamandır gelişmekte olan bir gerçeğin yavaş yavaş farkına vardıkça, içini bir huzur kapladı.

Bu kızı istiyordu. Arkadaş olarak ya da başka bir şekilde. Artık geri dönüş yoktu.

Onu bırakmayacaktı.

on yedi

Maddy, kulaklarında kalbinin attığını duyabildiğini sandı. O organ bu gece fazla mesai yapıyormuş gibi görünüyordu. Neredeyse titriyordu. Ya da belki de Nate'in elinin bastırıldığı, ensesini kavradığı yerde nabızı atıyordu.

Hiç bu kadar her şeyin farkında olmamıştı, sanki bu gecenin her anını, her düşüncesini, her duygusunu hafızasına kazıyabilecekmiş gibi.

Nate'in ona dokunduğu her yeri hissedebiliyordu. Dokunuşu sadece koruyucu değildi; onu değerli hissettiriyordu, narin ama şiddetle arzu edilen bir şey gibi. En azından, o böyle yorumlamayı tercih etmişti.

Sıkıca yumruğunda tuttuğu gömleğinin kumaşı, cildine yumuşak bir dokunuşla, onun vücudunun ısınısını taşıyordu. O sıcaklık içine sızarak, onun ne kadar yakın olduğunu ona aşırı derecede fark ettirdi. Onun kokusu - zengin, tanıdık ve baş döndürücü - onu sardı ve başını döndürdü. Bütün gece tek bir içki bile içmemişti, ama o bu kadar yakinken, içkiye ihtiyacı yoktu.

O ve Nate, şarkı daha neşeli bir parçaya geçene kadar müziğe eşlik ederek sallandılar ve Maddy isteksizce ondan ayrıldı.

Belki de onun da onu bırakmak istemediği gerçeği sadece onun hayal gücüydü. Ama henüz hayal dünyasından çıkmaya hazır değildi. Onu hem coşkulu hem de mutlu eden bu duyguyu içselleştirmekten mutluydu.

Yüzünün kızarmasını odanın sıcaklığına bağlayabilseydi de mutlu olurdu.

"Burası sıcak mı?" diye mırıldandı, daha çok kendine, elinin tersiyle yanaklarına dokunarak.

"Kesinlikle sıcak, Mads." Nate'in şeytani sırıtışı, durumunu hiç de iyileştirmedii.

Aslında, kendini tutamadan dudaklarından kaçan kıkırdama sesine bakılırsa, Maddy'nin giderek daha da büyük bir belaya bulaştığını söylemek muhtemelen doğru olurdu. Hayatında daha önce böyle bir ses çıkardığından bile emin değildi.

Ama *bunun* Nate Keaton etkisi olduğunu tahmin ediyordu.

"Biraz kendimi tazeleyeceğim," dedi ve tuvaletin olması gereken yeri işaret etti. Yüzüne yapışmış gibi duran gülümsemenin, hissettiği kadar aşık görünmesine neden olmaması için dua etti.

"Tamam, sen yokken ben burada arkadaşlarla konuşacağım." Sağındaki bir yeri işaret etti ve Maddy, Cooper ve Liam'ın yüzlerinde aynı neşeli ifadeyle ona el salladıklarını gördü. Onları nasıl yorumlayacağını bilemeyen Maddy, sadece gülümseyerek el salladı.

Arkasını dönüp insan selinin içinden geçmek için yola çıktı, ama önce Nate'in arkadaşlarına öfke dolu bakışlar attığını fark etti, bunun üzerine arkadaşları gülmeye başladı.

Maddy başını sallayarak, mavi fayanslı banyonun yarı açık kapısına giden koridora doğru yöneldi. Evde yolunu bulmak şaşırtıcı derecede kolaydı.

Biraz serinlemek için yanaklarına soğuk su serptikten sonra, aynada kendine bir göz attı. Gözleri iri ve cam gibi parlıyordu, cildi kızarmıştı, dudakları bilinçsizce ısırıldığı için hafifçe pembeleşmişti. Mutlu ve heyecanlı görünüyordu. Ve bu görünüşünü çok sevdi.

İşini bitiren Maddy, banyo kapısını kapatıp partinin tam hızıyla devam ettiği oturma odasına geri döndü. Ya da, oturma odasına adımını atmadan önce yolu uzun boylu bir adam tarafından kesilmeseydi öyle yapacaktı.

Adam, Maddy'nin tanıdığını düşündüğü biri değildi. Adamın yüzünü hatırlamaya çalıştı ama onun sınıf arkadaşlarından biri olduğunu düşünmüyordu. Okulda kimseyi gerçekten fark etmiyordu.

"Hey, güzel kız," diye mırıldandı adam, sözleri biraz peltek çıkıyordu.

Tamam, belki de ona hitap etmiyordu. Kime konuştuğunu bile bilmeyecek kadar sarhoş görünüyordu. Ancak arkasına attığı hızlı bir bakış, koridorda başka kimsenin olmadığını gösterdi.

"Selam, sana da." Kaba davranmak için bir neden yoktu.

Kimliği belirsiz adam, onu köşeye sıkıştırmak için etli kolunu kafasının yanındaki duvara dayadı. "Burada yalnız mısın?"

"Aslında hayır. Arkadaşımın yanına dönüyordum," dedi Maddy, onu açıkça atlatmaya çalışırken.

Tabii ki, o durumdayken böyle ipuçlarını anlaması imkansızdı.

"Aww, ne yazık. Çünkü sana benimle bir şeyler içmek, belki biraz eğlenmek ister misin diye soracaktım."

Tamam, bu ondan kesin bir hayırdı. Ayrıca, hala yolunu kapatıyordu ve bu onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Teşekkürler, ama hayır. Gerçekten şirketime geri dönmem gerekiyor. Ama sen eğlenmene bak. Affedersin," dedi Maddy, onu itip geçmeye niyetliydi.

Ancak o anda adam, kolunu sıkıca kavramaya karar verdi.

"Sorun ne? Neden nazik olamıyorsun? Ben sana nazik davranıyorum."

Eğer ona nazik davranmış olsaydı, kolunu morartacak kadar sıkı tutmazdı. Ama onu kızdırmak hiçbir şeyi çözmezdi, çünkü konuşması gittikçe kötüleşiyordu.

"Bana layık olmadığını mı düşünüyorsun?" dedi adam, yüzü çirkin bir alaycı ifadeye bürünerek.

Tamam, o konuya asla girmeyecekti.

"Hayır, öyle demedim." Artık kesinlikle sinirlenmeye başlamıştı. Ve açıkça nezaket ona yardımcı olmuyordu, ama onu incitmek ve olay çıkarmak istemiyordu. Eğer adam hemen kolunu bırakmazsa, bunu yapmak üzereydi. Sadece Nate'in yanına dönmek istiyordu.

"Lütfen kolumu bırak," dedi, tartışmaya yer bırakmayan sert ve kararlı bir ses tonuyla.

Ancak, Nate'in uzun boylu, öfkeli silueti koridorun girişinde belirdiğinde, seçim adamın elinden alındı.

Öfke öfkeye *öfke* eklerdi. Nate ise bir üst seviye *öfkeye* sahipti. Maddy, etraflarındaki havanın değiştiğini hissetti. O ana kadar sakin ve düzenli atan kalbi, Nate'in öfkesini hissedince hızlandı.

Nate, intikam meleği gibi duruyordu, gözleri karanlık bir havuz gibiydi ve hala kolunu tutan ele odaklanmıştı.

Bu adamın hayatta kalma içgüdüğü olmadığı açıktı.

Nate, aldatıcı bir sakinlikle yaklaştı, gözleri artık adamın yüzüne odaklanmıştı. Nate'in eli o kadar hızlı hareket etti ki, adam bunun geldiğini bile görmedi ve onu boğazından duvara yapıştırdı.

"Onu bırakmanı öneririm," dedi Nate, sesi alçak, tehditkar bir fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Adam kekelemeye başladı, odaklanamayan gözleri şişti, muhtemelen o anda neler olduğunu anladı, sonra elini kızıdan çekip yanına bıraktı.

"Onun izni olmadan ona bir daha dokunursan, bir daha hiçbir şeye dokunamayacağından emin olacağım." Nate'in sesi Maddy'yi titretti, ensesinde ürperme hissetti.

Ama korkudan değil.

Korku, aklından en uzak şeydi.

Adamın yakında tekrar nefes almaya başlaması gerekeceğinden, Maddy Nate'e yaklaştı ve elini sırtına koydu. Kasları gerginlikten gerilmişti, ama onun dokunuşunu hisseder hissetmez, fark edilmeyecek kadar gevşedi.

"Sorun yok, Nate. Her şey yolunda," diye yumuşak bir sesle fısıldadı.

Nate onu bıraktığı anda adam duvara yaslandı ve nefes almaya çalıştı. Nate'in öfkesi hemen geçmedi, ama Maddy'ye baktığında koyu renkli gözleri endişe ve pişmanlıkla doluydu. Elleri, neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar hafif bir dokunuşla onun üst kollarını buldu, gözleri onu baştan aşağı taradı, sanki hiçbir yerinde yaralanma olmadığından emin olmak istercesine.

"Çok üzgünüm, Madison," dedi, Maddy'yi şaşırtarak.

Maddy şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Neden üzgün olasın ki, Nate?" Nate'in nefesi düzensizleşmeye başlamıştı.

"Çünkü bunu daha önce fark etmeliydim. Bu pislikle uğraşmak zorunda kalmamalıydın."

Onun gözle görülür heyecanı, Maddy'nin kalbini neredeyse acı verecek kadar sıkıştırdı.

"Ben iyiyim, Nate. Sana söz veriyorum. Sen hallettin." Sözlerinin samimiyetini yansıtmamasını umarak ona gülümsedi. "Gördün mü? Tam bir Gryffindor," diye alay etti.

Nate'in kahkahası, farkında olmadan taşıdığı gerginliğin bir kısmını boşaltmasını sağladı.

"Buradan çıkıp biraz dondurma yemeye ne dersin?" diye sordu, kollarını bırakıp elini uzattı.

"Kışın dondurma mı?" Maddy ona karşılık verdi ve elini onun eline kaydırdı. "Sen utanmazsın, Nathaniel Keaton."

"Ne kadar utanmaz olduğumu bilemezsin, Madison Pierce."

Görünüşe göre, dondurma yemek için hiçbir zaman çok geç ya da çok soğuk değildi, çünkü birkaç top dondurma alabilecekleri bir yer bulmayı başardılar. Nate vanilya ve fıstık ezmesi seçerken, Maddy eski usul çikolata ve çilek dondurmayı tercih etti.

"Bu iyi bir öneriydi, Nate. Artık içim de dışım da donabilir." Maddy, soğuktan dudaklarının ve burnunun morardığını hissedebiliyordu, ama umursamıyordu. Bundan çok keyif alıyordu.

"Teşekkürler. En iyi fikirler benimdir," dedi Nate, bitirdiği bardağı yakındaki çöp kutusuna atarken.

"Seni vanilya seven biri olarak görmemiştim." Nate ona dönüp baktı, gözleri parlıyordu. "Vanilyaya karşı bir şeyin mi var, Mads?"

"Y-hayır." Görünüşe göre soğuk, nedense onu kekelemeye başlamıştı.

Evet, soğuk. "Vanilyada bir sorun yok."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Nate, sesi biraz kaba çıkmıştı, muhtemelen soğuktan dolayı. "Bazen, başka hiçbir şeyin dikkatini dağıtmadığı, eski usul vanilyanın tadını çıkarmaktan daha iyi bir şey yoktur."

Maddy, yutkunmakta zorluk çekmesinden yola çıkarak, onların hala dondurma hakkında konuştuklarından pek emin değildi. Ama her ihtimale karşı, gizlice boğazını temizledi.

"Evet, güzel." Tanrım, bu kadar çok okuyan biri için kelime dağarcığı inanılmaz derecede azalmış gibiydi.

Nate'in gözlerindeki alaycı parıltı, arabasına geri dönüp onu eve götürürken hiç kaybolmadı.

Arabayı durdurup kontağı kapattıktan sonra Nate ciddi bir ifadeyle yumuşak bir sesle sordu: "İyi olduğundan emin misin, Mads?"

Onun endişesi, Mads'in gözlerini yaşartırken, kalbini de aynı anda çarpıtiyordu. Nate'in güzel, çikolata kahverengi gözlerine baktı ve düşünmeden

eğilip yanağına yumuşak, hafif bir öpücük kondurdu ve birkaç saniye bekledikten sonra koltuğına geri döndü.

Ona başını salladı. "Bu gece için teşekkürler, Nate. Çok güzel vakit geçirdim.

Her şeyi göz önünde bulundurursak."

"Ne zaman istersen, Mads," dedi Nate boğuk bir sesle.

Maddy arabadan inerken onun yanaklarında hafif bir kızarıklık fark etse de, bundan bahsetmedi. Sadece gizlice kendi kendine gülümsedi.

on sekiz

Nate, Madison'ın evine güvenli bir şekilde girdiğinden emin olana kadar bekledi, sonra başını koltuğun başlığına yasladı. Biri ona bu gece yaşadığı her düşüncüyü ve duyguyu tek tek sıralamasını isteseydi, o karmaşık karışıklığı çözmenin imkansız olduğunu kesin olarak söyleyebilirdi.

Madison'ın dudaklarının dokunduğu yeri yanıyordu. Cildi, nazik dokunuşla damgalanmış gibi hissediyordu ve Nate, her şeyin sıcak ve erimiş olduğu, en yoğun sıcak çikolata gibi o anda kalmaktan mutluluk duyuyordu. Ancak, zihninde hala kaynayan şiddet duygusu, o anı mahvetmeye karar verdi.

Yüzünün düştüğünü hissetti, daha önceki endişesi, Madison'a zarar veren birini düşündüğü anda öfkenin onu tüketmeye başladığı anda sert ve keskin bir şeye dönüştü. O pisliğin Madison'ı köşeye sıkıştırdığı istenmeyen görüntü zihnini işgal etti ve bu düşünce kanını kaynatmaya başladı. Damarlarında bu kadar soğuk bir öfkenin olduğunu hiç hissetmemişti, o piçin kolunu koparmak için neredeyse tek bir amaçlı bir kararlılık, onun iyi olduğundan emin olmak için neredeyse yakıcı bir ihtiyaç.

Onun önünde kendini kontrol etmek için elinden geleni yapmıştı, ama Madison'ın o pisliğin ellerini kendisinden çekmeye çalıştığı halde ona dokunduğunu görünce hiç bu kadar panik ve öfke hissetmemişti.

Babasının öfkesini ve gücünü Nate'in annesine yönelttiği, onun her şeyi göğüsleyip hem onu hem de kardeşini en kötüsünden koruduğu görüntüler aklına gelmişti ve kendini yeniden küçük bir çocuk gibi hissetmişti.

Ne yaptığını bile bilmeden harekete geçmişti ve adamları geride bırakmıştı. O pisliğin boğazını sıkmalıydı ve Mads tatlı sesiyle onun öfkesini dindirmeseydi muhtemelen öyle yapardı.

Cebinde telefonu titredi, arka arkaya birkaç kısa mesaj geldi.

Liam: İyi misin dostum?

Liam: Coop ve ben hala buradayız, konuşmak istersen.

Liam: Hoparlörü açabilirim.

Nate iç geçirdi, karanlık ruh hali biraz da olsa dağıldı. Arama tuşuna bastı.

"Selam dostum. İyi misin?" Liam'ın sesi ona ulaştı, ses tonunda endişe belliydi.

"Daha da önemlisi, o pislik hala hayatta mı?" Coop'un eşsiz sesi duyuldu. Nate, onun sözlerinin gergin olduğunu duyabiliyordu, sanki durumu hafifletmeye çalışıyor gibiydi ama endişesi sözlerinden belli oluyordu.

"Ben iyiyim. Ve evet, benim tersine çevirme girişimime rağmen, adam hala nefes alıyor."

"Madison iyi mi?" diye sordu Liam.

"Evet, iyi görünüyor. Kesinlikle sert bir kadındır." Nate, sesinde gurur duyduğunu hissedebiliyordu.

"Güzel, bu iyi."

"Hey, Nate." Bu sefer Coop'tu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize söyle, tamam mı? Senin için buradayız. Ve Madison için."

Günün kemiklerine işleyen yorgunluğu onu ağırlaştırırken, minnettarlık da göğsünü sıkıştırıyordu.

"Teşekkürler, Coop," dedi boğuk bir sesle.

"Ve daha önce gördüğümüz o muhteşem dans hareketlerini nereden öğrendiğini bize anlatmak istediğinde, dinlemek için burada olacağız."

Nate'in kahkahası o kadar ani çıktı ki, kendisi bile irkildi. "Oh, siktir git."

"Neden?" Cooper telefonda sızlandı. "Detayları öğrenmek istiyoruz. Hayır, detayları öğrenmeyi hak ediyoruz. Vücudun ele geçirildi mi, öyle mi?"

Hattın diğ er ucunda sessiz bir kavga sesi duyuldu, sonra tekrar Liam'ın sesi geldi.

"Aptalı affet. Demek istediği, ikinizin çok iyi göründüğü ve sizin adınıza mutlu olduğumuzdu."

Nate'in boğazı tamamen farklı bir nedenden dolayı sıkıştı. "Biz arkadaşız."

Hatta kısa bir sessizlik oldu. "Sanmıyorum dostum."

on dokuz

O cuma gecesini takip eden hafta sonu, olması gerektiği gibi geçti.

Sanki Noel her yere yayılmış gibiydi.

Maddy'nin tam da istediği gibi.

Nonna onları ziyaret ettiğinde, hem ana evi hem de küçük dairesini süslerlerdi, böylece evin elektrik prizlerinin dayanıklılığını sonuna kadar test ederlerdi.

Noel'e sadece iki hafta kalmıştı, bu yüzden şenlik moduna geçme zamanı gelmişti.

Bu, Maddy'nin yılın en sevdiği zamanıydı.

Parıldayan ışıklar, renkli süslerle dolu Noel ağacı, merdiven korkuluklarındaki çelenkler, kapılardaki çelenkler, şöminenin üzerindeki çoraplar... Hepsini çok seviyordu.

Ama en çok da aileyle geçirdiği zamanları, Maddy ve en sevdiği üç kişinin her zaman birlikte olmasını severdi. Noel müzikleri dinlemek, yemek pişirmek, daha da çılgın bir şekilde masa oyunları oynamak. Maddy ve büyükannesi, neredeyse hakaretler savurmak üzere olan, grubun en rekabetçi üyeleri oluyorlardı.

Tabii ki hepsi iyi niyetle.

Ancak tüm bu tatil heyecanı, tatil öncesi okulun son birkaç gününün olağanüstü yavaş geçmesine neden oldu.

Böyle bir günde, Maddy utanmadan dalmış, bakışları sınıf penceresinden dışarıya kaymıştı. Aslında

ama gözleri hızla tanıdık bir silüete odaklandı ve bu, kalbinin bir an durmasına neden oldu.

Belki de bunu kontrol ettirmeliydi. Bu açıkça normal bir şey değildi.

Nate, ellerini ceplerine sokmuş, birkaç sınıf arkadaşıyla birlikte geçiyordu.

Maddy, dudaklarından kaçıp profesörünün önünde onu utandıracak bir iç çekişi bastırdı.

Nasıl biri bu kadar doğal bir şekilde yakışıklı olabilirdi? O kesinlikle bunu başaramazdı. Ama Nate başardı. Kesinlikle başardı. Ve bu konuda hiç de kibirli değildi. Elbette, bununla ilgili şakalar yapardı ama asla övünmezdi. Tanrı aşkına, sadece spor kıyafetleriyle *öylece* dolaşıyordu.

Onun üzgün ifadesine bir bakış, Madison'ı açıkça bakmaktan vazgeçirmeye yetti.

Son birkaç gün içinde, Maddy ve Nate her zamankinden daha fazla konuşma ve mesajlaşma alışkanlığı edinmişlerdi. Çoğunlukla aptalca şeyler hakkında. Ama günler geçtikçe, Maddy, Nate'in ruh halinin yavaş yavaş kötüleştiğini fark edemedi. Ve tatillerden bahsedildiğinde, her zamanki gibi görünmek için ekstra çaba sarf etmek zorunda kalmış gibi, daha sessiz ve mesafeli oluyordu ve Maddy bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Onu böyle görmekten ve duymaktan nefret ediyordu. Ve o sabah onun karanlık tavırlarını izlemek, güneş pleksusuna acı verici bir sancı gönderdi.

Maddy kararlılıkla dudaklarını büzdü. Arkadaşına karşı sorumluluklarını ciddiye alıyordu ve en azından onu neşelendirmeye çalışacaktı. Beynindeki çarklar dönmeye başladı ve bu, dersin mutlak sıkıcılığından onu güzel bir şekilde uzaklaştırdı.

Aniden kendini çok daha enerjik hissetti.

O öğleden sonra ona mesaj attı.

Maddy: Naber?

Nate: Sanırım benim düşündüğüm şeyi mi alıntı yapıyorsun?

Maddy: Ee... hayır?

Nate: Çünkü eğer öyle olsaydı, bu, bana hala borçlu olduğun gerilim filmini izlemeye gerçekten hazır olduğun anlamına gelirdi, değil mi?

Maddy: Vay canına, bu geri tepme muhteşem oldu. Hala bu konuyu mu konuşuyorsun?
Onu izlememize gerek olmadığına karar verdiğimizizi sanıyordum.

Nate: Hayır, Mads. Sen öyle karar verdin. Ben hiç kabul etmedim.

Maddy: Her neyse, ben bu konuyu tamamen es geçeceğim.

Maddy: Bu güzel akşamda seni rahatsız etmemin sebebi, yarın öğleden sonra ne yapacağını sormak.

Nate: Pek bir şey yok.

Nate: Korkmam *mi* gerekiyor?

Maddy: Tabii ki hayır, aptal.

Maddy: Benimle birlikte müzik dinlemek ister misin diye merak ediyordum.

Maddy: Partiden beri güzel şarkılar bulmak için can atıyorum.

Maddy: Buraya yakın bir müzik dükkanı var, oraya bakabiliriz. Çok

ısrarcı görünmemiş olmayı umuyordu.

Maddy: Eğer istersen. Evet,

bu çok daha iyi.

Maddy: Canın istemiyorsa, hiç gerek yok.

Tamam, artık durmalıydı.

Maddy: Önemli değil.

Cidden, ne zaman istersen.

Daha fazla saçma sapan şeyler yazmamak için ellerinin üzerine oturarak sinirli bir ses çıkardı.

Gerçekte, onun cevabını gerçekten sabırsızlıkla bekliyordu. Bunun onun ruh halini değiştireceğini umuyordu. Ayrıca, onu gerçekten görmek istiyordu. Partiden beri, yanında onun sabit varlığını, sadece ona özgü bir sıcaklık yaydığını özlediğini fark etti.

Telefonu başka bir mesajla çaldı. Çıkan ses hiç de onurlu değildi.

Nate: Tabii, Mads.

Nate: Seni almaya geleceğim saatte mesaj atarım.

Maddy: Tamam!

Yatağına uzandı, heyecanla ayaklarını yukarı aşağı salladı.

Aşık bir kız öğrenci gibi heyecanlıydı. Ama öyle değildi. Ne bir kız öğrenci, ne de aşık biriydi. Hayır, o tamamen soğukkanlı, sakin ve kendinden emindi. Keşke o aptal sırtışını yok edebilseydi.

Ertesi gün öğleden sonra Maddy ve Nate, evlerinden yaklaşık yarım saat uzaklıktaki yerel bir müzik mağazasında buluştular.

İlk bakışta, dikkat etmeyenlerin farkına bile varmadan geçip gidebilecekleri, sıradan bir yer gibi görünüyordu. Ama içeri girdiklerinde, bambaşka bir dünya ile karşılaştılar.

Nate mağazaya ilk giren kişi olarak kapıyı Maddy'nin geçmesi için açık tutarken, çanın tınlayan sesi kapının şingırdamasına eşlik etti. Mekanın sıcak havası, soğuktan dolayı gerginleşen omuzlarını gevşetirken, rahatlama anında hissedildi. Maddy ve Nate mekanın atmosferini içlerine çekerken, arka planda yumuşak bir gitar sesi çalıyordu. Her yerde çıplak tuğla duvarlar vardı, on yıllara göre sıralanmış CD'ler ve plaklar ve sanatçılar göz alıcıydı, albüm kapaklarının renkleri ilk bakışta ne gördüklerini anlamayı imkansız hale getiriyordu.

Maddy, havadaki müziğe dokunabilecekmiş gibi hissetti.

Nate'e kısa bir bakış, buraya gelmenin doğru bir karar olduğunu anlaması için yeterliydi. Nate neredeyse büyülenmiş gibiydi, her şeyi bir anda özümsemeye çalışıyor ve nereden başlayacağını bilemiyor gibiydi. Maddy de aşağı yukarı aynı şeyi yaşıyordu.

Maddy, Nate'i bilmiyordu, ama kendisi söz konusu olduğunda, kendini hiçbir şekilde müzik uzmanı olarak görmüyordu. Gerçekten, gerçekten değildi. Ama bir kez hoşuna giden bir tarz bulduğunda, ister müzik türü ister sanatçı olsun, o tarzın esiri olurdu. Onların çıkardığı her şeyi dinlemesi gerekirdi. Bu, en sevdiği yazarlar için de geçerliydi: Sevdiği bir yazarı keşfettiğinde, o yazarın tüm kitaplarını arar bulurdu.

Yarım yamalak işler ona göre değildi ve dükkânın içinde dolaşırken, bir nostalji dalgası onu sardı.

Bunu gerçekten özlemişti.

Elbette, müzik indirmek veya dinlemek yıllar içinde müziğe erişmenin en kolay yolu haline gelmişti. Ve tabii ki her zevke hitap eden mega mağazalar da vardı.

Ama hiçbir şey, yerel bir CD mağazasının verdiği hissi yenemezdi. Orada, rafları gerçekten dikkatle incelemek, her albümü kapak veya en sevdiği sanatçıların veya grupların adlarının bir ipucunu bulmak için taramak zorundaydı. Bazen eli boş dönerdi, bazen de sevip tekrar tekrar dinleyeceği değerli buluntularla geri dönerdi.

Tesadüfen, 2000'lerin başı Maddy'ye tüm zamanların en sevdiği müziklerinden bazılarını vermişti ve neredeyse heyecanlanmıştı. Dalmak için sabırsızlanıyordu.

"Ee," dedi Maddy, içeri girdiklerinden beri ikisinin de söylediği ilk kelimeydi. "Ne düşünüyorsun?"

Nate'in koyu renkli gözleri, son birkaç gündür kaybettiği ışıltıyı yeniden kazanmış gibi görünüyordu. Gözlerini ona çevirip baktığında, orada kesinlikle kendisinininkiyle aynı heyecanı yansıtan bir parıltı vardı.

"Bence fikrin harikaydı, Mads." Maddy deli gibi gülümsemek için kendini zor tuttu.

"Gözlerimin takıldığı, aslında sevdiğim ama unuttuğum ve şimdi bir insan müzik kutusu olduğum için mutlaka söylemek zorunda olduğum her şarkıyı yüksek sesle söylemeye başladığımda da böyle düşünecek misin?" Maddy tek nefeste sordu.

Nate ona göz kırptı.

"Eğer yaparsan buradan atılır mıyız?"

"Beni ne sanıyorsun? Amatör mü? Nasıl dikkatli olunacağını bilirim, Nate." Maddy alaycı bir şekilde güldü. "Şarkı sözlerini avazım çıktığı kadar yüksek sesle söylemeyeceğim. Tüm performansımın tek dinleyicisi sen olacaksın." Kısa bir duraklama. "Evanescence değilse tabii."

Nate güldü, elini uzattı ve Maddy'nin boynunun omzuyla birleştiği yere hafifçe dokundu, onu hafifçe sıktı ve gözlerini Maddy'nin gözlerine dikti.

"Onur duydum. Öncü ol, jukebox."

Maddy yol gösterdi, içtenlikle Nate'in, parmaklarını kıvırdığı yerde, hayatı ölümcül bir tehlike altında gibi nabzının düzensiz bir şekilde attığını hissetmemesini umuyordu. Kalbi göğsünden kaçmak üzereymiş gibi atıyordu, bu umut muhtemelen boşa çıkacaktı.

O bunu çok doğal bir şekilde yapmıştı, sanki eli yerine oturması gereken eksik bir yapboz parçasıymış gibi.

Şarkı söylemeyi unut. Maddy muhtemelen hiperventilasyona girip fazla oksijenden bayılacaktı.

Tamam, dikkatini başka bir şeye yöneltmesi gerekiyordu. "Tahmin oyunu oynayalım mı?"

Evet, Maddy şeytani bir dahiydi, ama Nate'in şüpheci ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, o bu görüşü paylaşmıyordu. "İkimiz de Muse'u sevdiğimizi biliyoruz, peki ya diğer sanatçılar ve gruplar? Önerilerde bulunup, başka ortak noktalarımız olup olmadığını görelim. Kim bilir, belki ikimiz de Madonna hayranıyızdır."

"Vay canına, bu harikaydı Mads. İlk denemede anladın," Nate abartılı bir şekilde gülümsedi.

"Gerçekten mi?" Maddy de gülümsedi.

"Hayır," dedi Nate ciddi bir ifadeyle.

Oh. Tamam. Onun alaycı tonu Maddy'nin kafasına girmedi ama o cesaretini kaybetmedi.

"Özür bile dilemiyor musun? Hadi ama, bu gerçekten harikaydı!" "Bunu ciddiye alacak mısınız?"

"Ne zaman ciddiye almadım ki?" Nate cevap olarak kaşlarını kaldırdı.

Maddy'nin cevabı, söz konusu kaşın üzerine işaret parmağını uzatıp onu aşağı itmeye çalışmak oldu.

Nate ise elini Maddy'nin eliyle kapattı ve göğsüne doğru çekti.

"Bitirdin mi?"

"Hiç de bile," Maddy inatla mırıldandı. "Ama şimdilik bunu görmezden geleceğim, çünkü daha acil meselelerimiz var. Ciddi meseleler," dedi, ciddi kelimesini vurgulayarak.

Tanrım, gerçekten bir ergene dönüşmüştü.

"Peki, Red Hot Chili Peppers mı System of a Down mu daha yakınım?" Maddy düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu.

"Muhtemelen System of a Down, ama onların en ünlü şarkılarından ötesine hiç geçmedim."

"Lonely Day mi?"

"Diğerleri arasında."

"Evet, o şarkı iyiydi."

"Peki ya sen? Evanescence demiştin. 'Fallen' dönemleri mi, yoksa daha sonraki albümleri mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hepsi. Ama 'Fallen' albümü beynime kalıcı olarak kazınmış durumda."

Nate başını salladı ve Maddy, onun bu konuyu bu kadar ciddiye almasını, gösterdiği ilgiyi gizlice çok sevdi. Bazen, birisi fark edilmeden geçmeye alıştığında, gerçekten görünmez olduğuna inanmaya başlar. Ama Nate'in yanında Maddy kendini hiç görünmez hissetmiyordu.

"Tamam, sıradaki soru. Slipknot mu, Rise Against the Machine mi?" "Slipknot."

"Ben de!" diye gülümsedi.

Nate'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bahse girerim, onların gerçekten öfkeli, enstrümantal şarkıları 'Snuff' ve 'Vermillion Pt.2'dir," dedi, neredeyse sırtarak.

Maddy gözlerini kısarak,
"Bunu nereden bildin?" diye
sordu. "İçimden bir his
geldi."

"Hm," diye şüpheyile ona baktı. "Beni tamamen çözdüğünü sanıyorsun,
değil mi?"

Elini onu tuttuğu yerden çekip CD'leri karıştırmaya başlamıştı, ama şimdi
ona cevap vermek için tamamen ona dönmüştü.

"Seninle ilgili bazı şeyleri anlamamın yıllar alacağını, ama hiçbir zaman her
şeyi anlayamayacağımı fark etmeye başladım."

Maddy, onun sözleri karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. Bazen, hangi
hassas noktaların açığa çıktığını ve yatıştırılması gerektiğini biliyor gibiydi.

"Neden bana bunları söylüyorsun, Nate?" Gözlerinin içine bakarak,
sözlerinin gerçeğini orada okumaya ihtiyaç duydu.

Nate, sakın ve kararlı bir şekilde onun bakışını karşıladı.

"Dürüst fikrimi istedin. İşte, dürüst fikrim bu."

Maddy konuşmaya çalışırsa sesinin çatlayacağını hissetti, bu yüzden ona
duygularını yansıtacağını umduğu bir gülümsemeyle başını salladı.

"Ve dürüstlük adına," utangaç bir ifadeyle devam etti, "Madonna hayranı
olmasam da, bir süre Nelly Furtado'ya biraz hayran olduğumu itiraf etmeliyim."

Maddy şoktan yüzünün gevşediğini hissedebiliyordu.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Ve bu kadar şok olmuş gibi bakma. Ben sadece bir
ergendim ve o... şey, nasıl göründüğünü biliyorsun. Ve şarkıları gerçekten akılda
kalıcıydı," Nate, muhtemelen Maddy'nin itirafıyla dalga geçeceğini düşünerek,
gözleri fal taşı gibi açılmış, neredeyse panik bir ifadeyle sözlerini bitirdi.

"Nate, biliyorum. Gözleri ve kulakları olan herkes, bu hayranlığın yüzde
yüz haklı olduğunu kabul ederdi." Maddy, ne kadarını açığa vuracağını bir an
düşündü. "HIM grubunun solistine takıntılıydım. O adamın göz kalemi ve bere
takması, o zamanlar bir süreliğine gözlerimi okşayan bir şeydi."

Gözleri buluştu ve ikisi de gülmeye başladı.

Birkaç grup ve müzik türü hakkında daha konuştular, kaseti geri sarmak
için kalemle kasetin filmini çözdüklerini ya da radyoda en sevdikleri şarkıyı
yakalamak için neredeyse deli gibi davrandıklarını

Bu, hem çok sinir bozucu hem de çok eğlenceliydi.

Bir saat boyunca koridorlarda dolaştıktan sonra, Maddy'nin gözü uzun süredir dinlemediği bir gruba takıldı. Ve her zaman kalbini dolduran, aynı zamanda acı veren bir şarkı.

Nate'in sweatshirt'ünü çekerek, elini bileğine doladı ve onu durdurdu.

"Senin için bir şey seçmeme güveniyor musun?"

"Tabii ki, Mads."

Geniş bir gülümsemeyle, Snow Patrol'un "Eyes Open" albümünün beyaz ve gri kapaklarını, birbirine sarılan iki figürü gösteren kapağını aldı.

"Al," dedi ve albümü ona uzattı, "bugünü hatırlaman için bir şey hatırlaman için."

Nate'in gözleri albüme takıldı, sonra keskin bakışlarını

"Bir tane daha al."

Maddy ona şaşkın bir şekilde baktı.

"Biri senin için, biri benim için. Bu günü ikimiz de hatırlayabilmemiz için."

Onun sözleriyle Maddy'nin içini kaplayan sıcaklık, onun asla unutmayacağını umduğu bir şeydi.

yirmi

Mağazadan çıktıklarında dışarısı çoktan kararmıştı ama Nate bu günün henüz bitmesini istemiyordu.

Noel, kendisi ve ailesi için her zaman zor bir dönemdi ve günlerdir sanki göğsünün içinde bir yumruk sıkılıp kalmış gibi hissediyordu.

Partiden bu yana ilk kez nefes alabilmişti.

Madison'ın tüm bunları kasten yaptığını biliyordu. O, ruh halinin konuşmalarını bozmaması için elinden geleni yapsa da, Madison'ın hiçbir şey gözünden kaçmamıştı. Bugün ona eşlik etmek için yaptığı masum görünen teklifini düşününce dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Ve garip bir şekilde, işe yaramıştı.

Dışarısı biraz soğuktu ama aşırı değildi. Ayrıca, müzik mağazasının bulunduğu mahalle, her yerde küçük ışıklarla canlı görünüyordu ve Madison'a bir bakış atması, bilmesi gereken her şeyi ona anlattı. Gözlerinde adeta yıldızlar parlıyordu, sokak lambaları ve sokak tabelalarının etrafındaki renk değiştiren ışıklar gözlük çerçevesinden yansıyor.

"biraz yürümek ister misin?" Nate söylediğini duydu. Görünüşe göre, artık ağzı konuşuyordu.

"Tabii." Madison ona gülümsedi, tam o sırada soğuk bir rüzgar esintisi üzerlerine doğru esti ve vücudu titredi.

"Buraya gel." Nate kolunu kaldırdı ve ona yaklaşması için başını salladı. Ona sadece biraz sıcaklık vermek istiyordu, hepsi bu. Onun üşümesini istemiyordu.

Onun etrafında dönüyor gibi görünmesi, onu olabildiğince yakınında istemesi ile kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Onun içsel çalkantısı sürerken, Madison çoktan kolunun altına girmiş, kollarının arasında mükemmel bir şekilde yerini almış, Nate'in kolları onun omuzlarını sıkıca sarmış, Madison'ın kolları da Nate'in beline dolanmıştı. Beyninde tek bir düşünce kalmıştı ve beyni kapanmak üzereydi.

Buna alışabilirdi.

"Vay canına, çok seksisin," dedi Madison, sözler dudaklarından çıkar çıkmaz inleyerek.

"Teşekkürler," dedi Nate alaycı bir şekilde.

"Biliyorum. Tam da bu tuzağa düştüm."

"Sorun değil. Herkes seksi olduğunu duymayı sever." Ve Madison açıkça bir şeyler söylemeye hazırlanırken, Nate devam etti, "Seksi demişken, kitabımı neredeyse bitirdim." Ona imalı bir şekilde kaşlarını oynattı.

Güzelce süslenmiş caddelerde ve mağaza vitrinlerinde tembel bir gezintiye çıkmışlardı, bu yüzden Madison'ın tepkisini görmek için başını ona doğru eğmek zorunda kaldı.

Madison kirpiklerinin arasından ona bir bakış attıktan sonra hızla gözlerini kaçırdı, ancak vücudunun hafifçe kaskatı kesilmesini ve yanaklarına yayılan hafif kızarıklığı gizleyemedi.

"Oh, gerçekten mi?" diye sordu, kimseyi ikna edemeyecek kadar kayıtsız bir tavırla.

"Evet. Aslında, bazı yerleri çok aydınlatıcı ve eğitici buldum." "Eğitici mi? Tam olarak hangi kısımları?"

"Tabii ki gizli topluluğun arkasındaki tüm vampir efsaneleri," dedi Nate. sırtarak dedi. "Neden? Başka bir şeyi kastettiğimi mi sandın?" "Hayır!"

Madison patladı. "Benim de aklıma tam olarak o geldi." Evet. Tabii.

Yani, başka nereye gidebilirdi ki? Kesinlikle cinsel gerilimle dolu birkaç ateşli sahneye değil, sadece ona da değil. Hayır. Kesinlikle hayır. Bunlar muhtemelen Madison'ın aklından kolayca çıkmıştı.

"Ve ilk konuştuğumuzda benim bir vampir lordu olup olmadığımı kontrol ettiğini hatırlıyorum. Az önce okuduklarımdan sonra gurur duymalı mıyım?" Tanrım, onunla uğraşmayı çok seviyordu.

Madison şimdi sadece ağzını açıp kapatıyordu, sevimli bir şekilde utanmıştı. Ama utanmamalıydı.

"Yine de erkek ana karakterle empati kurdum. Aslında onun birçok kararını onayladım."

Madison, şaşkın görünmesine rağmen biraz rahatlamış gibiydi. "Neye katıldın?"

Farkında olmadan adımları durmuş ve birbirlerine tamamen dönmüşlerdi. Sonraki sözleri, sanki bir sırrı ifşa ediyormuş gibi, fısıltı kadar yumuşak çıktı.

"Sevdiğim insanları korumak için hiçbir şeyden vazgeçmem."

Nate, Madison'ın delici bakışlarının içini delip geçtiğini hissetti. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sanki onun sözlerinin samimiyetini tartıyormuş gibi.

"Öyle yapardın, değil mi?" Bunu bir soru olarak bile ifade etmedi.

Neden birlikte olduklarında her zaman bir nefes ile bir sonraki nefes arasındaki duraklamada var olduklarını hissettiklerini bilmiyordu.

Askıda.

Her zaman bir şeyin eşiğinde. Mesela o an gibi. Nate, ona gerçekten bakmamak, karşısındaki bu kıza kendini kaptırmamak için kendini güçsüz hissediyordu. Derin, ruh dolu gözleri. Onun kadar asi olan yumuşak, kıvrıcık saçları. Onu her zaman şaşırtan ve gülümseten zeki ağzı.

Madison'ın nefesinin kesilmesinden anladığı kadarıyla, muhtemelen birkaç saniye fazla baktığı bir ağız.

Nate bu duraklamadan keyif almak istiyordu. Daha fazlasının sebebi olmak istiyordu.

Elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını kızgın yanağına nazikçe sürmek için uzattı. Gözleri, elinin hareketlerini takip etti, sanki yaptığı şeye inanamıyormuş gibi.

Madison, onun dokunuşuna fark edilmeyecek şekilde eğildiğinde her şey netleşti ve Nate ona daha da yaklaştı, ayakkabısının uçları neredeyse Madison'inkine değecekti. Eli, boynundan en sevdiği yere, boynu ve enseyle omzunun birleştiği küçük kıvrıma kaydı ve Madison'ın başını hafifçe kendisine doğru eğdi.

İkisi de eğilip, onu en derinlerinde heyecanlandıran, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir öpücükle buluştuklarında, bu çekime direnmek imkansızdı. Onun tatlı, çiçeksi kokusu onu sardı, duyularını boğdu.

Nate, en son ne zaman böyle bir şeyden dolayı kalbinin bu kadar hızlı attığını hatırlamıyordu.

Sadece bir öpücükten.

Belki de hiç. Belki de hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Dudakları birkaç değerli saniye boyunca birbirlerine değdi ve bu sanki "merhaba, tanıştığımıza memnun oldum, işte buradasın. İşte buradasın." gibiydi.

Madison'ın dudakları ayrılırken bir iç çekiş kaçtı ve Nate o iç çekişi yutmak, içine almak ve sonsuza kadar saklamak istedi. Bu duyguya batmak ve bir daha asla yüzeye çıkmamak istedi.

Gözlerini açıp ona baktığında yüzünü aydınlatan gülümseme, onun en karanlık anılarını bile aydınlatmaya yeterdi.

Bunu doğru yapmak
istiyordu. Bunu doğru
yapacaktı.

yirmi bir

Maddy, bacaklarının onu nasıl hala ayakta tuttuğunu bilmiyordu.

Fizik, biyoloji ya da her ne haltsa, bir başarıydı. O gerçekten umursamıyordu.

Midesinde aniden lanet pterodaktillere dönüşen kelebekleri tutabildiği sürece, jöle gibi bacaklarını da tutacaktı.

Karnında kalın bal gibi biriken sıcaklığı koruyabildiği sürece, onu hem halsiz hem de aşırı duyarlı hale getiren sıcaklığı.

Her şeyi hissedebiliyordu. Nate'in ıslak dudaklarına üflediği nefes. Onu tuttuğu yerde başparmağıyla yaptığı yatıştırıcı daireler. Onu zaten baş döndüren temiz, odunsu kokusu. Boğazında hafifçe çılgınca atan nabzı.

Ayrıldıktan sonra birkaç dakika aynı havayı soludular, tamamen ayrılmak için acele etmediler.

Klişe gibi gelse de, etraflarındaki her şey yavaşlamış gibiydi.

Sanki zamanın pek bir anlamı yokmuş gibi.

Ama yine de, onlar için zaman her zaman çok az anlam ifade etmişti.

Maddy, hissettiklerini gizlemeye çalışmadığından emin olduğu bir gülümsemeyle yanaklarının acı verici bir şekilde gerildiğini hissetti. Her zaman soğukkanlı davranmakta zorluk çekmişti.

Siktir et. O da umursamıyordu. İçgüdülerinin onu götürdüğü yere gidecekti.

"O kitabı gerçekten beğendin, değil mi?" diye sordu, gülümsemesi herhalde yüzünün her yerindeyken, bunu ciddi bir soru gibi gösterme şansı yoktu.

Nate'in derin ve sınırsız kahkahası mutluluk dolu geliyordu ve o anda Maddy'nin isteyebileceği tek şey buydu.

"Şu andan itibaren önerilerinizi sabırsızlıkla bekleyeceğim diyelim

."

Hala birbirlerine çok yakın konuşuyorlardı, sanki vampir seks sahneleri olan kitaplar hakkında sıradan bir sohbet yapmıyorlarmış gibi.

Evet, o aptal değildi. Onun hangi kısımları "aydınlatıcı ve eğitici" bulunduğunu çok iyi biliyordu. Ve bu sonuç onu mutlu edecekse, daha birçok kitap önermekten memnuniyet duyacaktı.

Sonunda, yürümeye devam edebilecek kadar biraz daha uzaklaştılar, onun kolu yine Madison'ın omuzlarına, Madison'ın kolu ise onun ince beline dolanmıştı. Bu sefer Madison bunu üşüdüğü için yapmamıştı. Bir süre daha üşümeyeceğinden oldukça emindi.

Aralarını daha fazla açmak imkansız bir iş gibi geliyordu. "Sıcak kakao ister misin?" Nate'in yumuşak sesi dönen düşüncelerinden sıyrıldı.

"Evet, nazik beyefendi."

Nate'in kıkırdaması vücudundan ona geçti,

"Pardon, şimdi İngiliz mi olduk?"

"Şu anda mantıklı konuşmamı bekleme. Bir şey

"Hala biraz kafam karışık demek en hafif tabir olur.

En iyi şekilde.

"Hey, tatil için planların ne?" Maddy, önlerinde milyonlarca Noel ışığıyla aydınlatılmış bir kafeye doğru yürürken sordu. "Süslemeleri yaptın mı?"

"Hayır, henüz. Evde tatilleri pek önemsemeyiz. Ailem için yılın en güzel zamanı sayılmaz." Nate'in dudakları acı bir gülümsemeyle sıkıştı.

"Üzgünüm, Nate. Öyle varsaymamalıydım." Kendi kendine başını salladı.

"Önemli değil, endişelenme Mads." Rahat sözleri hüznle doluydu.

Maddy onu bu halde görmekten nefret ediyordu. Nate'in bu  zg n itirafının arkasında muhtemelen iyi bir neden vardı ama o bunu kurcalamak istemiyordu. Hazır hissettiğinde ona anlatabilirdi.

"Eğer kesin bir şey yoksa, bir süre önce önerdiğin eğlenceli şeylerden bazılarını yapabiliriz. Ya da senin küçük Noel yardımcın olabilirim ve birlikte evini s sleyebiliriz, bunun için yeterli boyum var." Nate istemiyorsa ona baskı yapmak istemediğini düşünerek durakladı. "Ya da hiç öyle bir şey yapmayabiliriz. Noel'i yasaklayıp onun yerine korkunç bir şey izleyebiliriz," dedi Maddy, muhtemelen yüzünü buru turan bir gülümsemeye.

Nate'in gözleri yumu adı, gülümsedi ve onu kucaklayarak kendine çekti.

"Ne istersen yapabiliriz, Mads." Onun ifadesindeki samimiyeti okuyabilirdi.

"Emin misin?" diye sordu, yine de emin olmak için.

"Eminim," diye ba ını salladı.

"Tamam o zaman. Ama dürüst olmak gerekirse, bu tür konularda bana sınırsız yetki vermemelisin. Kendini iğrenç şeyler yaparken bulabilirsin."

Nate gülerek ba ını salladı.

"Tamam, adil, peki  una ne dersin? Sen aşağılık şeyler yaparsın, ben de dengelemek için korkutucu bir şey seçerim."

Maddy i  geçirdi. "Evet, tamam. Muhtemelen tüm zamanımı yüzümü ellerimle kapayarak geçireceğim zaten."

"Merak etme, Mads. Senin kaldıramayacağın bir şey olmayacak. Söz veriyorum." Gözlerindeki ı ıltı onu hiç de rahatlatmadı.

Bundan sonra, ellerinde birer f ncan sıcak kakao ile dolaşmaya devam ettiler. Maddy, Nate'e farklı türdeki dekoratif ışıkları ve süsleri gösterdi, sanki Nate'in kendisi mükemmel bir görme yeteneğine sahip değilmiş gibi, her abartılı veya özellikle sevimli bir şey gördüğünde hayranlık dolu sesler çıkardı. Nate, neyse ki, tüm bu hayranlık dolu seslerin muhatabı olarak kaderini kabullenmi  gibiydi, ona  aşkın bakışlar atarken, dudaklarının köşelerinde her zaman hafif bir gülümseme vardı.

Adımları onları mahallenin büyük bir bölümünü geçtikten sonra, geri dönmek için arabaya doğru yöneldiler. Dolambaçlı yolda hiç ayrılmadılar, vücutlarının bir kısmı her zaman temas halindeydi, her zaman birbirlerine dokunuyorlardı.

Buna kolayca bağımlı hale gelebileceğini düşündü.

Geri dönüş yolculuğu, kaçınılmaz bir şeye sakın bir teslimiyet duygusu taşıyordu. Nate onları eve götürürken Snow Patrol'un "Chasing Cars" şarkısı arabayı doldurdu ve Maddy kendini o tanıdık sözlerin rahatlığında buldu.

Sonraki birkaç gün, Pierce ailesinin evinde yapılan birçok dekorasyonla geçti, bu da bolca aile zamanı anlamına geliyordu; annesiyle karşılıklı alaylar, babasının herkesi inlatan şakaları ve büyükannesinin üçüncü derece sorgulamaları.

"O ifade ne?" diye sordu büyükannesi bir öğleden sonra kart oynarken.

"Ne ifadesi?" Maddy, büyükannesinin hangi ifadeden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Son birkaç gündür, yüzünü daha normal ve daha az çılgın bir ifadeye çevirmeyi hatırlamadan önce, sürekli aptalca bir ifade takınmıştı.

Nenesi parmağını kaldırıp doğrudan yüzüne doğrulttu. "O ifade."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum. Bu benim yüzüm." "Bu senin yüzün, ama mutlu."

"Yüzümün normalde üzgün bir yüz olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü incindim." "Dikkatimi dağıtmaya çalışma. İşe yaramaz." Büyükannesi çok korkutucu olabilirdi.

Maddy iç geçirdi.

"Önemli değil, sadece geçen gün müzik mağazasında olanları düşünüyordum.

Eğlenceliydi," dedi kayıtsız bir şekilde.

Büyükannesi ona sadece baktı. "Demek eğlenceliydi, ha?"

"Evet." Maddy o bakıştan kaçınmaya çalıştı.

"Müzik mağazasında."

"Evet."

"Nate ile."

"Evet." Maddy terlemeye başlamıştı.

"Arkadaşın Nate."

Maddy'nin kısa tereddüdü, büyükannesinin saldırması için yeterliydi. "Ha! Biliyordum." Zafer kazanmış gibi, buruşuk yumruğunu ona doğru salladı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, yaşlı kadın," dedi Maddy, gözlerini kısarak. Büyükannesinin yüzü yumuşadı.

"Mutlu göründüğünü biliyorum, tesoro mio." Kahretsin.

Maddy, nonnasının sevgi dolu sözlerine karşı çok zaaflıydı. Özellikle de bunları duymayalı yıllar olmuştu.

"Biz arkadaşız, nonna, gerçekten. Ama başka bir şey de olabilir. Henüz bunu söylemek için çok erken." Maddy'nin zihni sürekli Nate ile geçirdiği her anı tekrar tekrar oynatıyordu. Büyükannesinin onu dikkatle incelediğini hissetti.

"O bir çapkın mı?" diye sordu nonna. "Umarım değildir."

Nonna burnunu çekti. "Yani, bizim gibi oyun oynamayı seviyor mu, masa oyunları falan?"

"Sanırım?" Maddy bu konuda kötü bir hisse kapılmıştı.

"O zaman onu buraya davet etmelisin. Benim için iyi olacak, yeni bir kan. Belki sana meydan okur."

"Hey!" Maddy, bu doğru olmasaydı daha çok kırılırdı. Kafasını salladı. "Ne planlıyorsun?"

"Hiçbir şey." Büyükannesi masumca ona baktı. "Ben sadece biraz arkadaşlık isteyen yaşlı bir kadını, hepsi bu. Ayrıca, anneler ve babalar birkaç günlüğüne teyzen ve amcanı ziyarete gidecekler, bu şekilde yalnız hissetmeyiz."

Maddy ona boş boş baktı. "Bu çok ince bir ima oldu."

"Öyleydi, değil mi?" Gururla gülümsedi.

"Hiç de bile."

Büyükannesi alaycı bir şekilde güldü.

"Ama bu çoğunlukla doğru. O çocuğu davet et. Güzel olur."

Maddy, nonnasının önerisini düşündü. Nate'e gelmek isteyip istemediğini sormaktan zarar gelmezdi. Gelmezse de, bu tamamen anlaşılabilir bir durumdu.

"Nazik davranacak mısın?" "Ben her zaman nazik davranırım."

"Uh huh."
Evet, tabii.

Yirmi iki

Okul, kış tatiline doğru yavaşça ilerliyordu, ödevlerin ve görevlerin son günleri sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu. Bu noktada Maddy, tatilin sonsuza kadar ulaşamayacak bir şey olacağından neredeyse emindi.

Cuma günü, günün son zili çaldığında, Maddy eşyalarını topladı ve dışarı çıktı. Soğuk hava yüzünü okşarken, geçici bir düşünce onu durdurdu.

Nate muhtemelen hala antrenmandaydı. Belki uğrayıp, konuşmak için çok meşgulse uzaktan ona bir göz atabilirdi.

Bu fikir henüz kafasında netleşmeden, Maddy harekete geçmişti bile.

Maddy okulun spor salonuna vardığında kapı aralık kalmıştı, küçük bir itmeye fark edilmeden içeri girip sahadan biraz uzakta bir koltuğa oturdu.

Nate'i hemen gördü.

Bunu boyuna bağlayabilirdi. Ama hepsi uzundu.

Hayır, boyları yüzünden değildi.

Sanki aralarındaki mesafe, biri onu her çaldığında titreyen gergin bir ip ile köprülenmiş gibiydi ve arkasında sürekli bir gerginlik, bir vızıltı, bir uğultu bırakıyordu. Muhtemelen bu düşüncelerini alay etmeliydi ve o vızıltı göğsünde kalıcı bir yer edinmemiş olsaydı, öyle yapardı.

Antrenman neredeyse bitmek üzereydi ve tüm oyuncular koçun son talimatlarını dinlemek için etrafında toplanırken, Maddy Nate'in başını kaldırıp oturduğu yeri gördüğünü fark etti.

Eh, bu da vızıltıyı daha da yoğunlaştırdı.

Terli, dağınık ve biraz nefes nefese görünüyordu, ama hiç bu kadar çarpıcı görünmemişti. Tabii ki, ekibine dikkatini geri vermeden önce, küçük bir gülümseme ve göz kırpmasıyla bunu tamamlaması gerekiyordu.

Göz kırpması yüzünden bayılırsa, Maddy kendini asla affetmezdi.

Şuna bak, kendisi de biraz nefes nefese kalmıştı ve koşmamış bile.

Nate gelmeden önce boğazını temizleyip kendini toparlamaya çalışan Maddy, Nate'e büyükannesinin davetini en iyi nasıl anlatacağını düşündü. Onu rahatsız etmek istemiyordu, bu yüzden nonnasının sadece şaka yapmaya ve güzel bir akşam geçirmek istediğini açıkça belirtmesi gerekiyordu. Büyükannesinin durumu değerlendirmek ve biraz araştırma yapmak için kullandığı bir yöntem olduğunu biliyordu.

Maddy düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, temiz vücut şampuanının kokusu burnuna çarptığında ve Nate'in yüzü görüş alanını doldurduğunda, yaklaşan gölgeyi fark etmemişti.

"Selam," diye nefes nefese söyledi. Tamam, belki de düşündüğü kadar etkilenmemiş gibi görünmekte pek başarılı değildi. Boğazını temizledi ve tekrar denedi.

"Selam." Çok daha iyiydi.

Nate eğlencesini zar zor gizleyebildi.

"Selam. Burada ne yapıyorsun?"

Huh. Bu çok iyi bir soruydu.

"Şey, eve gitmek üzereydim, ama uğrayıp merhaba demek istedim."

Yanaklarında hafif bir kızarıklık hissetti. "Seni görmek istedim."

Nate ona dikkatle baktı, sonra ona yaklaştı ve eliyle başının arkasını kavrayarak onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Ben de seni görmek istedim," diye fısıldadı, neredeyse dudaklarına değecek kadar yakın.

Nefesi kesildi, bu da Nate'i gülümsetti. O gülümsemeyi kendi dudaklarında hissetti.

"Ne yapıyorsun?" Onun yakınlığı tüm mantığını elinden alırken, nasıl hala konuşabildiğini bilmiyordu.

"Durmamı ister misin?" diye mırıldandı, dudakları şakacı bir şekilde onun alt dudağını çekiştirerek, onu çığına çevirdi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ama bizi izleyenler var." "Siktir et onları."

İyi bir öneri.

"Evet, siktir et onları," diye soluklandı, Nate'in hafif dokunuşuyla eridiğini hissederek.

Yakınlardan gelen bir ısıklık sesiyle, onları kesen kişi olmadığını iddia eden Liam'a döndüler. Nate, cevap olarak orta parmağını kaldırırken güldü.

"Hey, bu hafta sonu meşgul değilsen, belki bize gelebilirsin diye düşünüyordum. Belki de konuştuğumuz dekorasyon/film işini yapabiliriz."

Maddy kendi gülümsemesinin daha da genişlediğini hissetti.

"Çok isterim!" Sonra kaşlarını çatı. "Bir dakika, temel malzemelerin var mı? Ağaç, süsler, ışıklar gibi?" Nate ona boş boş baktı.

"Süslemelerim olmasaydı neden sana gelip süslememe yardım etmeni söylesem ki?"

"Güven bana Nate. Süslemeler konusunda varsayımlarda bulunmamak daha iyidir. Sanırım biz zıt kutuplardayız."

"Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum, ama hangi spektrum?"

"Ben işimi bitirdikten sonra evinin ne kadar Noel zırvasıyla dolmasını istediğin konusunda."

"Uh, orta?"

Maddy düşünerek başını sallamıştı bile. "Tamam, orta derecede yapabilirim. Bu yıl kullanmadığımız çok sayıda yedek süsümüz var, onları getiririm."

"Tamam, ama çok abartma, Mads." Nate uyarı olarak ensesini sıktı.

"Tabii ki," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Onun savunması olarak, çılgınlığın ne olduğu konusunda çok farklı görüşleri vardı.

Ve Maddy kendi başına bırakılsaydı, biraz abartmış olabilirdi.

Neyse ki, Maddy'nin gözlerinde hiçbir şey ifade etmeyen çılgın bir parıltı görüldüğünde, Nate her zaman yanında olup onu durduruyordu.

Cumartesi öğleden sonralarını her şeyi karıştırarak, Nate'in harika, rahat evine en uygun olanları seçerek ve ağacı ve oturma odasının her köşesini süsleyerek geçirdiler.

Nate'in kardeşi Cole, her zamanki gibi sıkılmış bir şekilde odasından kısa bir süreliğine çıkıp etrafa bakındı, onlara başını salladı ve sonra ayaklarını sürüyerek odasına geri döndü. Annesi Beth, onlara kurabiye pişirip, dekorasyon fikirlerine ara sıra katkıda bulunup, Maddy'nin getirdiği Noel müziğine sessizce eşlik ederek, tam bir tatlılık abidesi gibiydi. Beth, bu işe katılmaktan mutlu görünüyordu ve Maddy bu manzarayı görünce içini bir sıcaklık kapladı. Nate de bunu fark etmiş gibi görünüyordu ve annesine özlem dolu bir ifadeyle baktı.

Nate'in yardımına ihtiyaç duyulan birkaç olay da oldu. Örneğin, bir ara Maddy, bir grup kötü niyetli parıldayan ışığın pençesine kapılmış gibi kalmıştı ve onları çözmekle uğraşmaktan dolayı içinden küfrediyordu. Ona verdikleri onca sıkıntıdan dolayı, sanki canlıymışlar gibiydiler.

Nate, gülmek için çılgınca yüzünü buruştururken, Maddy'yi tamamen farklı bir nedenden dolayı gözünü seğirten bir kolaylıkla kurtardı.

Ama bunların hiçbiri Maddy için önemli değildi.

Önemli olan, Nate'in şakağına fısıldadığı "teşekkür ederim" sözüydü; dudakları şakağındaki ince tüyleri okşarken, kolu Maddy'nin beline dolanmıştı.

Önemli olan, gözlerinin sanki kendine bir şeyleri kanıtlamak istercesine her zaman onun nerede olduğunu takip ediyor gibi görünmesiydi.

Önemli olan, bu günlerde Nate ve ailesine getirdiği tüm kötü anılara rağmen, onun sakin ve huzurlu görünmesiydi.

Ve önemli olan tek şey buydu.

Akşamın korkunç kısmı yavaşça yaklaşırken, Maddy, onu çok korkutacak bir şeyi izlemeyi kabul ettiği için geçici delilik iddiasında bulunmanın bir yolu olup olmadığını merak etti. Onu korkutmak

onu korkutmak zor değildi. Tanrı aşkına, bir böcek ona doğru uçsa bile korkardı.

Maddy iç geçirdi. Bunun adil olmadığını biliyordu. Bir anlaşma yapmışlardı ve Maddy adil olmaktan başka bir şey değildi.

Maddy, giyotine doğru yürüyen birine daha uygun olduğunu düşündüğü bir tavırla, mutfakta bazı şeyleri toplayan Nate'i aramaya gitti.

"Tamam, hazırım," diye mırıldandı kederli bir sesle.

Nate ona dönüp baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Neye hazırsın?"

"Senin seçtiğin film için." Maddy DVD kutusunu aradı. "Nerede? Kendimi neye hazırladığımı görmem lazım."

"Oh, burada izlemeyeceğiz," dedi ona bakmadan. "Birazdan sinemaya gideceğiz."

Maddy ona gözlerini kırptı.

"Beni sinemaya gerilim filmi izlemeye mi götürüyorsun?" "Evet."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Nate güldü.

"Seni neden nefret edeyim ki?"

Maddy somurtarak, "Yani, sesini kısılabileceğim ve çok korkutucu olduğunda gözlerimi kısılabileceğim normal bir televizyonda izlemek yetmiyor mu? Hayır. Sen benim, kulakları sağır eden bir ses sistemiyle, beni kaçmak isteyeceğim kadar korkutacak dev bir ekranda izlememi istiyorsun. Şu anda kendinden memnun musun?" dedi.

Nate, gülmesini engellemeye çalışırken dudaklarını sıkı sıkı kapattı. "Çok tatlısın."

Maddy biraz gururlandı, sonra hemen pes ederek iç geçirdi. "En azından ne izleyeceğimizi söyleyecek misin?" "Hayır. Sürpriz."

Yarım saat sonra, sinema salonunun önünde duruyorlardı.

Nate, ne izleyeceklerini belli etmek istemediği için bilet gişesine yöneldi ve Maddy de atıştırmalık standına gitti. Çok iştahlı olmadığını düşündüğü için basit bir patlamış mısır ve soda kombinasyonu aldı.

Nate ise oldukça memnun görünüyordu. Alçak herif.

Yine de, elini sırtına koyarak onu nazikçe koltuklarına doğru itti, bu yüzden onu affedebileceğini düşündü.

Onlar rahatlarına bakarken, aksiyon ve komedi sahneleriyle dolu fragmanlar gösterilmeye başladı. Maddy fragmanları izlemeyi her zaman sevmiştir. Fragmanların müzikleri onu her zaman asıl film için heyecanlandırırdı.

Işıklar söndüğünde, açılış sahnesi başladı ve güzel müzik kulaklarına ulaştığında, Maddy sertçe kaşlarını çatı.

"Şey..." Nate'e döndü, Nate nedense kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyordu. "Doğru salonda olduğumuzdan emin misin?"

Nate'in kendini beğenmiş ifadesi, Maddy'nin kalbini hızlandıran ve kulaklarında çınlayan bir ifadeye dönüştü. "Eminim."

"Ama bu bir gerilim filmi değil," diye fısıldadı ama Nate onu duydu.

Kolunu omuzlarına dolayarak, onu sıcaklığına sarılana kadar kendine çekti. "Biliyorum."

Ancak Maddy gözlerini ondan ayıramıyordu. "Bu bir Noel filmi."

"Mhm."

"Tatlı ve romantik, hiç de korkutucu değil." Nate onu nazikçe izlemeye devam etti.

"Beğendin mi?"

Maddy gözlerinde bir sızı hissederek başını salladı.

"Hayır, beğenmedim. Bayıldım." Aslında, "The Holiday" en sevdiği filmlerden biriydi.

Maddy, içinde tarif edilemez bir şeyin patladığını hissetti, bu duygu onu mesafeyi daha da kapatmaya ve Nate'in çenesine burnunu sürtmeye itti, sonra oraya tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu ve onun duyabileceği şekilde kendi fısıltısıyla "teşekkür ederim" dedi.

Nate'in onu kollarının arasına sıkıca sararken, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif bir titreme ve titrek bir nefes aldığını gördü.

Bundan sonra, ev değiştirme maceralarını, sevimli performansları, tatlı ve komik anları izlemeye başladılar, Nate ise koluna daireler çizerek ve ona fısıldayarak onu tamamen dikkatini dağıtmaya çalışıyor gibiydi.

Onun yakınlığı muhtemelen onu öldürecekti.

Ama ne güzel bir ölüm olurdu.

Dürüst olmak gerekirse, izlediklerine yarı yarıya dikkat ediyor, yarı yarıya da tüm öğleden sonrasının olaylarını düşünüyordu.

Nate'in onun için yaptıklarına inanamıyordu. Ailesi dışında, hiç kimse onun için bu kadar düşünceli bir şey yapmamıştı. Ayrıca, onun tatil filmlerini pek sevmediğinden de oldukça emindi. Ama yine de tüm bunları ayarlamıştı. Onun için.

Maddy, ona bakmak için hafifçe yana doğru kaymaktan kendini alamadı. Bu hareket, onun da ona bakmasına neden oldu.

"Neden böyle bir şey yaptın?" Nate, onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı.

"Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor, Mads," dedi basitçe. Sanki ona bomba atmamış gibi.

"Mutlu," diye tekrarladı, kalbi iki katına çıkmış gibi hissederek. Nate sadece başını salladı ve eğilip şakağına bir öpücük kondurdu.

Eh, görev tamamlandı.

Yirmi üç

Nate o gece uyuyamadı, düşünceleri Madison'a ve geçirdikleri güne dönüp duruyordu.

Birkaç saat önce evine girip, oturma odasını kaplayan ve yumuşak ışıklarıyla aydınlatan düzinelerce parıldayan ışığı gördüğünde, hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Madison'ın Noel ağacının en yüksek yerlerine ulaşmaya çalışıp başarısız olmasını, ışıkların karışık halini düzeltmeye çalışırken homurdanıp puflamasını izleyen Nate, birinin aynı anda bu kadar sevimli ve komik olmasının nasıl mümkün olduğunu merak edip duruyordu.

Gözlerini ondan ayıramamıştı.

Annesinin gerçekten eğlendiğini görmek, Nate'in içinde bir şeylerin sıkışıp sonra da serbest kalmasına neden olmuştu.

Sonunda, sinemadan dönerken Madison'a babasından bahsetmişti. Muhtemelen ona güvenip, sonra kendini daha iyi, daha hafif hissedebileceği acı verici hiçbir şeyin olmadığını hissettiği içindi.

Babasının Nate çok küçükken onları terk ettiğini anlattı. Nate'ten üç yaş küçük olan kardeşi bunu neredeyse hiç hatırlamıyordu.

Ama Nate hatırlıyordu.

Noel sabahı olduğunu. Bağırışları. Çığlıkları. Kırılan camları. Odasından koşarak annesinin yanına gittiğini, annesinin korkarak babasından korunmaya çalıştığını. Babası her zaman böyle değildi. Eskiden daha nazikti, şiddetli ve sert değildi.

O sabah, Nate'in annesine sarılmak için koşarak beline sıkıca sarıldığını, küçük vücuduyla onu korumaya çalıştığını gören babası, bir an duraksamış olmalıydı. Orada kalmış, onlara bakarak öfkeyle bakmış, sonra arkasını dönüp evden fırlamıştı. Arabasına binip uzaklaşmıştı.

Onu bir daha hiç görmediler.

O günden itibaren Nate, ailesini güvende tutmaya, kendi küçük yöntemleriyle onlara bakmaya çalıştı, böylece annesini bir daha o şekilde üzgün görmek zorunda kalmayacaktı.

Madison, onun söylediklerini hiç kesmeden dinlemiş, bakışları sert ve kararlıydı. Nate konuşmasını bitirdiğinde, tek cevabı kesin ve ciddi bir sesle geldi.

"Onun kaybı, Nate."

Ve onun sözleri, içinde her zaman çirkin ve çirkin hissettiği bir şeyi gevşetmişti.

O, parmaklarını birbirine geçiren Madison'a, neredeyse onun adına kızgınmış gibi bakmıştı, dudaklarında küçük, samimi bir gülümseme belirdi.

Madison da aynı öfkeyle onu evine davet etti, büyükannesiyile masa oyunları oynamak ve yemek yemek için. Önceki ruh hali davetine de yansımıştı, bu da onu hoşnutsuz bir kedi yavrusu gibi göstermişti. Ama Nate'in gülüşüyle yüzündeki ifade yumuşadı ve her zamanki haline döndü.

Film şaşırtıcı derecede eğlenceliydi, ancak Nate'in dikkati sık sık kollarındaki kıza kayıyordu, onun sevimli tepkilerini ve bazı sahnelerde duyduğu mutlak zevki fark etmemek imkansızdı.

Ve çenesine verdiği o küçük, yumuşak öpücük, sahip olduğu tüm özdenetimini neredeyse yok etmiş, tüyleri diken diken olmuştu.

Nate iç geçirdi ve ellerini yüzüne sürdü.

Bu kesinlikle uyumaya çalışmak için doğru yol değildi.

Birkaç gün sonra, Nate Madison'ın evinin kapı zilini çalıyordu.

Onu almak için daha önce bir kez buraya gelmişti ama içini hiç görmemişti. Günlük hayatında ona bir göz atmak için hafifçe meraklandığını inkar edemezdi.

Kapı açılmadan önce Nate'in tek uyarısı ayak sesleriydi ve Madison'ın kızarmış yüzü görüş alanını doldurdu.

"Bu gece burada olacak her şey için şimdiden özür dilerim." "Geri dönüp arabaya koşsam mı?"

Madison kısa bir süre tereddüt etti, sonra biraz tiz bir kahkaha attı. "Hayır, saçmalama, buna gerek yok."

"O zaman neden kendimi güvende hissetmiyorum?"

Maddy iç geçirdi ve ona gülümsedi. "Özür dilerim. Aptalca davranıyorum. Burada olduğun için mutluyum."

"İçeri girebilir miyim?"

"Tanrım, evet, tabii ki girin," dedi ve onu içeri davet etti.

Ceketini alıp kapının yanına astıktan sonra, kanını kaynatacak kadar utangaç bir bakışla ona döndü ve parmak uçlarına basarak dudaklarının köşesine, yanağına hafifçe öpücük kondurdu. Utangaç bakışı, özel bir ses tonuyla "merhaba" derken yaramaz bir ifadeye dönüştü.

Kız uzaklaşmaya başladığında, onu kendine yakın tutmak için kolunu uzattı, onun kokusunu içine çekmekten kendini alamadı, çiçek kokusu onu neredeyse sarhoş ediyordu.

"Sen bir baş belasıydın," dedi Nate boğuk bir sesle, gözleri onun yüzünün her santimini yutarcasına.

Onun sessiz kahkahası, damarlarında dolaşan kanın hızını hiç de yavaşlatmadı. "Öyle umarım."

"Kapıya giderken yolunu mu kaybettin Maddy?" diye hafifçe eğlenen bir ses evin içinden geldi.

İkisi birbirlerine baktılar ve sonra kıkırdamaya başladılar. Her geçen gün daha çok gençler gibi davranıyorlardı.

Nate, Maddy'nin öncülük etmesine izin verirken etrafına bakındı.

Gözlerinin değdiği her yer, bu evin sevilen, ona özen gösteren ama aynı zamanda küçük kusurların görünür olmasına da aldırmayan insanlar tarafından yaşandığına işaret ediyordu.

Bu ev, ona gerçekten çok yakışıyordu.

Mutfağa vardıklarında, gri saçlı, kısa boylu, yaşlı bir kadın çeşitli tencere ve tavalarla uğraşüyor, ağız sulandıran bir koku yaymayan bir şeyler hazırlıyordu. Mutfağa girdiklerinde, nazik, kırıksık bir yüz onlara döndü ve büyükannelerin genellikle yaptığı gibi her şeyi bilen bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Sen Nate olmalısın," dedi, sosla kaplı spatulayı ona doğru sallayarak. Bu Nate'in fikri miydi yoksa spatula biraz tehditkar mı görünüyordu?

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi."

O güldü. "Buna gerek yok, sevgili çocuğum. İstersen bana nonna ya da Angela diyebilirsin."

"Evet, tabii ki," Nate başını salladı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Maddy'nin büyükannesi onu dikkatle süzdü. "Gerçekten ne yaptığını biliyor musun, yoksa benim gözüme girmek için mi böyle davranıyorsun?"

Nate aniden tedirgin oldu. "İkisi de mi?"

Angela onun sözlerine güldü ve Nate omuzlarının gevşediğini hissetti.

"En azından dürüstsün," dedi.

Madison, tüm bu konuşma boyunca şüpheli bir şekilde sessiz kalmıştı. Ona kısa bir bakış attığında, açık bir merak, hayranlık ve endişe karışımı bir ifadeyle onların konuşmasını takip ettiğini gördü.

Nate, Madison'ın yan tarafını hafifçe çimdikledi, Madison ise öksürerek bunu gizlemeye çalıştı.

"Yemek yapmayı biliyor musun?" Madison, yan tarafını ovuşturarak ona sordu.

"Şey, bir sonraki Top Chef olmayacağım ama kendimi idare edebiliyorum. Yıllar boyunca bu beceri işime yaradı," dedi, gözleri Madison'ın zar zor gizlediği şaşkınlığını takip ederek.

Onun bu bakışını gerçekten çok seviyordu.

"Yıllar boyunca mı?" diye sordu Angela, kaşlarını çatarak. "Sen daha 17 yaşında değil misin?"

Nate, ani paniğini etkili bir şekilde gizlediğini umuyordu. Boğazını temizledi.

"Evet, sadece bazen çok daha uzun bir hayat yaşamışım gibi hissediyorum."

Angela fırtınalı gözleriyle ona bakarak, anlarmış gibi başını salladı.

"O zaman ne bekliyorsun? O çekmecedен bir bıçak al ve şuradaki kiraz domatesleri doğramaya başla."

Nate lavaboya gidip ellerini yıkadı ve işe koyuldu, bu minik drill sergeant'a yardım edebildiği için mutluydu. Angela, otantik bir İtalyan tarifi olan makarna yapıyordu ve kokular her geçen dakika daha da güçleniyordu. Aralarındaki rahat iletişim, çeşitli malzemelerin hazırlanması, masanın kurulması ve yemek pişirme ipuçlarının paylaşılması hakkında sohbet etme fırsatı verdi.

Onunla konuşmak rahattı ve Nate, Madison'ın onu neden bu kadar sevdiğini anlayabilirdi. Sevdiği insanları şiddetle koruyan, zeki bir kadındı. Ve Madison'a, dağları değil, dünyaları bile yerinden oynatacak kadar büyük bir sevgiyle bakıyordu.

Omzunun üzerinden hızlıca baktığında, Madison'ın birkaç kutu masa oyununu, bir bombayı etkisiz hale getirmek için daha uygun olan ciddi bir konsantrasyonla istiflediğini gördü. Kendinden kaçan yumuşak bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Tabii ki bu, nonna Angela'nın gözünden kaçmadı.

"Maddy'm tam bir baş belasıdır." Angela'nın nazik sesi, yemeklerin kaynama seslerinin üzerinden ona ulaştı.

Nate başını salladı ve dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti. "Öyle." "Umarım senin için bununla başa çıkabilirsin."

Nate Angela'ya döndü ve onun bakışlarını sabit ve kararlı bir şekilde karşıladı.

Angela gördüklerinden memnun kalmış gibiydi, çünkü başını salladı ve sadece "Tamam" dedi.

Öğleden sonra, başladığı gibi güzel geçti. Makarna, kokusu kadar lezzetliydi ve Nate utanç verici bir hızla ikinci porsiyonunu yedi. Her şeyi temizledikten sonra, Monopoly, Cluedo ve Scrabble oynadılar ve Nate, ailenin rekabetçi ruhunu birinci sınıf koltukta izledi. Ardından İtalyan televizyon oyun programları geldi, Nate maalesef tek kelime anlamadı ama hem büyükannesi hem de torunu çok eğlenmiş görünüyordu.

Bir ara, tuvalete gitmek için birkaç dakikalığına izin istedi ve koridorda Madison'ı gördü.

"Merhaba," dedi, ona gülümseyerek. "Umarım bu gece seni çok sıkımsıyorsunuz. Nonna sana söylemeyebilir, ama bence çok eğlendi."

Ona yaklaşarak elini uzattı ve parmaklarını hafifçe birbirine geçirdi, başparmağını onun nabzına sürttü. "Onun da eğlendiğine sevindim, ben de eğlendim. Ayrıca, gitmeden önce bana tarifi vereceğine söz verdi ve bu benim için büyük bir kazanç."

Madison gülümsedi, gözleri parıltıyordu.

"Her neyse, buradayım çünkü sana odamı göstermeme izin verdi ve bizim bıraktığımız yerde kalacağını, ama yaşına rağmen işitme duyusunun mükemmel olduğunu belirtti."

Nate'in kalbi bir an durdu, sesi alçak ve kısık çıktı. "Peki, neyi ima ediyor olabilir, Mads?"

Madison'ın yanakları, gülümsemesi sorun çıkacağını ima edencesine pembeye döndü.

"Bilmiyorum... Gençleri gözetimsiz bırakmamakla ilgili bir şey." "O zaman genç olmadığımız iyi oldu."

"Aklımı okudun Nathaniel," dedi ve onu odasına doğru çekti.

Odaya hızlıca bir bakış, buranın Madison'ın kişisel alanı olduğunu anlamak için yeterliydi. Yumuşak tonlarıyla onun yumuşak ve sessiz doğasını yansıtıyordu, ama aynı zamanda kendine özgü kişiliğini ve ilgi alanlarını da ortaya koyuyordu. Her gittiği yere taşıdığı koku burada çok daha güçlüydü. Hem baş döndürücü aromasından hem de her yerde minik sapsar ve çiçekler bulunan duvar kağıdından çiçekleri sevdiğini anlayabilirdi. Nate, neredeyse tüm yüzeyleri kaplayan kitapları ve çizgi romanları, bazı anime figürlerini ve tavandaki yıldızları da görebiliyordu.

Tüm bunları görünce hissettiği sevgi dalgasını engelleyemedi. Ayrıca bu konuda onu biraz takılmadan da edemedi.

"Demek Sailor Moon, ha?" diye sordu, kızın ayaklarını garip bir şekilde sürüklemesinden gizlice keyif alarak.

"Bunu fark etmemenizi umuyordum." "Neden?"

diye omuz silkti. "Çok sevimli."

Madison ona şaşkın gözlerle baktı. "Sevimli. Harika karakterlerin olduğu harika bir dizi." Sonra ona kurnazca bir bakış attı. "Ve tabii ki Tuxedo Mask var."

"Huh, tam olarak ne yapıyor?"

"Temelde, bir maske, smokin, pelerin ve silindir şapka giyiyor ve vücudunun bir yerinden, aynı zamanda onun kartviziti olan, endişe verici sayıda kırmızı gül çıkarıyor. Ayrıca, çok seksi."

"Mm" Nate, Madison'ın ona doğrudan bakmaktan kaçınmaya çalışırken, aniden yine biraz utanmış gibi görünürken, sadece bunu söylemiş gibi görünüyordu.

"Evet, o iyi biri ve kahramanımız başı dertte olduğunda her zaman ona yardım eder." Nate'in ona doğru yaklaşmaya başladığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve o uzun boylu, koyu saçlı..." Sesi giderek azaldı, nefesi biraz daha sığılaştı, birkaç adım geri çekildi, sırtı kapısının yanındaki duvara değdi.

Nate, nasıl oldu da onun üzerinde dikildiğini, ellerini başının iki yanına koyarak onu duvara sıkıştırdığını, neredeyse hipnotize olmuş gibi olduğunu bilmiyordu.

Sonraki sözleri, dudaklarına fısıldayarak söyledi.

"Öyle mi?" dedi, yanağına burnunu sürterek, kalbi kulaklarında çarpıyordu. Ona dokunmamak için ellerini duvara dayadığı yerde yumruk yapması gerekti.

"Mhm." Onun tatlı, ipeksi mırıldanması, neredeyse uyuşuk bir şekilde onun uzuvlarını sarmış gibiydi.

Kız başını kaldırarak aralarındaki kısa mesafeyi kapattı. Dudakları, onun dudaklarına okşayarak dokundu ve bu dokunuş, onun iradesini kırdı, eli kızın kalın saçlarına dolandı.

Bu, önceki öpücüklerine hiç benzemiyordu. Yumuşak öpücükler ve çekingen dudak dokunuşları. Bu öpücük, onu tamamen yutmakla tehdit eden çaresizlik ve arzu ile doluydu. Vücudu ona daha yakın olmasını haykırıyordu ve o duvara yaslanarak onu tamamen hapsetti, aralarında sadece bir fısıltı kadar boşluk kalmıştı.

Onun güneşi arayan bir çiçek gibi kendisine doğru eğildiğini hissetti, bu temas onu ateşe verdi.

Tek duyabildiği, kulaklarında kanın akışı, çılgın nefesleri ve öpücük derinleştğinde daha da çılgınlaşan kalp atışlarıydı. Tatlı Madison'ın elleri, onu olduğu yerde tutmak için süveterini kavradı.

Sanki ondan isteyerek ayrılabilirmiş gibi.

Hava eksikliği onları isteksizce ayrılmaya zorladı. Nate, kendini kontrol altına almak için hala gözlerini kapalı tutuyordu, güçlü ihtiyaç hala onu pençesinde tutuyordu.

Gözlerini açıp, hala kızarmış, nefessiz, güzel görüntüsünü içmekten kendini alamadı. Göz kapakları açıldı ve karşısındaydı. Onun kızı.

Son cümleyi yüksek sesle söylemiş olmalıydı, çünkü Madison onu içinden yakıp kavuran gözlerle baktı.

"Ben o muyum?" diye sordu, dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Senin kızın mı?"

Nate, ellerini kızın yüzüne koyarken sırtıttı.

"Kesinlikle haklısın."

yirmi dört

Maddy, Nate ile olan tüm durumu, onun yaşımda ve bazı ilişkiler yaşamış bir kadının genellikle sahip olduğu sakinlik ve soğukkanlılıkla ele aldığını syleyebilmeyi diledi.

Ama böyle bir Şey yoktu.

Sakinlik yoktu. Soğukkanlılık yoktu.

Eğer karnındaki kelekler daha önce pterodaktillere dönüşmüş olsaydı, Şimdi havada takla atan pterodaktillerdi.

Nate'in ona "kızım" dediğini duymak, onu neredeyse yere yığılmaya zorlamıştı. Bunu yapmamasının tek nedeni, ağırlığının yarısının duvara, diğer yarısının ise Nate'in ellerine dayanmasıydı.

Kahretsın.

Burada kendini çok aciz hissediyordu. Düşünceleri ve duyguları karmakarışıklı.

Ama o düşünmek istemiyordu. Bu arzuyu ve çekiciliği, dizlerinin altından kesen bu çılgın heyecanı ve yoğunluğu hissetmek istiyordu. Nate'in sıcak ellerinin üzerinde olmasını, ona dokunmasını, onu yakınımda tutmasını istiyordu. Koyu renkli gözleri ona odaklanmış, nefes alıp verişindeki her küçük değişikliği, ısırdığı dudadındaki her izi yakalamıştı. Keskin zekası, onu kızdırıyor, Őımartıyor, tetikte tutuyordu. Hepsini istiyordu.

Odanın duvarında sonsuza kadar kalamayacaklarını fark ettiler - oturma odasında onları bekleyen kurnaz bir büyükanne vardı - birbirlerine baktılar ve ayrıldılar. Maddy kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı, Nate de aynısını yaptı. Son bir bakış ve ortak bir gülümsemeyle Nonna'nın yanına gittiler.

Onu bıraktıkları yerde buldular, quiz şovuna dalmış, soruları doğru cevaplamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Sanki yerinde olmayan bir şeylerin işaretini yakalamak için antenlerini dikmiş gibi. Maddy ona gizlemeden sevgiyle baktı.

Gecenin geri kalanı rahat bir sessizlik, rahat bir sohbet ve Nate'e daha fazla yemek yedirmeye yönelik amansız girişimlerle geçti. Nate'in tok olduğunu ve daha fazla yiyemeyeceğini ısrarla söyleyen Maddy, büyükannesinin geldiğinde getirdiği en sevdiği şekerlemelerle dolu küçük bir kutu hazırlamaya karar verdi ve kapının yanında ona hepsini denemesini ve en çok hangisini sevdiğini söylemesini söz verdirdi.

Nate, bunu yapacağını söyleyerek teşekkürlerini mırıldandı ve koluyla onu nazikçe kendine çekti, diğer eliyle ensesine dokunarak nabzını okşadı. Maddy, onun ne yaptığını bildiği için ona alaycı bir bakış attı, çünkü onu çok heyecanlandırıyordu. Kötü adam. Nate gülerek geri çekildi ve arabasına doğru yürüyerek uzaklaştı.

Kapıyı kapattıktan sonra Maddy, mutfakta son birkaç şeyi yerleştiren büyükannesini gördü. Onun geldiğini duyunca ona dönüp baktı.

Maddy iç geçirdi. "Tamam, söyle hadi."

"Cara mia, o adam senin için espresso'nun İtalyanlar için sadece bir kahve olduğu kadar sadece bir arkadaş."

Maddy'nin kalbi bunu duyunca hızlandıysa, bunu sadece kendisi bilirdi.

Maddy: Buz pateni hakkında ne düşünüyorsun?

Nate: Bir görüşüm olması mı gerekiyor?

Maddy: Evet

Maddy: Sen sporcu değil misin?

Nate: Basketbolcu

Nate: En son baktığımda

Nate: Ama yanılıyor olabilirim

Maddy: Ha ha

Maddy: Alaycılık sana yakışmıyor.

Nate: Yine sporcularla ilgili stereotipler yapmaya başladın mı?

Maddy: Hayır!

Maddy: Sadece sporcuların her konuda atletik olduklarını düşünüyordum.

Maddy: Eee?

Nate: Tamam.

Nate: Arkadaşlarla eğlenmek için birkaç kez gittim.

Maddy: Eğlenceli miydi?

Nate: Sanırım

Nate: Kışının üstüne düşmeyi bıraktığında

Maddy: Ha?

Nate: Mads?

Maddy: Evet?

Nate: Bana buz pateni yapmaya gitmeyi dolaylı yoldan mı teklif ediyorsun?

Maddy: Belki?

Nate: :)

Nate: Soğuktan rahatsız olmayacağından emin misin?

Maddy: Ne kadar soğuk olabilir ki?

Nate: Kelimenin tam anlamıyla buz üzerinde kaymak gibi.

Maddy: * iç çekiş *

Maddy: Biliyorum.

Maddy: Başarana kadar numara yapmaya çalışıyorum.

Nate: Saçmalıyorsun.

Maddy: Teşekkürler.

Maddy: Peki

Maddy: Buz pateni mi?

Nate: Gününü söyle.

Açık hava buz pateni pisti çok güzeldi. Tehlikeli bir güzellikti, çünkü yakında ince bıçakların üzerinde dengede durması ve mucizevi bir şekilde buz üzerinde kayması gerekecekti, ama yine de bir güzellikti.

Maddy lise yıllarında hep gitmek istemişti. Çok eğlenceli olmalıydı, arkadaşlar bir araya gelir, birbirlerine gülerler

daha sonra buz pateni pistinin etrafındaki stantlardan ve dükkanlardan fast food veya tatlı atıştırma alarak almak.

Maddy ve Nate vardıklarında güneş çoktan batmıştı. Nate ona sıcak ve rahat giyinmesini söylemişti. Sanki bunu zaten planlamamış gibi. Tek sorun, bu tanıma "sevimli"yi de eklemektir. Kışın sevimli giyinmek kolay bir iş değildi. Gardırobunu bir süre karıştırdıktan sonra vazgeçmişti. Neden bu kadar uğraştığını bile bilmiyordu. Sevimli kış kıyafetleri sanki sihirli bir şekilde kendiliğinden ortaya çıkacak değildi. Öncelikle böyle kıyafetlerin var olup olmadığını bile bilmiyordu.

Sonunda, sahip olduğu en kalın, içi polar astarlı taytları giymeye karar verdi. Bu taytlar, ilk on dakika içinde soğuktan dışlarının takırdaması gibi utanç verici bir durumdan onu kurtaracaktı. Bunları uzun, koyu kırmızı kablo örgü kazak, sahip olduğu en sıcak mont ve tabii ki ellerinin donmasını önlemek için yumuşak eldivenlerle kombinlemişti. Sonuçtan gerçekten memnun kalmıştı ve şirinlik-sıcaklık oranı da fena değildi.

Yanında duran Nate, neredeyse bir tanrı gibi görünüyordu. Mütevazı bir tanrı gibi. Fazla çaba sarf etmesine gerek olmayan ve gündelik kıyafetleri moda gibi gösteren tanrılardan biri gibi.

Maddy bu yüzden ondan biraz nefret ediyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Yakalandım.

Maddy, Nate'in eğlenceli bakışını yakaladı ve gözlerini daha da kısarak,

"Hayır, pek sayılmaz," dedi.

Nate mırıldandı. "Emin misin? Çünkü söyleyecek bir şeyin varmış gibi görünüyorsun."

Maddy, Nate'in ona yaklaşarak vücut ısısının bir kısmının kendisine geçtiğini hissedebiliyordu.

"Önemli değil," diye mırıldandı ve gözlüklerinin üstünden ona bakmak için başını çevirdi. "Sadece çok yakışıklısın." Neredeyse bakışlarını başka yöne çevirecekti, ama Nate'in bakışlarının yoğunluğuna yavaş yavaş bağımlı hale geliyordu.

Ve hayal kırıklığına uğramadı. Nate, kolunu beline dolayarak onu kendine doğru çekip, gözlerini ondan ayırmadan sıkıca sarıldı.

"Teşekkürler, Mads." Sözleri kulağının kenarını okşadı ve onu titretti. Saçlarını uzun bir at kuyruğu şeklinde toplamaya işe yaramıştı. "Ve sen

kesinlikle yenilebilir

görünüyorsun."

Maddy boğuldu.

Tüm vücuduna yayılan karıncalanma hissini gidermek için başını salladı.

Başaramadı. Hem de feci şekilde.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin," diye somurarak, boynuna ve yanaklarına kızarıklığın yayıldığını hissetti. "Zaten düşüp bir uzvumu kırabilirim."

Nate karanlık bir kahkaha attı.

"Üzgünüm." Hiç de üzgün değildi.

"Ama teşekkür ederim," dedi Maddy

yumuşak bir sesle. "Benim için zevkti,"

dedi.

Ve Maddy ona inandı.

Ondan sonra, etrafta dolaşp şenlikli süslemelerin, bölgenin her boş yüzeyini kaplayan ışık zincirlerinin, gülüşen ailelerin ve şakalaşan arkadaş gruplarının tadını çıkarmak için zaman ayırdılar.

Maddy, geniş gözlerle ve mutlu bir gülümsemeyle her şeyi izleyebiliyordu ve neşeli atmosferin, cildini uyuşturan soğuk hava rüzgârlarının ve onu tüm bunların ortasına çeken Nate'in elinin etkisiyle kendini kaptırıyordu.

Bu yüzden, iyi ruh halini bozacak bir şeyin olması tamamen beklenmedik bir durum değildi.

"Madison?" Yıllardır duymadığı bir ses arkasında yankılandı ve adımlarını durdurdu.

Nate ona şaşkın bir şekilde baktı, ancak Maddy birkaç saniye kendini toparlamak ve derin bir nefes almak için zaman harcadıktan sonra arkasını döndü ve eski arkadaş grubunun biraz şaşkın ifadelerine karşı karşıya geldi. En geniş anlamıyla arkadaşlar.

Maddy, Alexis ve Grace ile ortaokulda tanışmıştı ve farklı liselere gitmeden önce o yıllarda arkadaş kalmışlardı. Maddy, farklı okullara gittikten ve günlük temaslarını kaybettikten sonra bile, eski lisesindeki arkadaşlarıyla iletişimini sürdürmeye çalışmıştı. Maddy artık daha iyi biliyordu. Çünkü o günleri düşünmek ve sonunda daha iyi anlayacak noktaya gelmek yıllarını almıştı.

Eski arkadaşları kötü insanlar değildi. Ama onlar, örtülü hakaretlerle beslenen insanlardandı. Onun kendi iyiliğinin ne olduğunu kendisinden daha iyi bildiğini iddia eden insanlardı. Acıyla inşa ettiği kişiliğini ve bireyselliğini yavaş yavaş parçaladılar, ta ki o kişi

kendisini farklı kılan her şeyden tamamen utanana ya da tamamen görünmez olana kadar yavaş yavaş yıpratmışlardı.

Tamam, belki de onlar kötü insanlardı.

Onlar, Maddy'nin yüzündeki soğuk ifadeye şaşırmış olmalılar. Maddy her zaman, kendisi için iyi olandan çok daha yumuşak ve çok daha uyumlu bir insan olmuştu. Asla dalga yaratmazdı.

Siktir et.

Yeniden yapmanın amacı buydu.

"Ne haber?" Sesi, kendi kulaklarına bile kibarca sert geliyordu.

İyi.

"Şey..." İkisi de birbirlerine baktılar, durumun ne anlama geldiğini açıkça bilmiyorlardı.

Alexis öne çıkmaya karar verdi. O her zaman bir tür lider olmuştu. Grace dahil herkes genellikle onun liderliğini takip ederdi.

"Şey, senden bir süredir haber almadık. Sadece sevimli, küçük hobilerinle meşgul olduğunu düşündük." Gözleri, Maddy'nin sağındaki Nate'i taradı, hala elini tutuyor, destek olmak için hafifçe sıkıyordu. Nate henüz tek kelime etmemişti ama aptal değildi. Vücudundaki gerginliği kolayca görebiliyordu. Vücut dili yalan söylemezdi. Orada, yanında, sessiz bir dostluk içinde durduğu için ona çok minnettardı.

Alexis'in gözleri elbette Nate'in vücudundan ayrılmamıştı. Muhtemelen ona yaklaşmalarının sebebi oydu. Belki de onun Maddy'yi kendileri için yeterince ilginç kıldığını düşünüyorlardı.

"Ama şimdi anlıyorum ki, belki de başka bir şey zamanınızı alıyor," diye devam etti Alexis, yılmadan. "Bizi tanıştırmayacak mısınız?"

Hayatta olmaz, demek istedi Maddy.

Ama söylemedi. Çünkü o gerçekten daha olgun bir insandı.

"Bu Nate," dedi, başka hiçbir açıklama yapmadan.

İpucunu gerçekten anlayamayan Alexis, ilgisini gizleyemedi.

"Oh, tanıştığımıza memnun oldum Nate! Ben Alexis," dedi neşeyle, Alexis'in insanların dikkatini çektiğini bildiği bir şekilde saçlarını omzunun üzerinden attı.

Maddy, sanki sonsuza kadar çamaşır katlaması istenmiş gibi sıkılmış ve ilgisiz görünen Nate'e hızlıca bir bakış attı. Nate zar zor başını salladı ve Maddy aniden gelen gülme isteğini bastırdı.

Alexis, kendini toparlayıp yüzüne nazik ve dostça olması gereken ama genellikle küçümseyici bir ifade veren bir gülümseme takınmadan önce ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Neyse! Seni arayıp bir araya gelip sohbet etmek istiyorduk. Her zaman evde anne babanla birlikte olduğun için bunun sana uygun olmayacağını düşündük, aksi takdirde sana da gelmeni söyledik."

Vay canına, diye düşündü Maddy. Bu kızın ağzından çıkan her şey en az üç tam terapi seansı için malzeme olabilirdi.

O ve Nate bu zaman çizgisine fırlatılalı bir ay olmuştu ve ikisinden de hiçbir haber almamıştı. O zamanlar çok kördü — onu üzen ve hayal kırıklığına uğratan davranışları her zaman affederdi. Her zaman ilk adım atan oydu. Her zaman dahil edilmeyi, dikkate alınmayı, olduğu gibi kabul edilmeyi umardı.

Biraz inek. Biraz tuhaf. Biraz alaycı. Ama her zaman nazik.

Her zaman hazır. Her zaman

oradaydı. Bu kadar çaba —
ne için? Maddy başını
salladı.

Grace, elbette, bu saçmalık boyunca tek bir kelime bile etmemişti.

Orada durmuş, kararsız, tedirgin, Alexis'in arkasında saklanıyordu.

Ne yazık. Keşke kendi fikrini söyleyecek cesareti olsaydı.

Aniden, Maddy sabrının sınırına ulaştı ve onu hiç istememiş, hatta takdir etmemiş insanlarla bir saniye daha geçirmek istemedi. Oysa, kendisini asla aşağılamayan biriyle eğlenceli şeyler yaparak zamanını geçirebilirdi.

Maddy, Nate'in parmaklarını daha sıkı tuttu ve bu onu harekete geçmeye teşvik etti.

"Burası çok güzeldi ama bizim gerçekten yapmamız gereken işler var, bu yüzden şimdi gidiyoruz," dedi Nate, sesinde ona konuşurken genellikle duyduğu duygu ve eğlence tamamen yok olmuştu.

Maddy kızlara son bir kez baktı ve son bir "görüşürüz" diyerek onlara sırtını döndü ve Nate'in yanında yavaşça yürümeye devam etti.

Ağaçların kenarında durdular ve Nate onu göğsüne çekip nazik ama kararlı bir şekilde sarıldı. Maddy, vücudundaki gerginliğin yavaş ama emin adımlarla azaldığını hissetti ve sonunda onun kollarında rahatladı. Nate'in eli

Sırtına dairesel hareketlerle ovuştururken, ağzıyla alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Onları seçmeyi iyi biliyorum, değil mi?" diye şaka yapmaya çalıştı ama sesi zayıf çıktı, biraz boğuk ve hüzünlüydü.

Nate birkaç saniye sessiz kaldı, sonra çenesini kaldırıp gözlerine baktı.

"Onların kaybı, Mads."

Ve bu adama henüz deli gibi aşık olmasa da, buna çok yakın olduğundan emindi.

Maddy, olumsuz duyguların başlangıçtaki havasını bozmasına izin vermemeye kararlıydı. Buz pateni yapmak, düşünmekten daha zor olsa da, orada olmaktan çok heyecanlıydı. Öte yandan, Nate tamamen rahat görünüyordu.

"Biliyorsun, senin boyunda, düşmek çok daha fazla acıtacaktır çünkü daha uzun bir mesafe kat etmen gerekir," dedi Maddy düşünceli bir şekilde.

Nate bilet gişesinde toplanan kalabalığa bakıyordu ama dudakları titriyordu.

"Oysa ben," diye devam etti Maddy, "yere çok daha yakınım, bu yüzden belki de yaralanma ihtimalim daha azdır."

"Benim aslında düşmeyi planlamadığımı unutuyorsun."

"Biliyorum. Sadece sıradan bir sohbet yapıyorum. Olası yaralanmalar, morluklar, sakatlıklar, her zamanki şeyler."

"Mads." Nate'in yumuşak, alçak sesi, onun sakin ve ciddi ifadesini aramasına neden oldu. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Sıcak avucuyla Maddy'nin ensesini sıktı. "Güvendesin, söz veriyorum."

Maddy, bu kadar samimi bir ifadeye inanmamak için kendini tutamadı ve sadece başını salladı.

Etrafındaki kalabalık hemen hemen her yaştan insandan oluşuyordu. Bir şeylerden keyifle çılgık atan ya da yuvarlak, küçük yüzlerinde mutluluk ifadesiyle yağlı yiyecekleri mideye indiren çocuklu aileler vardı. Ayrıca burada orada birçok arkadaş grubu ve

el ele dolaşan, birbirlerine bir şeyler gösteren ya da birbirlerinin gözlerine bakıp sıırsıklam gülümseyen çiftler de vardı.

Maddy'nin o anda yaptığı gibi, biletlerini alan Nate'e bakıyordu.

Görünüşe göre, bilet satın almak ağız sulandıran bir deneyimdi. Maddy kendine başını salladı.

Sıraları geldiğinde, uygun büyüklükte patenleri buldular ve birkaç dakika denedikten, bağladıktan ve dik durduktan sonra buzun üzerine çıktılar.

Ve artık Maddy, yeni doğmuş bir buzağı olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğini söyleyebilirdi. Ve o, hayatı pahasına yan barlara tutunarak ayakta kalmaya çalışırken, etrafındaki çocuklar hızla yukarı aşağı kayıyorlardı. Nate birkaç metre uzakta durmuş, gülmesini saklamaya bile çalışmıyordu. Maddy, onun hissetmesini umduğu sert bir bakış attı.

"Biliyorsun," dedi Nate gülerek, "buz pateninin amacı buz pateni yapmaktır. Bu da, barı bırakıp buz üzerinde kaymaya çalışmak anlamına gelir." Sanki bunu bir çocuğa açıklıyormuş gibi elleriyle kayma hareketi yapıyordu ve Maddy hiç kimseyi bu kadar tekmelemek istememişti.

"Çok teşekkürler Nate. Bu çok yararlı bir tavsiye, ben bunu asla düşünemezdim," dedi Maddy ciddi bir ifadeyle.

Nate, ona zarıfçe kayarken hala gülüyordu. Ellerini uzattı, şimdi sıcak bir gülümsemeyle, onun elini uzatmasını bekledi. Maddy de öyle yaptı, Nate sabırla ona hareketleri gösterirken, sadece ellerini birbirine kenetleyerek yan yana hareket edebilecek hale gelene kadar, onun avuçlarını sıkıca tuttu.

Tamam, belki de yüzünü kırmayacaktı.

Nate'e gizlice bir bakış attı ve onun kırmızı yanaklarını ve burnunu, parlak gözlerini, alnına düşen koyu kahverengi saçlarını, soğukta beyaz dumanlar halinde çıkan nefesini gördü ve onun çizdiği tablo karşısında neredeyse tökezledi. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve bunun ayakta durmak için harcadığı fiziksel efordan kaynaklanmadığından emindi.

Bunun nedeni, yanında duran bu nazik ve yakışıklı adamdı.

Bir keresinde ona, onun mutlu olduğunu görmekten hoşlandığını söylemişti. Ve o da mutluydu. Mutluydu, neşeliydi ve hatırlayabildiğinden daha kaygısızdı.

Onun için de durumun aynı olmasını umuyordu.

Yarım saatlerini buz üzerinde birbirleriyle dalga geçerek geçirdiler, onu yüzüstü düşürmeye kararlı görünen diğer patencileri kıl payı atlattılar ve Nate, Madison her kayışında onu güçlü kollarıyla sıkıca tuttu.

Sonrasında Madison çok acıkmıştı. Görünüşe göre fiziksel ve duygusal efor, insanın iştahını artırıyordu.

Nate de onun kadar aç görüldüğü için, ellerinin büyüklüğünde hamburgerler aradılar. Bir bankta oturup yemek yediler ve insanları izlediler. Maddy hamburgerini bitiremeyince, Nate nazikçe onun hamburgerini de bitirdi.

"Benimle geldiğin için teşekkürler Nate. Bugün gerçekten çok eğlendim." Yüzünün soğuktan başka nedenlerle de kızardığını hissedebiliyordu.

Nate yumuşak bir gülümsemeyle onun at kuyruğunu hafifçe çekti.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Mads. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Maddy boğazında garip bir duygu hissetti ve ona gülümsemeden önce boğazını temizlemeye çalıştı.

"Ayrıca," diye devam etti, "nedenlerim tamamen bencilce. Sana yağ çekiyorum ki bana büyükannenin şekerlerinden daha fazla veresin."

Maddy'nin kahkahası, birçok yoldan geçen kişinin meraklı bakışlarını çekti.

"Eminim kahveli olanlardı, değil mi?"

"Tanrım, hatırlatma. Bir oturuşta yirmi tane bile yiyebilirim."

"Sen de günde beş fincan kahve içmeden içmek zorunda olan kahve bağımlılarından mısın?" diye yarı sordu, yarı güldü.

"Beş fincan biraz abartılı," diye mırıldandı, "ama kahveyi gerçekten çok seviyorum."

Maddy düşüncelere daldı, gözleri Nate'in gülümseyen yüzünün hatalarını içiyordu.

"Hiç düşündün mü? Eğer burada olmasaydın, şu anda nerede olurdun? Geride bıraktığın hayatı?"

Nate'in yoğun bakışlarından gözlerini ayırmak imkansızdı.

"Sen düşündün mü?" diye sordu.

Maddy sözlerini dikkatlice seçti.

"Öyle olmadığını söylemek yanlış mı?" Sesi sessizdi, sanki kötü bir şey itiraf ediyormuş gibi. "En azından, pek değil. Arada sırada bu düşünceler aklımdan geçiyor olabilir, ama sonra burada beni çevreleyen her şeyi, beni tanıyan ve seven insanları görüyorum ve," tereddüt etti, gözleri hiç

onunkilerden hiç ayrılmadan, "ve tanışıp daha iyi tanıdığım insanlar, başka bir şeye odaklanmak zor. Hayatımda hiç olmadığım kadar sevildiğimi ve güvende hissettiğim yerde kalmak istemem yanlış mı?" Başını eğerek alaycı bir şekilde güldü. "Muhtemelen hayata yüzleşmek istemeyen ve bir balonun içinde yaşamayı tercih eden bir korkak gibi geliyorum."

Birkaç saniye sessizlik geçti, sonra Nate'in taze kokusu onu sardı, bir çift kol onu kendine çekti ve güçlü bacağına oturttu. Aniden o kadar yakındı ki, kirpiklerini sayabilirdi, burnu neredeyse burnuna değiyordu, dudakları bir saç teli kadar uzaktaydı.

"Sen korkak değilsin, tatlı kızım. Sadece mutlu olmak istiyorsun," dedi, yanağını avuçlayarak, başparmağıyla cildini okşayarak. "Bunda ne var ki?"

Bu sözleri söylerken gözleri hem sert hem de şefkatli görünüyordu. Sanki kendisi de buna inanması gerekiyormuş gibi.

Dudaklarını onun dudaklarına değdirip kendini o ana kaptırırken, Maddy belki de bu sözlere birlikte inanabileceklerini düşündü.

Keşke zamanın akıp gittiğini hissetmeseydi.

Yirmi beş

Noel Arifesi ve Noel Günü, Maddy için her zaman bir aile etkinliği olmuştı. Bu günler, ailesi ve büyükannesiyle evde, geleneklerin tanıdık ışığıyla sarılmış, rahat geçen günlerdi.

Annesi ve büyükannesi, herkesi mutluluk verici bir yemek komasına sokacak mükemmel bir akşam yemeği hazırlardı. Müziğe asla tam olarak tatmin olmayan babası, CD'leri birbiri ardına değiştirir, son seçimi bazen şüpheli bir şekilde neşeli olurdu. Peki Maddy? Ya televizyonda yayınlanan Noel özel programlarına yapışır ya da günün sonunda yıpranana kadar tüylü çoraplarıyla evin içinde dolaşırdı.

Ama bu sefer, bir şeyler farklıydı.

Daha sonra, her şeyi hafızasına kazımaya çalıştığını fark edecekti. Annesi ve büyükannesine ziyafet hazırlıklarında yardım etti. Babasıyla, akşam yemeği müziği olarak Moody Blues'un artıları ve eksileri konusunda tartıştı. Nonna'sını o kadar sıkı kucakladı ki, zavallı kadın şaşkınlıktan ciyakladı — sonra kendine gelip Maddy'nin sırtını yatıştırıcı hareketlerle okşadı.

Maddy, davranışlarının tuhaf gelmiş olabileceğini biliyordu. Muhtemelen savaşa gidiyormuş gibi davranıyordu.

Mesele şu ki, sadece büyükannesini özlememişti. Anne ve babasını da özlemişti. Evet, onlar hayattaydı ve iyilerdi. Ama daha sıcak bir iklime taşınmaya karar verip Florida'ya yerleşmelerinden beri, Maddy onları istediği sıklıkta göremez olmuştı. Yılda bir veya iki kez seyahat rezervasyonu yapıyordu ama bu, ailesiyle geçirmek istediği zamanın yanına bile yaklaşmıyordu.

En azından, ikisinin de nefret ettiği sürekli yağmurdan uzak bir yerde mutlu olduklarını düşünerek kendini avutuyordu.

Akşam yemeği boyunca, Maddy gülümsemesi parıldasa da, kalbi zıt duygularla dolu olduğu için gözlerinin yaşarmasını engelleyemedi.

O Noel akşamı, büyükannesiyle yine bir kart oyunu oynarken, "Seni çok seviyorum, nonna, biliyorsun, değil mi?" dedi. Maddy, bebek gibi ağlamaya başlayacağından korktuğu için gözlerini kartlarına dikti.

Tanrım, neden bu kadar duygusal davranıyordu?

Büyükannesinin yaşlı eli uzanıp Maddy'nin elini tuttu ve Maddy gözlerini kaldırıp büyükannesinin yumuşak gülümsemesini gördü. "Biliyorum, canım kızım. Ti voglio tanto bene, anch'io." Birkaç saniye durakladı. "Bu da nereden çıktı?"

Maddy melankolik ses tonunu gizleyemedi. "Hiçbir şey, sadece, sevdiğimiz birçok insana duygularımızı söylemeyi o kadar çok kez istedik ki, ama fırsatımız olduğunda hiç söylemedik." Zayıf bir kahkaha kaçtı. "Üzgünüm, çok karamsarım. Muhtemelen tatil hüznü."

Büyükannesinin gözleri anlayışlı olduğu kadar nazikti. "Doğru. Ancak, sevdiğimiz insanların bizim onları önemsemiğimizi sözlerimizden değil, günlük davranışlarımızdan, ilgimizden, onlara eşlik etmemizden anladıklarını unutma. Bu çok daha önemli."

"Haklısın," dedi Maddy. "Her zamanki gibi." Güldü.

"Evet, ben bilgeyim, biliyorum." İkisi de kıkırdadı ve sonra oyunlarına devam ettiler.

Birkaç gün sonra Maddy kitaplığını yeniden düzenliyordu, bu da gardırobunu yeniden düzenlemek istemesine yol açtı, yani yatak odasının ortasında, neredeyse tüm eşyalarıyla çevrili oturmuş, kendini bu duruma soktuğu için başını sallıyordu.

Telefonunun bir yerlerden, muhtemelen giysi yığınının altında bir ses çıkardığını duydu, bu da onu bulmak için tam beş dakika harcadığını anlamına geliyordu.

bulması beş dakikadan fazla sürdü.

Nate: Senin için ne kadar soğuk çok soğuktur?

Maddy: Bu, umarım cevabını asla bulmak zorunda kalmayacağım bir soru.

Nate: Bir soruyu normal bir şekilde cevaplamanın bir yolu var mı?

Maddy: Hayır, sanmıyorum.

Nate: Tamam, sadece kontrol ediyordum.

Maddy: Peki, soğuk algınlığı ne olacak?

Maddy: Şey, bilmiyorum... Duruma göre değişir, sanırım?

Maddy: Neden?

Nate: Hiçbir şey, sadece bir şeyi merak ediyordum.

Nate: Yılbaşı gecesini ailenle mi geçireceksin?

Maddy kaşlarını çattı, her geçen dakika daha da kafası karışıyordu.

Maddy: Şey, evet...

Maddy: Genelde erken akşam yemeği yeriz ama onlar asla topun düşmesini izlemek için geç saatlere kadar uyanık kalmazlar.

Maddy: Her zaman çok daha erken uykuları gelir ve yatmaya giderler.

Nate: Tamam

Nate: 11'den sonra benim evime gelebilir misin?

Maddy: Sanırım halledebilirim, evet

Nate: Tamam o zaman

Maddy: Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemeyecek misin?

Nate: Hayır.

Maddy: Yani beni böyle bekletecek misin?

Nate: Evet.

Maddy: Ama bu beni deli edecek!

Nate: Biliyorum.

Nate: hehehe

Aman Tanrım. Nate ona gülmüştü. Dünya gerçekten sona eriyor olmalı.

Maddy: Tamam, bunu unutacağım.

Nate: Aferin kızıma.

Siktir et onu, diye düşündü Maddy, yüzü kızarıırken dudakları geniş bir gülümsemeye gerildi.

Yılbaşı gecesi, Maddy'nin evinin sıcaklığına geri dönmeyi dilemesine neden olacak kadar soğuktu.

Tabii ki gitmeyecekti. Nate'in evinin hemen önündeydi. Ailesine Nate'in yılbaşını ailesiyle birlikte geçirme davetini haber vermiş ve hepsini yatırıp uykuya hazırlamıştı. Onların arabasını almıştı çünkü bu soğukta otobüse binip ya da yürüyerek gitmesi mümkün değildi. Kar aniden yağsa bile şaşırmazdı.

Arabayı Nate'in garajının önüne park etti. Daha sıkı giyinerek ön bahçeden geçti ve Nate'in onu dışarıda beklediğini görünce şaşırdı.

"Merhaba," dedi, sesi şaşkınlığını ele veriyordu.

"Selam." Nate'in yüzünde eğlence ve başka bir şeyin karışımı bir ifade vardı. "Nasılsın?" diye sordu, gözlerini üzerinde gezdirerek.

"Aslında oldukça iyiyim," dedi Maddy, kıyafetlerini işaret ederek. "Eski soğan halime geri döndüm."

Nate güldü ve elini Maddy'nin eline uzattı. Maddy, onun sıcaklığına kendini bırakarak, keskin soğukla karışık, artık tanıdık gelen kokusunu solumaya karşı koyamadı. Bir an için dalmış olmalıydı, çünkü Nate onu bir yere sürüklerken kendini hareket ederken buldu. Ana evi geçtiler ve şimdiye kadar hiç görmediği arka bahçeye çıktığını düşündüğü bir yan yola girdiler.

Adımları sendeledi ve kalbi bir iki atım atlamış gibi hissetti, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Arka bahçede, muhtemelen evin bir kısmına açılan ahşap bir sundurma vardı ve tam ortasında, iki kişi için yeterince büyük, kabarık yastıklar ve yumuşak, ağır bir battaniyeyle donatılmış bir salıncak vardı. Tek ışık kaynağı, salıncakın korkuluklarına sarılmış küçük peri ışıklarıydı. Salıncığın hemen yanında küçük bir cam masa duruyordu, üzerinde iki dev, buharlı kupa

üzerinde, marshmallow ve onun sıcak kakao olduğunu tahmin ettiği bir şeyle dolu iki devasa, buharlı kupa duruyordu.

"Ben..." Maddy ne söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden sadece bunu söyledi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Nate'e dönüp, umutsuzca aşık bir ifadeyle bakmadığını umarak ona baktı. "Bunlar ne?"

Nate omuz silkti. Maddy içinden inledi. Neden bu adam onun için yaptığı en harika şeyleri sanki normal bir şeymiş gibi, verilmiş bir şey gibi omuz silkiyordu?

Daha yakından baktığında Maddy, Nate'in ifadesinin biraz utangaç ve gergin olduğunu, sanki emin olamıyormuş gibi olduğunu fark etti.

"Bu yılı böyle bitirebiliriz diye düşündüm." Nate kaşlarını çatı. "Yoksa bu bir buçuk ayı mı demeliyim?"

Maddy beklenmedik bir şekilde küçük bir kahkaha attı.

"Bu uygun mu?" Nate, neredeyse fısıldayarak sordu.

Maddy'nin dudaklarından gülümseme kayboldu ve Nate'e ciddi bir ifadeyle baktı. Vücudu sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi tamamen ona doğru döndü. Nate'in vücudunun her santimi kendisinininkine yapıştığını hissettiğinde durdu. Parmakları Nate'in ensesindeki kısa saçları kavradığında ve saç tellerini sıkıca tuttuğunda durdu. Ağzı, sert nefesler ve sessiz, acı dolu inlemelerle karışık bir şekilde Nate'in ağzıyla buluştuğunda durdu.

Maddy, uzuvlarını hiç bu kadar ağır, kalbini ise bu kadar hafif hissetmemişti. Ve aniden, vücudunun da ağırlıksızlaştığını hissetti.

Nate'in güçlü ellerinin uyluklarının arkasına kayarak onu kolaylıkla kaldırdığını hissetti, bu onu Nate'in sıcak ağzına nefes nefese bırakırken, bacakları beline sıkıca sarıldı. Gözlerinin içgüdüsel olarak kapandığını, ağır göz kapaklarının açık kalmasının imkansız olduğunu fark etmemişti, ta ki gözlerini açıp Nate'i tamamen dağınık, dudakları dişlerinden dolayı kırmızı, saçları ellerinden dolayı dağınık, gözleri şişmiş ve dengesiz bir halde görene kadar.

Nate harap görünüyordu. Tam da onun hissettiği gibi.

Nate harap hissediyordu.

Bunu başka türlü tarif etmenin yolu yoktu.

Avuç içleri kalçalarını kavrarken, esnek vücudu ona doğru kıvrılırken, nefes alacak kadar havası kalmamıştı. Ona, kollarında hissettiği duyguya, dudaklarının kendi dudaklarını emişine, sıcak teninin onu daha da derine sürükleyen hissine boğuluyordu.

Farkına bile varmadan ayakları hareket etmeye başlamıştı. Hazırladığı veranda salıncağına oturdu, onu da yanında götürdü, kalçaları şimdi kucağında duruyordu. Ona yeterince yakın olamıyordu. Pürüzlü avuç içleri yukarı doğru hareket etti, giysilerinin katmanlarından belini, sonra kollarını okşadı, sonra yüzüne ulaştı, onu kucakladı, başparmaklarıyla elmacık kemiklerini okşamayı ve saniyeler önce dudaklarına yapışmış olan dolgun alt dudağını hafifçe okşamayı bırakamadı. Gözleri gecenin karanlığında koyu renkteydi, ela rengi göz bebeklerinin genişlemesiyle gizlenmiş ve yok olmuştu. Gözlüklerinin köşeleri hafifçe buğulanmıştı ve hiç bu kadar mükemmel görünmemişti.

Kendini ateşe uçan bir güve gibi hissetti, parlak bir alev, onu içten dışa yakıp kül etmek için. Yavaşça yanıyordu. Onunla geçirdiği her an, kız onun bir parçasını çalıyordu.

O parçaları geri istemiyordu. Onlar kadının kalacaktı.

"Mükemmel," diye fısıldadı, ona birkaç dakika ya da asırlar önce sorduğu soruyu hatırlatarak.

Sen mükemmelsin, diye söylemek istedi, ama "Mutluyum" diyerek yetindi ve topuzundan kaçan birkaç bukleyle eliyle düzeltti. Her şeyi ona daha sonra anlatmak için zaman olacaktı. "Geri sayım başlamadan önce gecenin yıldızları seyretmek için yeterince açık olacağını düşündüm. Büyürken bunu sık sık yapardım, her yılın sonunda yıldızlara bakıp imkansız şeyler dilerdim," dedi fısıltı gibi bir sesle. Nate ona bakarken, dilemek için bir şey bulmakta zorlandı.

Madison'ın en tipik gülümsemesiyle ona gülümsedi ve yavaşça yan oturarak bacaklarını Nate'in uyluklarına yaydı, kollarına sokuldu, yüzünü Nate'in boynuna yasladı, yumuşak battaniye ikisini de soğuktan koruyordu.

Evin içinden, bir televizyon spikerinin uzak sesi geri sayımın başladığını duyuruyordu.

On

İkisi de karanlık, açık gökyüzüne bakışlarını uzattılar.

Dokuz

Soğuk esintide birkaç kar tanesi dans ediyordu.

Sekiz

Nate, birbirine dolanmış bacaklarını battaniyeyle daha sıkı sardı.

Yedi

Uzak evlerden boğuk tezahüratlar duyulmaya başlamıştı bile.

Altı

Nate ve Maddy birbirlerine dönüp özel, gizli bir gülümseme paylaştılar.

Beş

Nefesleri, kabarık beyaz bir bulut içinde birleşerek ayırt edilemez hale geldi.

Dört

Gözleri birbirine kilitlendi, zaman durdu.

Üç

Nate, Maddy'nin kayıp gideceğinden korkmuş gibi onu sıkıca kucakladı.

İki

Maddy, onu başından beri güvende tutan kollara daha da sıkı sarıldı.

Bir

Maddy bunu asla unutmamayı diledi.

Karanlık onu içine çekerken gözlerini kapattı.

2. bölüm

Yirmi altı

Maddy'nin ilk fark ettiği Şey kulaklarında çınlayan grltyd.

Anlaşılmaz, birbirine karışmış bir ses karmaşası vardı.

Neden onları anlayamıyordu?

Yavaş yavaş gözlerinin kapalıymış gibi hissettiğini ve kapalı göz kapaklarının arkasından bile başının çok döndüğünü fark etti. Kalbi şiddetle çarpıyordu ve burun deliklerine çok güçlü bir egzoz dumanı kokusu giriyordu. Ama tüm bunların altında, umutsuzca tutunmak istediği tanídık bir koku vardı ve yumruğunda yumuşak bir malzeme sıkıca tutunmuştu, o kadar sıkı ki parmakları ağrıyordu.

Yatıyordu ama yalnız değildi.

Güçlü bir vücut onu sıkıca sarıyordu, elleri altında bir göğüs nefes alıp veriyordu.

Acı hissetmiyordu, sadece sert ve yönünü kaybetmiş gibi hissediyordu.

Gözlerini açmaya çalışırken sersemlemiş hissetti. Ani ışıkla gözlerini kırptı, retinası yanıyordu. Dünya bulanıktı, muhtemelen gözlüğü kaybolduğu içindi.

Onu saran vücuttan düşük bir mırıldanma sesi geldi ve Maddy, altında yatan adamın yüzüne bakmak için başını çevirdi.

Nate.

Maddy, beynindeki sisin dağılması için hızla gözlerini kırpıştırdı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Her Şeyin biraz ulaşılamaz, parmaklarının arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordu.

Konsantre olmak için elinden geleni yaptı.

Nate de onunla birlikteydi ve görünüşe göre onunla aynı hareketleri yapıyordu. İkisi de çakıl taşlarının üzerinde yatıyorlardı, gümüş rengi bir araba birkaç santim uzağındaydı ve Maddy yavaş ama emin adımlarla olanları anlamaya başlamıştı.

O gün.

Neredeyse kaza olacak olan gün.

Okul. Büyükanne. Yılbaşı gecesi.

Nate.

Tanrım. Onun iyi olduğundan emin olmalıydı.

Parmaklarını açarak ve ön kollarını kullanarak yüzüne yaklaşmaya çalıştı.

"Nate?" Sesi fısıltı gibiydi. Titriyordu ve hiç bu kadar korkmamıştı.

"Nate, iyi misin?" Yüzünü nazikçe okşadı, yaralanmışsa onu sarsmak istemiyordu.

Nate inleyerek gözlerini açtı, Nate'in güzel, çikolata rengi gözleri, etrafına bakındıktan sonra ona odaklandı.

"İyi misin Nate?" Onun iyi olduğunu, bir sorunu olmadığını, başına bir şey gelmediğini duyana kadar sormaya devam etmekten kendini alamıyordu.

"Sanırım iyiyim," diye boğuk bir sesle konuştu ve oturmaya çalıştı.

"Hayır, dur! Kalkma, önce muayene edilmelisin." Maddy, etrafına hızlıca bakındığında, acil tıp teknisyenlerinin belirgin siluetlerini gördü.

"O zaman sen de oturmamalısın," dedi Nate boğuk sesiyle. "İyi misin?" diye sordu, gözlerini kısaca kapatıp tekrar ona dönerek.

Maddy başını salladı. "Sanırım iyiyim."

Nate de başını salladı, sonra yüzünde anlaşılabilir bir ifade belirdi.

"Adımı nereden biliyorsun?"

Ciğerlerindeki nefes, zaman durduğunda dondu.

Eğer kalbi durabilseydi, Maddy o sözlerin anlamını kavradığı anda duracağını biliyordu. Bunun yerine, vücudu Nate'in söylediklerini beyninin kavrayabilmesinden çok daha hızlı bir şekilde algıladığında, göğsündeki organ çılgınca atmaya başladı. Ya da belki de şok geçirmek böyle bir şeydi.

"Ne?" diye fısıldadı.

Nate kaşlarını çatmış, gözleri Maddy'nin yüzünü tarıyordu.

"Tanışıyor muyuz? Tanıdık geliyorsun." dedi ve tekrar inleyerek alnını ovuşturdu. "Kafam çok karışık, odaklanamıyorum, üzgünüm."

Maddy, ikisi de yardım görevlilerinin dikkatli ve sabırlı bakımına teslim olduklarında, bilmediği bir cevabı vermekten kurtuldu. Gözlüğü sadece yana kaymış, mucizevi bir şekilde sağlam kalmış ve ona geri verilmişti. Ona, sadece hafif morluklar ve birkaç sıyrık olduğu, ancak kırık kemik veya beyin sarsıntısı olmadığı söylendi. Ancak, sürekli baş dönmesi hissederse, acil servise gitmesi gerektiği söylendi.

Maddy, yanından çok uzak olmayan bir yerde oturan Nate'e bir bakış attı ve ona da hemen hemen aynı şeyler söylendi.

Görünüşe göre, hareket halindeki aracın ivmesiyle sadece sıyrıklar ve çarpma yaraları almışlardı ve araba tam zamanında durmayı başarmıştı.

Maddy rahatlaması gerektiğini biliyordu ve rahatladı da.

Ancak Nate'in ona bir yabancıymış gibi, kibar ama mesafeli bir şekilde baktığı yüzünün görüntüsü zihninde kazınmıştı.

Acı, sert bir kahkaha dudaklarından kaçtı. Ne acımasız bir şaka, birlikte yaşadıkları onca şeyin sonunda bu hale gelmek.

Biri onu duysaydı, muhtemelen aklını kaçırdığını düşünürdü. Ama kendini durduramıyordu. Acı, asit gibi yükseliyor, boğazını yakıyordu ve yine de sessizce gülmeye devam ediyordu. Boğuluyor, yanıyor, acıyor ve o kadar çok gülüyordu ki, yanaklarından akan gözyaşlarını neredeyse hissetmiyordu.

"Hey, iyi olduğundan emin misin?" diye Nate'in arkasından seslendiğini duydu.

Gözlerini silmeye zahmet etmeden, döndü ve Nate'in endişeli ifadesiyle karşılaştı.

Tanrım, muhtemelen berbat bir haldeydi.

Ama o hiç umursamıyordu.

Dudakları neredeyse acı verici bir şekilde gülümsemeye çekildi ve "Evet, her şey yolunda. Sadece gitmem gerekiyor" dedi. Onun bakışlarından kaçındı, etrafına bakarak eşyalarını topladı ve oradan defolup gitti. Kalbi kırılmıştı ve buna tanık olacak kimseye ihtiyacı yoktu.

Hâlâ ona tuhaf bir şekilde bakan, endişesi belli olan Nate'e son bir kez baktı.

"Kendine iyi bak, Nate," dedi, cevap beklemeden eşyalarını toplayıp uzaklaştı.

Ve eğer kafasının arkasında bir çift gözün ona dikildiğini hissetmiş olsa da, dönüp bakmadı.

Maddy, işyerini arayıp bir kaza geçirdiğini ve bugün işe gelemeyeceğini bildirecek kadar akli başındaydı. Ayrıca, olay yerinden ayrılmadan önce kendisinden başka bir şey istenmediğini umuyordu, ancak gerekirse kişisel bilgileri aracılığıyla kendisine ulaşabilirlerdi.

Dairesine nasıl döndüğünü hatırlamıyordu, tüm yol boyunca görüntüler, sesler ve anılar bulanıklaşmıştı.

Filmlerdeki ve kitaplardaki karakterlerin bir yere nasıl geldiklerini hiç hatırlamadıklarını söylemelerine hep alaycı bir şekilde yaklaşmıştı. Yani, nasıl hatırlamamak mümkün olabilir ki?

Şimdi ise bu şaka ona dönmüştü.

Kapıyı açarken anahtarlar çınladı, ayakkabılarını gelişigüzel çıkardı ve çantasını ayaklarının dibine attı, nereye düştüğünü umursamadan. Sanki otomatik pilotta gibi hissediyordu. Sanki bir günde bütün bir ömrü yaşamış gibi hissediyordu. Belki de öyleydi.

Duygular boğazını tıkıyor, onu boğmak üzereydi ama o bu duyguları şiddetle geri itti. Kapısında sinir krizi geçirmeyecekti. Kendini toparlayacak, çirkin bir hatıra olarak hissettiği tüm kiri yıkamak için dikkatlice duş alacak, temiz kıyafetler giyecek ve oradan devam edecekti.

Derin bir nefes aldı ve tam da bunu yaptı.

Birkaç saat sonra, Maddy duş aldıktan sonra kanepede kıvrılmış haldeydi. Kapalı televizyon ekranına boş boş bakıyordu, gözleri hiçbir şeyi görmüyordu.

Çok yorgun hissediyordu ama zihni huzursuzdu. Bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu ama iştahı yoktu. Gözlerini açtığında Nate'in yüzünü görmeye devam ediyordu. Tanıdığı Nate'ti ama aynı zamanda farklıydı. Bu genç, kalbi durduran, dağınık saçlı adamı geride bırakmış ve nazik, tanıdık ama aynı zamanda tanıdık olmayan gözleri olan bu güzel, düzenli adamı bulmuştu.

Artık onun Nate'i olmayan Nate'ini görmüştü. Çünkü o onu hatırlamıyordu. Ya da belki unutacak bir şey yoktu. Belki de sonuçta bir rüyaydı? Stres altında beyninin uydurduğu bir hikaye? Hiçbir şeyde yok olan uydurma bir mutluluk?

Hayır.

Buna inanmayı reddetti. O haftalar boyunca ne hissettiğini biliyordu. Konuştuğu insanlar, yaptığı şeyler, nonna'sıyla, ailesiyle, Nate'le konuştuğu şeyler. Kalbi o kadar doluydu ki, patlayacak sandı. Asla unutmamayı diledi.

O zaman neden Nate onu hatırlamıyordu? O düşünürdü ki...Onun nasıl baktığını görmüştü... Yaralı bir hayvana daha uygun olan çığ bir ses, onu durduramadan ağzından kaçtı. Sonsuza kadar ağlayabileceğini hissetti. Sanki geri dönüşü olmayan bir şekilde değerli bir şeyi kaybetmiş gibi. Ve acıyordu, acıyordu. O kadar acıyordu ki, göğsünde kanayan, kanayan, hiç durmayan açık bir yara göreceğini sandı.

Oradaydı. Olması gereken yerdeydi. Öyleyse neden ikiye bölünmüş gibi hissediyordu?

Yirmi yedi

Ertesi sabah, Maddy kapısının çok yüksek sesle alınmasıyla uyandı.

Neredeyse hiç uyumamıştı, tabii buna uyku denebilirse. Sonunda midesine bir şeyler attıktan sonra yorgunluktan bayılmıştı. Ayakları onu yatak odasına sürüklemiş, orada sonsuza kadar kalmak umuduyla yorganın altına girmişti.

Ancak, sanki birisi onun muhteşem planını gerçekleştirmesine engel olmak için kararlıymış gibi görünüyordu. Ayağı kalkarak, tam boy aynaya bir göz attı ve aynada, tam da hissettiğı gibi göründüğünü gördü, sonra kesintisiz çalan kapı zili ve uğultuyu takip etti.

Kapıyı açmadan önce kim olduğunu biliyordu.

"Senin neyin var lan?" Stacie'nin tiz sesi, şakaklarında zonklayan ağırlı baş ağrısına hiç yardımcı olmadı.

"Sesini alçaltabilir misin lütfen?" dedi ve Stacie'yi içeri almak için kenara çekildi.

"Oh, özür dilerim, daha alçak sesle tekrar edeyim." Derin bir nefes aldı. "Senin neyin var lan?" diye tısladı. "Josh ve Nick'ten senin bir kaza geçirdiğini öğrendim. Ve öğrendiğimde, lanet olası telefonuna cevap vermedin. Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun, Maddy?"

Stacie'nin öfkeli ifadesi, Maddy'nin pişmanlık duymasına neden olacak kadar üzüntülü bir ifadeye dönüştü. En yakın arkadaşının aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmemesi gerektiğini biliyordu, ama telefonu açıp normal davranamıyordu. Arkadaşının bunu hak etmediğini biliyordu.

Üniversitede tanışmışlardı ve o zamandan beri ayrılmaz bir ikiliydiler. Kağıt üzerinde, daha farklı olamazlardı. Stacie, herkesin kolayca arkadaşlık kurduğu, kalabalık ortamlarda kendini rahat hissedene, sosyal bir insandı. Maddy ise insanlardan kaçan, kitaplar ve müzikle yetinen biriydi.

Ama Stacie'yi dünyaya değışmezdi.

Bu yüzden aynı departmanda çalışmak, hayatındaki en iyi şeylerden biriydi.

Tabii, Stacie'nin Maddy'nin ona söylemediği şeyleri öğrenip ona bağırarak için geldiği bu tür anlar hariç.

Maddy iç geçirdi. "Üzgünüm Stacie, haklısın. Seni aramalıyım. Kendimi çok kötü hissediyordum ve hala da öyle hissediyorum, aklıma gelmedi." Evet, kendini çok kötü hissediyordu, ama neredeyse kaza geçirmesi buzdağının sadece görünen kısmıydı.

Maddy'nin önceki günden beri hissettiği boşluk hala oradaydı. Tabii ki bunun geçeceğini beklemiyordu. Ayrıca en yakın arkadaşına başına gelenleri tam olarak açıklaması da mümkün değildi. Stacie, en anlayışlı insanlardan biriydi, ama bu kolayca anlatılabilecek ve açıklanabilecek bir şey değildi.

Ve dürüst olmak gerekirse, Maddy bunu yapmak da istemiyordu. Göğsünde yuvalanmış olan bu acı, mutluluk, kalp kırıklığı ve anılardan oluşan topu korumak istiyordu. Başkalarının ona dokunmasını istemiyordu. Bu, ona ait bir şeydi.

"Çok yorgunum, Stacie." Hissettiği yorgunluğu gizlemeye çalışmadı.

Ve Stacie, iyi bir arkadaş olarak, sadece başını salladı, kolunu Maddy'nin omuzlarına doladı ve onu kanepeye götürdü, böylece Maddy rahatça oturabilirdi.

Stacie, Maddy'nin rahat olduğundan emin olduktan sonra, o gün ikisinin de işe gitmeyeceklerini söyledi, bu da Stacie'ye Maddy'nin dairesinde dilediği gibi davranma özgürlüğü verdi.

Onlara yemek sipariş etti, Netflix'te rahatlatıcı bir diziyi arka plan gürültüsü olarak açtı, Maddy'nin oturup sakinleşmesini emretmek zorunda kalacağı kadar onun etrafında dolaştı. Arkadaşı her zaman endişenin vücut bulmuş haliydi ve Maddy, istemeden de olsa Stacie'nin endişesine katkıda bulunmuş olmaktan nefret ediyordu.

Maddy, Stacie'nin yüzüne attığı gizli bakışları hissedene kadar, ikisi de mümkün olduğunca rahatlamak için biraz zaman geçirdiler. Stacie daha söylemeden ne diyeceğini biliyordu.

"Eğer istemiyorsan bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin." Stacie elini uzattı ve onun elini sıktı. "Sadece şunu bil ki, bana ne söylemek istersen ben buradayım. Ne zaman ve eğer söylemek istersen."

Maddy iç geçirdi. "O kadar ciddi bir şey değil. Sokağa itildim ve ayağım takıldı, neredeyse bir arabanın önüne düşecektim. Neyse ki, bir adam beni daha kötü bir durumdan korudu ve araba zamanında durdu. Yani, sadece biraz yaralandım." Neredeyse her şeyi atladığını biliyordu ve Stacie'nin ifadesinden, Maddy'nin ona anlatmadığı şeyler olduğunu anladığını anlayabilirdi.

Bunu istemediği için değil. Ama arkadaşına, lisedeki hayatının 6 haftasını yeniden yaşadığını, asla kaybetmek istemediği birini bulduğunu ve sonra onu yine de kaybettiğini nasıl söyleyebilirdi? En akli başında kişi bile ona aklını kaçırmış gibi bakardı. Hala aklını kaçırmadığına ikna olmamıştı.

"Yani," Stacie'nin sesi düşüncelerini böldü, "dünden beri sırf bu yüzden yürüyen bir zombi gibi miydin? Ve bunun önemli olmadığını söylemiyorum, çünkü önemli! Sadece sen... Bilmiyorum, yıkılmış görünüyorsun Maddy."

Maddy, gözlerinin yanmaya başladığını hissederek bakışlarını kucağındaki battaniyeye indirdi. Bu kadar hassas, bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyordu. Ama arkadaşısı sadece yardım etmeye çalışıyordu ve Maddy ona minnettardı. "Şey, bunu aptalca bulacaksın."

Stacie elini daha da sıkı sıktı, Maddy ancak o anda onun elini bırakmadığını fark etti. "Bana söyleyeceğin hiçbir şeyi aptalca bulmam," dedi sert bir sesle, kararlı bir tonla.

Maddy başını salladı, dudaklarının köşelerinde zayıf bir gülümseme belirdi. "Beni itip kurtarmaya çalışan adam bir yabancı değildi. Aslında onu tanıyordum. Lisede kısa bir süre arkadaşmıştık ve

belki de daha fazlası bile olabilirdi." Daha fazla ayrıntı ekleyemeyerek durakladı. "Beni hatırlamadı," diye bitirdi donuk bir sesle.

"Anlamadım?" Stacie'nin keskin sesi Maddy'nin gözlerini ona çevirmesine neden oldu. "Seni hatırlamadı mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Maddy omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım kalıcı bir izlenim bırakamadım." Adil davranmadığının farkındaydı ve muhtemelen Nate'in hiçbir suçu yoktu, ama yine de çok acı vericiydi.

Her zaman nefret ettiği tek şey, önemsiz ve sevdiği insanlar tarafından kolayca değiştirilebilir olduğunu fark etmektir. Sonunda, bir şey yeterince kez tekrarlandığında, bunun doğru olduğuna inanmak kolaylaşıyordu. Biraz zaman almıştı ama Maddy kim olduğunu biliyordu. Ve insanların davranışlarını kontrol edemeyeceğini de biliyordu. Sadece kendisi olabilirdi ve doğru hissettiği şeyi yapabilirdi.

"Saçmalık," diye tükürdü Stacie. "Saçmalık diyorum. Ve daha da önemlisi, bu adamın adı ne ve neden bugüne kadar onun hakkında hiçbir şey duymadım?"

Maddy, ağzından çıkan kuru kahkahayı engelleyemedi. Dürüst olmak gerekirse, Stacie onun hakkında bir şey duymamıştı, çünkü teknik olarak Maddy bile dünden önce onu gerçekten tanımıyordu. Ya da geçen aydan önce. Tanrım, tüm bu gelgitler ona boyun incinmesine neden oluyordu. Bu da baş ağrısına hiç yardımcı olmuyordu. "Adı Nate ve bu sadece birkaç hafta önce, ben on altı yaşındayken olan bir şeydi. Sadece gündeme gelmemişti."

"Hm," diye mırıldandı arkadaşı, ona şüpheyile bakarak.

"Neyse," dedi Maddy, konuyu değiştirmeye çalışarak. "İş yerinde neler oluyor?"

Neyse ki Stacie onu sorgulamadı.

"Hiçbir şeyi kaçırmadın. Daha önce de söylediğim gibi, Josh ve Nick kazanı ilk öğrenenlerdi. Açıkçası, bu ikisi, ne zaman evleneceğim konusunda beni sürekli rahatsız eden büyükannelerim ve teyzelerimden daha fazla dedikodu yapıyorlar." Gözlerini devirdi. "Her neyse, herkes sana geçmiş olsun dileklerini gönderiyor. Oh, ve benim ağzımdan duymadığın bir hoş geldin sürprizi planlıyorlar. Ama sürprizlerden nefret ettiğini biliyorum, o yüzden... kendini uyarılmış say."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "İyi olduğuna sevindim, benim küçük münzevi dostum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Maddy, son birkaç gündür ilk kez içten bir gülümseme gösterdi. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın, seni sosyal tuhaf. Zaten dolu olan programına mümkün olduğunca çok kahve randevusu sıkıştırmaya çalışırken kendini yıpratırsan, kim sana fren yapar?"

Stacie yarı iç çekip yarı gülümsedi. "Biliyorum, biliyorum haklısın. Ama beni tanıyorsun, çok uzun süre bir yerde kalamıyorum."

Stacie yarı iç çekerek, yarı gülerek cevap verdi. "Biliyorum, haklısın. Ama beni tanıyorsun, uzun süre bir yerde kalamıyorum."

"Biliyorum, şu anda bu kadar çok oturmamak seni öldürüyor olmalı. Eminim parmakların telefonu alıp birini aramak için kaşınıyordur."

"Bak, bunu inkar edebilirim, ama ben yalan söyleyen bir yalancı olmadım hiç," dedi Stacie gülerek.

Ve birkaç dakika için Maddy, her şeyin yolunda olduğunu ve kalbinin atışlarıyla birlikte zonklayan göğsünde kocaman bir boşluk olmadığını varsayabilirdi.

"Sanırım dairemi birazcık sevmiyorum."

Birkaç gün geçmişti ve Maddy yavaş yavaş kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Tabii ki bu bir yalandı, ama bunu kendine defalarca söylerse, sonunda buna inanırdı. Belki.

İşe geri dönmüştü. Günlük hayatına geri dönmüştü. Sorumlu bir yetişkin olmaya geri dönmüştü. Ve mutsuzluk onun arkadaşıydı.

"Oh hayır." Stacie'nin sesi mutfaktan geldi. Tamam, belki de mutsuzluk onun tek arkadaşı değildi.

"Bu, büyük bir ayrılıktan sonra, normal şartlarda asla yapmayacağın dramatik bir şey yapmak zorunda olduğun durumlardan biri mi, mesela makyajını değiştirmek, saçını kestirmek ya da boyamak gibi?" Sarışın kafası ve geri kalan vücudu, kesilmiş meyve tabağı ve bir bardak suyla birlikte ortaya çıktı. Maddy'nin yanına oturdu ve Maddy'nin oturma odasının dört duvarını izlediği kanepeye katıldı.

Maddy dairesinden gerçekten nefret ettiği için değildi. Burası gayet iyi bir yerdi. Sadece birdenbire sıkıcı gelmeye başlamıştı. Renkler çok solgundu ve her şey, onun hissettiği gibi cansız görünüyordu ve bu da onun nefret ettiği şeydi. Artık bu ortamda kendini göremiyordu. Ya da belki de hiç görmemişti. Son yıllarda, onu özünde olduğu kişiden farklı bir şeye dönüştürmüş gibiydi

farklı bir şeye dönüştürmüş ve geçmişe dönmek ona gerçekte kim olduğunu hatırlatmıştı.

Bazen değişim yavaş yavaş gerçekleştiğinde, onu fark etmek zor olabilir. Bazen başkalarının fikirlerini görmezden gelmek kolay değildir. Maddy, kendisi hakkında pek çok fikri olan pek çok insanla tanışmıştı. Bu fikirler, yavaş ama istikrarlı bir şekilde, konuşma şeklini, başkalarına karşı tavrını şekillendirmişti. Bir zamanlar, sadece sevdiği şeyleri sevmek, kendi istediğini yapmak umurunda değildi. Ama zamanla bu değişti. Kendini olabildiğince korumuştı, ama bazı şeyler yine de gözden kaçmıştı.

Ve Maddy o sabah uyandığında, etrafındaki duvarların içinde, eskiden olduğu ve özlediği kişiyi gittikçe daha az görebildiğini fark etti.

"Hayır, öyle bir şey yok, Stace," diye arkadaşına cevap verdiğini hatırladı. Stacie, her gün iş yerinde görüştüklerine rağmen, son zamanlarda onu kontrol etmek için daha sık uğruyordu. "Birincisi, ayrılık falan yok." Denklemin diğer yarısı onu hatırlamıyorsa, bu bir ayrılık sayılır mıydı? "İkincisi, saçımı berbat durumlara sokmaktan çok sıkıldım. O gemi çoktan yola çıktı. Üçüncüsü, bilmiyorum, sadece burayı daha çok *kendime ait* hissetmek istiyorum."

Bu gerçeğin sadece bir kısmıydı ve Maddy bunu biliyordu. Kalbinde, değişmeyecek bir şey için üzülmeye devam etmek istemediğini biliyordu. Ve artık üzülmek istemiyordu, nokta. Zihnini başka şeylerle meşgul edecek ve ellerini meşgul edecek bir şey istiyordu.

Stacie onu sanki içini görebiliyormuş gibi bakıyordu ve muhtemelen görebiliyordu da, ama en azından yorum yapmadı. Maddy bunu takdir etti. "Tamam, dostum. Eğer yapmak istediğin buysa, o zaman öyle yapalım." Sonra bir elma dilimini çiğnerken, oturma odasını dikkatle inceledi.

Maddy sessizliği bozana kadar ikisi de kanepede çapraz bacaklı oturmuş derin düşüncelere dalmışlardı.

"Kitaplarımı oturma odasına çıkarmak istiyorum. Güzel bir kitaplık ve duvarlara asmak için birkaç raf satın alıp buraya getireceğim. Çoğu kutularda ya da dağınık yığınlar halinde duruyor ve kitapların sırtlarına bakmayı özlüyorum."

Ayağa kalktı ve değişiklikleri hayal ederek odada dolaşmaya başladı. "Burada biraz yer açabilirim, hatta bu duvarı elimdeki krem renginin daha koyu bir tonuyla boyayabilirim, belki biraz daha aydınlık hale getirebilirim. Bir tür

kitap köşesi olabilir, yanına da ilginç bir lamba koyabilirim. Soğuk geceler için mükemmel olur." Damarlarında kaynayan heyecanı hissedebiliyordu.

"Ve çiçekler. Yatak odam çok sıkıcı, bazı çiçek resimleri ve bunlara uyacak farklı yatak örtüleri ve halılar aramak istiyorum." Hâlâ odada dolaşıyor, başını sallıyor ve neredeyse kendi kendine konuşuyordu.

Stacie'nin henüz tek kelime bile etmediğini fark etmesi epey zaman aldı.

Maddy endişeli bir şekilde ileri geri yürümeyi bıraktı ve ona dönüp baktı. Stacie'nin ifadesi, onun hissettiklerini tam olarak yansıtıyordu.

Kaybolduğunu hissettiğini biliyordu. Tutunacak bir şeye çaresizce ihtiyaç duyuyordu. Ayrıca, kaybettiği şeyi geri alamayacağını da biliyordu. O kısım geri dönülmez bir şekilde gitmişti. Ama yeniden ayağa kalkmasına yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı vardı, sadece bir başlangıç olarak. Sonra da eskisi gibi hayatına geri dönecekti.

Keşke bunda biraz rahatlık bulabilseydi.

yirmi sekiz

Alarm saatinin keskin çınlaması, Nate'i Şimdiye kadar gördüğü en canlı rüyalardan birinden uyandırdı.

Her ne kadar rüyanın kaybolduğunu hissetse de, zihni mümkün olduğunca çok ayrıntıyı hatırlamak için son uyku kalıntılarına umutsuzca tutunmaya çalıştı. Ama geriye kalan tek Şey, onu iek kokusuyla dolduran bir esinti, koyu renkli, yumuşak saçların bir anlık görüntüsü ve onu acılandıran bir kahkaha anısıydı.

Gözlerini açtığında, yarı aydınlık tavanı ve perdelerden sızan ilk güneş ıŐınlarını gördü. Kalp atışlarının yavaşlaması için birkaç dakika hareketsiz kaldı. TiŐrtnn terden yapıştığını hissediyordu ve kollarına tüyleri diken diken olmuştu.

Nate uyanık olduğunu biliyordu, ama zihni ve vücudu senkronize değildi, vücudu zihni yetiŐemededen bir Şeyleri algılıyordu.

Uykusunu ve rüyanın kalıntılarını silkelemek için yüzünü ovuşturdu.

Yorganı üzerinden atarak yataktan kalktı ve banyoya gidip geceyi üzerinden atmak için yıkanmaya başladı. DuŐun suyu ısınmasını beklerken lavabonun üzerindeki aynaya bakarak, hissettiği kadar yorgun göründüğünü doğruladı.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar, yorgunluğunu açıkça ortaya koyuyordu. Huzurlu ve kesintisiz bir Şekilde uyuyabilmek, oldukça önemli bir Şey gibi görünüyordu. Tabii ki Nate bunu bilemezdi, çünkü birkaç hafta önce geçirdiği kazadan bu yana

uyuyamamıştı.

Her gün rutini aynıydı. İşe gider, eve gelir, yemek yer, duş alırdı. Hatta tekrar spor yapmaya bile başlamıştı. O günden önce yaptığı her şeyi yapıyordu. Ama vücudu dinlenmek için uzandığında, zihni anlamadığı görünmez bir ızdırap tarafından rahatsız ediliyordu.

Onu muayene eden doktorlar fiziksel olarak hiçbir sorun bulamamışlardı. Bunun kazanın bir yan etkisi olabileceği söylenmişti. Bu, her dinlenmeye çalıştığında hissettiği huzursuzluğu açıklardı.

Ancak, onu içten içe yiyip bitiren, içini kemiren, hiç unutmamasına izin vermeyen, zonklayan bir yara gibi derin bir kayıp hissini açıklamıyordu. Bu hissi gittiği her yere yanında taşıyordu. Nasıl açıklayacağını bilmediği bir boşluktu. Su

kaynar sıcaklığa ulaştığında buhar aynayı buğulandırmaya başladı ve Nate, bu duyguyu yok etmek umuduyla duşa girdi. Su cildine çarptıkça içini çekti ve kendini yeniden neredeyse insan gibi hissetti. Ancak bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Uyanık ya da uykuda olsun, zihni o sahneyi tekrar tekrar oynatıyordu.

Bir an yoğun caddede yürüyordu, bir an sonra ise biriyle o kadar sert çarpıştı ki, karşı tarafın kendini trafiğin ortasına fırlattığını hissetti. Koyu saçlı kadına uzanmak, onu tehlikeden korumak, ona doğru hızla gelen arabanın önüne kendini atmak içgüdüsel bir tepkiydi.

Kadın onun adını biliyordu, çarpışmadan birkaç saniye önce ona fısıldamıştı. Neyse ki çarpışma tam olarak gerçekleşmedi, sadece onları şiddetle yere devirdi.

Nate sonrasında çok başı dönüyordu, sırtı çok ağrıyordu. Onunla konuşup iyi olup olmadığını sorabildiğinden bile emin değildi.

Ama çok net bir şekilde hatırladığı şey, kızın eşyalarını toplayıp ona dönerek baktığı andaki yüzündeki ifadeydi. Bu ifade, göğsünü delip geçecek ve geçici baş dönmesinin yarattığı yoğun sis perdesini yırtacak kadar güçlüydü. Tamamen yıkılmış, o kadar derin bir üzüntü dolu bir ifadeydi ki, ona söylemek istediği her şeyi ağzından kaçırıldı.

O, kız gözden kaybolduktan çok sonra bile ona bakmaya devam etti.

O bakış, onun yakalanması zor rüyaları kadar onu hala rahatsız ediyordu.

Eğer fırsatı olsaydı, ona ne söyleyeceğini bir kez daha merak etti.

Bir iç çekerek, sıcak suyun kargaşasını gidermesini sağladı. Duştan çıktığında, en azından vücudu daha az gergin hissediyordu. Ancak ağrı, sadece iyi bir uyku alamamaktan kaynaklanmıyordu. Liam ile yaptığı hafif egzersizler izlerini bırakmıştı ve pazartesi olması, işten sonra bir tane daha yapacağı anlamına geliyordu. Yakın zamanda rahatlama şansı yoktu.

Ama bu onu rahatsız etmiyordu.

Ağrı ona odaklanacak bir şey veriyordu, somut, elle tutulur bir şey. Her şey parmaklarının arasından kayıp gidiyormuş gibi hissettiğinde, bir bağ.

İş günü her gün olduğu gibi sorunsuz ve şükürler olsun ki aksilik olmadan geçti ve saat altıdan birkaç dakika sonra evinden yürüme mesafesindeki yerel spor salonuna girdi. Etrafa hızlıca bir bakış attığında Liam'ı hafif bir koşu yaparken koşu bandında gördü. Nate, antrenman kıyafetlerini ve tişörtünü giyebileceği soyunma odasına doğru yöneldi.

Nate yanındaki koşu bandına çıktığında Liam hala koşu bandındaydı.

"Selam dostum," dedi Nate, Liam'ın kulaklık taktığı için onu korkutmayacak bir şekilde. Tercih ettiği tempo ve hızı ayarladı ve ısınmaya başladı.

"Nasıl gidiyor dostum?" diye sordu Liam, sesinde koşudan kaynaklanan yorgunluk neredeyse hiç yoktu. "Tamam, boş ver, hala berbat görünüyorsun."

"Zaten kötü durumdayken bir de üstüne vurma." Gerçi çok da haksız sayılmazdı.

"Sadece gözümün önündeki şeyi söylüyorum. Coop çok daha acımasız olurdu. Onlardan bahsetmişken," diğer en iyi arkadaşının tanıdık silueti koşu bandının hemen önünde belirince sözünü kesmişti.

"Vay canına, berbat görünüyorsun."

"Söylemiştim," diye espri yaptı Liam.

"Siz ikiniz birini iyi hissettirmeyi gerçekten iyi biliyorsunuz, değil mi?"

Cooper sertçe kaşlarını çattı. "Ne zaman bok gibi görünmediğini söylemeyi bırakacağım biliyor musun? Gerçekten bok gibi görünmeyi bıraktığında." Sesi hafifti ama ifadesi ciddiye.

Nate, bir düğmeye basıp normale dönmeyi, ya da en azından kendisi için normal olan şeye dönmeyi gerçekten çok istiyordu, ama bu o kadar kolay değildi.

"Eğer yapabilseydim, çoktan yapardım, sence de öyle değil mi?" diye alaycı bir şekilde başını salladı. "Sadece... Hâlâ iyi uyuyamıyorum ve bu beni çok zorluyor."

"Tamam, bu ikiniz öfkelenip sinirlenirken yapabileceğimiz bir konuşma değil, o yüzden biraz sakın olun," dedi Coop, Nate'i güldüren yarı sert bir ses tonuyla.

Gerçek şu ki, arkadaşlarının desteği olmasaydı, son birkaç haftanın nasıl geçeceğini bilmiyordu. Önemli konularda her zaman özel bir insan olmuştu. Pek çok insanı hayatına sokmazdı ama bu çocuklar onun kardeşleriydi.

Olaydan sonraki ilk birkaç gün, hala hırpalanmış ve kafası karışık hissettiği zamanlarda sırayla ona yardım etmişlerdi. Onu neşelendirmek ve moralini düzeltmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlar, düzenli olarak ziyaret edemeyecek kadar uzakta yaşayan annesine onunla ilgilenildiğini temin etmişlerdi.

Nate hızını yavaşlatarak rahat bir yürüyüşe geçti, Liam da aynısını yaptı.

"Çok daha iyiyim," dedi Coop, duruşunu ayarlayarak Nate'in koşu bandının yan çubuğuna kollarıyla tutunarak rahat bir pozisyon aldı. "Gerçekten nasılsın? Berbat görünmen bir yana. O kadının kim olduğunu bulabildin mi?"

Nate çalışmadığında, evdeyken ya da başarısız bir şekilde tekrar uyumaya çalışırken, zihni sürekli onunla birlikte olan o koyu saçlı kızın görüntüsünü canlandırıyor. Günler geçtikçe ve zihni biraz netleştğinde, ayrıntılar yavaş yavaş geri gelmeye başladı. Rüzgârda dalgalanan, omuz uzunluğunda koyu saçları, bir an endişe ve samimiyetle parlayan, bir an sonra ise hüznle dolan gözleri, ona sürekli adıyla seslenen nazik sesi.

Sanki onu iyi tanıyormuş gibi, ona defalarca ismiyle seslenmişti. Ama o onu tanııyordu. Değil mi?

Dün hariç, kısa bir an için okuldayken gördüğü, tıpkı onunki gibi kalp şeklinde bir yüzü hatırladı. Ve bunu düşündükçe

düşündükçe, onun okuldan bir arkadaşı olabileceğine daha çok ikna oldu.

"Aslında, liseden birisi olabileceği hissine kapıldım. O zamanlar ona benzeyen bir kız vardı. Ama aynı sınıfta bile değildik, beni bu kadar iyi tanınması nasıl mümkün olabilir?" Bu yolu izledikçe kalbi hızlanıyordu, huzursuzluk ve heyecan arasında gidip gelen garip bir tür heyecan.

"Bir dakika." Makinesini tamamen durdurmak için düğmeye bastı. Zihinsel kapasitesi, temel bir yürüme ritmini bile sürdürmeye yetmezdi. Kendi ayaklarına takılıp koşu bandına yüzüstü düşme ihtimali daha yüksekti.

Evet, okulunun koridorlarında dolaşan bir kız vardı. Her zaman elinde bir kitapla dolaşan, çevresine neredeyse hiç dikkat etmeyen, Nate yüksek sesle inledi, hayal kırıklığı kırılma noktasına ulaşmıştı. Anılarının boşluğuna ışık tutmayı o kadar çok arzuladığı her seferinde, onu ulaşamayacağı bir mesafede tutan görünmez bir el tarafından geri çekiliyordu.

Keşke onun adını hatırlayabilseydi. Makul bir bağlantı kurabilirdi. Bu bağlantıyı kurması gerekiyordu, yoksa aklını kaçıracağından korkuyordu.

Sanki çağrılmış gibi, sisin içinden anlık olarak minik bir sıcak ışık huzmesi sızdı.

"Madison."

Nate, Liam ve Cooper'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştığında, ancak o zaman çevresini ve yalnız olmadığını hatırladı.

"Sanırım adı Madison'dı," dedi daha emin bir sesle, içinden bir şey yerleşmiş, haklı olduğuna dair bir inanç.

Küçük bir ilerleme kaydettiği bu anlarda bile, Cooper ve Liam'ın birbirlerine attıkları bakışlar onun dikkatinden kaçmadı.

"Madison mı?" Cooper belirsiz bir sesle tekrarladı. "Adının bu olduğundan emin misin?"

"Evet, neden?" Nate midesindeki rahatsızlık hissini engelleyemedi. "Onu tanıyor musun?"

"Şey," Liam, Cooper kadar tereddütlü bir şekilde, "aslında tanıyoruz. Bizi tanıştıran sensin."

Nate donakaldı, vücudu nasıl açıklayacağını bilmediği bir tepkiyle kilitlendi. Kısa koşusu sırasında biriktirdiği tüm sıcaklığın yüzünden kaybolduğunu hissetti. "Ne?"

Liam çoktan başını sallamıştı. "Onu bize sen tanıttın, arkadaşın olduğunu söyledin. Hatırladığım kadarıyla, o zamanlar bir süre birlikte takılıyordunuz." Liam'ın yüzü şaşkın bir ifadeye büründü. "Garip, ama şimdi düşününce, bize bunun nasıl bittiğini hiç anlatmadın."

"Evet, sanki birdenbire ortadan kaybolmuş gibiydi," diye ekledi Coop.

Nate saçlarını o kadar sertçe taradı ki, saçlarının büyük bir kısmını koparmaması bir mucizeydi. Bakmadığı bir anda Twilight Zone'a mı girmişti?

"Ama bu imkansız." Neredeyse hiç hatırlamadığı birini nasıl tanıtmış olabilirdi?

"Yine de," Liam omuz silkti. "Belki de kazanın suçudur. Bir tür şok, geçici hafıza kaybına neden olmuştur."

Nate bunu suçlayabilmeyi diledi. Başını salladı. "Hayır, onu önceden tanıdığımı sanmıyorum."

Aniden nefes almakta zorlandığını hissetti, göğsü genişliyordu ama rahatlama hissetmiyordu. Etrafındaki sesler, kulaklarında çok yüksek sesle atan kalp atışları nedeniyle bozulmuştu. Yine de en iyi arkadaşlarına nasıl görüldüğünü bilecek kadar aklı başındaydı ve onları daha fazla endişelendirmek istemiyordu.

"Dinleyin çocuklar, ben eve gideceğim," diye boğuk bir sesle söyledi ve tökezlemekten korktuğu için koşu bandından dikkatlice indi.

"Bekle, Nate!" Coop'un sesi kulaklarındaki uğultuyu keserek duyuldu.

"Sorun yok, ben iyiyim. İyiyim, sadece biraz zamana ihtiyacım var.
Dinlenmek ve

Onların gözlerine doğrudan bakarak ne kadar ciddi olduğunu anlamalarını sağladı.

Coop daha fazla şey söylemek ister gibi görünüyordu ama Liam elini omzuna koydu ve başını salladı. Sonra Nate'e döndü. "Bize ihtiyacın olduğunda buradayız."

Nate, soyunma odasından eşyalarını alıp kapıdan çıkmadan önce minnetle başını sallayabildi. Dışarıdaki kargaşa — işten dönen insanların sürekli uğultusu, her yönden gelen sesler

ve her yönden gelen müzik sesleri, kızarmış yüzünü ısırıp geçen soğuk rüzgâr — onu sakinleştirdi. Kaotik ama tanıdık bir ortamdı.

Ona sarıldı, derin nefes aldı, canlı havanın onu sakinleştirmesine izin verdi. Sonra, yenilenen kararlılıkla, zihnini tek bir şeye odakladı.

Bu işin aslını astarını öğrenecekti.

Öyle yapacaktı.

Tek sorun, artık neyin normal olduğunu bile bilmiyor olmasıydı.

Yirmi dokuz

Sonraki birkaç gün içinde, Madison'ı hatırlayarak biraz ılık sızan küçük çatlak, daha birçok küçük şeyin sızmaya başladığının habercisi gibi görünüyordu.

Nate şehirde dolaşırken, normalde hiç dikkatini çekmeyecek bir ikinci el kitapçı gördüğünde, durup müşterilerin arkasından kapının açılıp kapanışını izlemeye başladı.

Parkta koşarken diğer koşucuları fark ederdi, bazıları nefes almakta zorlanıyor ve nefesini tutmaya çalışıyordu, ve ne yaptığını fark etmeden önce dudaklarında istem dışı bir gülümseme belirirdi.

Öğleden sonra yaptığı koşularından birinde, gözü, dondurması yere düştüğü için ağlayan küçük bir çocuğa takıldı ve kışın dondurma düşüncesi göğsünde o kadar keskin bir acı hissettirdi ki, birkaç saniye boyunca o yeri ovma zorunda kaldı.

Bu, bir akşam evdeyken oldu.

Bütün gün garip bir heyecan hissetmişti, o kadar ki, her şeyi aklından çıkarmaya ve yardımcı olacağını bildiği birkaç şeyden birini yaparak rahatlamaya karar vermişti.

Televizyonunun altındaki dolaba gidip kapaklarını açtı ve yıllar boyunca özenle biriktirdiği CD ve plak koleksiyonunu ortaya çıkardı.

Müzik içsel kargaşasını yatıştırmazsa, başka neyin yatıştırabileceğini bilmiyordu.

Tüm plakları her zaman aynı sırayla sakladığı için her şeyin yerini ezbere biliyordu. Bu yüzden dikkati

hemen dikkatini çekti. Elini uzattı ve CD'yi çıkardı, gözleri kapağında birbirine sarılan beyaz ve gri figürlere takıldı.

Snow Patrol – "Eyes Open"

Bu günü hatırlatacak bir şey.

Yumuşak bir ses bu kelimeleri kafasında fısıldadı ve aniden anılar artık parça parça akmaya başlamadı. Menteşelerinden zorlukla asılı duran kapılar, büyük bir güçle açıldı ve anılar içeri akın etti.

Onunla müzik raflarının arasında yürüdük. Noel ışıklarının yağmurunda *onu* sıkıca sarıldık.

Yaramaz gülümsemeler, şaşkın kahkahalar, yumuşak dokunuşlar, ateşli bakışlar.

Görüntüler, sesler ve kokular o kadar şiddetli bir şekilde saldırdı ki, Nate sadece ayakta durmasına rağmen tökezlediğini hissetti.

Soğuk. Dans. Kitaplar. Filmler. Sıcaklık. Dudaklar. Tatlılık.

Işık. Işık. Çok fazla ışık.

Madison.

Ve sonra göğsü ağrımaya başladı, kalbi, bilinçsizce bıraktığı ve şimdi geri dönen şeyin ağırlığıyla sıkıştı.

En yakın yüzeye elini dayayarak her şeyi üzerine akıtmaya başladığında nefesini kesti.

Madison.

Onu nasıl unutabilirdi?

Onca haftayı tekrar yaşamaya değer kılan tek şeyi nasıl unutabilirdi?

Onu elinde tutmak için her şeyi yapacağına, onun istediği şekilde yanında olacağına, bunu doğru bir şekilde yapacağına söz vermişti.

Ve her şeyi mahvetti.

Belki kasıtlı olarak değil, ama yine de olmuştu.

Artık hatırladığı ve hissettiği her şeyin saldırısına dayanamayacakmış gibi, ağır ağır kanepeye oturdu.

Kaza mahallinde kendilerini buldukları gün onun yüzünün görüntüsü zihninde canlandı ve orada gördüğü ama o zaman anlamadığı tüm yıkım, şimdi mükemmel ve trajik bir anlam kazandı.

Küçük detaylar artık zihninin ön saflarına çıkmıştı, artık bastırılamıyordu.

Dünyaları altüst olurken kollarında sımsıkı tuttuğu sıcak, koyu saçlı kadın. Kar yağmaya başladığında verandadaki salıncakta geçirdikleri bir an

ve yıl sonuna doğru ilerlerken, bir sonraki an ise onu dengesinden çıkaran bir kargaşaydı.

Saçları gençliklerinden daha kısaydı, artık omuzlarına zar zor ulaşıyordu, ama bunun dışında neredeyse aynı görünüyordu. Sıcak ela gözleri, sanki onun güvenliği kendisinininkinden daha önemliymiş gibi ona odaklanmıştı, elleriyle gömleğine tutunmuş, sanki hayatı pahasına onu tutmaya çalışıyormuş gibi.

Ve o, sanki bir yabancıymış gibi ona baktı. Çünkü her bakımdan öyleydiler.

Onun adını seslendiği zaman hissettiği endişe, onun iyi olduğundan emin olma ihtiyacı, gerçeği anladığında yüzüne yansıyan incinmiş ifade.

Tüm parçalar şimdi bir araya gelerek, geçtiğimiz haftalarda eksik olan her şeyi bir mozaik haline getirmişti.

Göğsünde, kalbinin attığı yerde bu kara uçurumu taşımasının bir nedeni vardı. Kendini tedirgin, bağlanmamış ve halsiz hissetmesinin bir nedeni vardı.

Ve olanların farkına varmasına ve bunun ardından onu saran pişmanlığa rağmen, şiddetli bir rahatlama hissetti. Oryantasyon bozukluğu yoktu, dağınık düşünceler yoktu, sadece lazer gibi bir odaklanma vardı ve bu odaklanma, oturduğu yerde öne eğilirken kollarını uyluklarına dayamasına, bakışlarını uzaklara sabitlemesi, görmemesine rağmen yapması gereken şeye odaklanmasına neden oldu.

Nefesi rahat bir düzene girdi ve amacının kesinliği ile kalp atışları yavaşladı.

Kızı dışarıdaydı. Ve onu bulacaktı.

otuz

Ertesi sabah, Nate günlerdir ilk kez dinlenmiş ve sakin bir şekilde uyandı.

Kabuslar, rahatsız edici rüyalar, giysilerini vücuduna yapıştıran ve cildini soğutan ter yoktu.

Yataktan kalkıp sabah rutinini tamamladıktan sonra işyerini arayarak o gün evden çalışacağını bildirdi. İş yükünü daha sonra halledebilirdi, evden yapamayacağı bir şey yoktu. Ayrıca, bu şekilde muhtemelen reddettiği iş teklifi için onu biraz rahat bırakacaklardı. Ama şu anda bunların hiçbirisi önemli değildi.

Kahve, onsuz hiçbir şey yapılamayacağı için bir sonraki gerekli adımdı.

Beklerken, tezgaha yaslanarak, koyu kavrulmuş kahvenin kokusu burnunu doldurdu ve bir İtalyan büyükannenin espresso dolu çikolatası, mutfağının boşluğunda gülümsemesine neden oldu.

Kahve makinesi bip sesi çıkardığında gülümsemesi hafifçe kayboldu ve dudakları çelik gibi bir kararlılıkla büzüldü.

Kahvesini bir bardağa döktü, telefonunu buldu ve aradığı ismi buldu. Dört kez çaldıktan sonra arama bağlandı.

"Beni mi rüyanda gördün?" Cooper'ın sesi kulaklıkta uykulu bir şekilde geldi.

"Bu şekilde günaydın denmez." Nate, kaçan küçük bir kahkahayı engelleyemedi.

"İyi sabahlar, pislik, en az iki saat sonra olurdu." Coop'un sesi durakladı.

"Az önce güldün mü? Sen kimsin ve

arkadaşıma ne yaptın?"

Nate, sabahın bu saatinde Coop'la şansını denemek istemediğine karar vermeden önce neredeyse ikinci kez gülmek üzereydi. Hissettiği hafifliği bastırmak imkansızdı. Arkadaşının öfkesini göze alsa bile buna değdi.

"Yardıma ihtiyacım var."

Cooper'ın yumuşak bir şekilde küfrettiğini duydu, muhtemelen tekrar uykuya dalmayacağını anlamıştı.

"Neye ihtiyacın var?"

Nate bir an tereddüt ettikten sonra doğrudan konuya girmeye karar verdi.

"Her şeyi hatırladım, Coop. Madison'la ilgili her şeyi." Derin bir nefes aldı ve sonra, "Ciddi misin?"

"Evet. Ve onu bulmam gerek. Sorun şu ki, aklıma gelen tek yol yarı yasal, o yüzden önce senin yolunu denemek istiyorum," diye dişlerini sıkarak söyledi. Cooper bunu ona asla unutturmayacaktı.

"Oh, gerçekten mi?" Nate, Cooper'ın sesindeki sevinci neredeyse duyabiliyordu. "Peki, bu yol ne olabilir, lütfen söyle?"

Ona açıkça söylemesini isteyecekti, değil mi? "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Çok."

Nate iç geçirdi. "Sosyal medya becerilerine ihtiyacım var." Bu sözleri söylemek bile Nate için acı vericiydi.

Mesele şu ki, Nate işinin doğası gereği bir paradoks olarak görülebileceğini biliyordu. Belki de veri analizi ile uğraştığı için, bazıları onun teknoloji ve bilgi ile ilgili her konuda uzman olduğunu düşünebilirdi.

Aksine, sosyal medyadan nefret ediyordu. Elbette, her şeyin yeni ve heyecan verici olduğu dönemde kısa bir deneme aşaması geçirmişti, ama kısa sürede ilgisini kaybetmişti.

Yine de bir yararlı özelliğini fark etmişti.

"Bana sosyal medyada takip yapacağımızı mı söylüyorsun?" Coop'un sesi hem eğlenceli hem de biraz şok olmuş gibiydi. Ve kendi iyiliği için fazla memnun.

Nate yüzünü buruşturdu. "Benim tercih edeceğim bir terim değil, ama evet." "Sen 'bilgi avcılığı'nı mı tercih ederdin?"

"Zaten sinirlerimi bozuyorsun."

Cooper güldü. "Tamam, tamam. Bir saat sonra orada olacağım. Kahve hazırla."

Nate dudaklarında yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. "Olur."

Bir süre sonra kendilerini Nate'in oturma odasında kamp kurmuş, Nate'in dizüstü bilgisayarını önlerinde açık, Cooper ise yarım düzine açık sekmeye uğraşırken buldular.

"Bu ona benziyor mu?" Coop, sanki yüzüncü kez soruyormuş gibi sordu. Nate benzemediğini biliyordu, sadece sabırsızlığı onu gerginleştirmeye başlamıştı.

Coop'un ona gösterdiği profili inceledi. Fotoğrafta koyu saçlı bir kız vardı ama çok uzaktan çekilmişti ve diğer fotoğrafları gizliydi. Sonra listelenen ikamet yerini fark etti ve arkadaşına boş bir bakış attı.

"Bu kişi Kanada'da yaşıyor."

"Ee?"

"Biz Kanada'da mı yaşıyoruz?"

"Hayır," dedi Coop, kelimeyi uzatarak, "ama yaşıyor olabilir. Belki de kalıcı ikametgahı orasıdır."

Nate'in içini kısa bir süre rahatsızlık kapladı, ama hemen bastırdı. "Hayır, yakınlarda bir yerde yaşamak zorunda. Bu yüzden kazanın olduğu gün sabahın erken saatlerinde karşılaştık." Nate başka bir seçeneği kabul etmezdi. "Öyle olmak zorunda."

Cooper'ın gözlerinin üzerine dikildiğini hissetti, sonra güçlü bir el omzunu sıktı.

"Tamam dostum. Merak etme, o burada bir yerde. Onu bulacağız."

Nate, daha çok kendini ikna etmek için başını salladı.

"Hey, ya profil resmi olarak kendi fotoğrafını değil de başka bir şey kullanıyorsa? Belki de bu yüzden onu gözden kaçırmışsınızdır."

Nate bunu düşündü ve düşündükçe, bunun mümkün olabileceği fikri giderek daha mantıklı gelmeye başladı.

"Kitaplar, anime veya bir tür sanatla ilgili bir profil ara."

Birkaç dakika sessizlikten sonra, "Hey, şuna bir bak."

Nate dizüstü bilgisayarını kendine yaklaştırdı.

Profil resmi, dalgalı yeşil saçları, gözlükleri ve gözlerinde hüznü bir bakış olan, fütüristik bir bağlamda bir anime kızının yüzüydü. Altında

Madison Pierce yazıyordu.

Bu, aradığı Madison Pierce olduğunu kanıtlamak için yeterli bir delil değildi, ancak kalbinin hızlanmasından anlaşıldığı kadarıyla, vücudu buna inanmakta tereddüt etmiyordu.

Kendisinin hiçbir fotoğrafı yoktu, en azından halka açık olanı, ama profili kitap alıntıları ve sanatsal çizimlerle doluydu. Kişisel bilgilerine geçerek, orada onunla ilgili bir ipucu olmasını dileyen bir dua etti.

Bir yaynevinde çalışıyordu.

Kendisine çok yakın bir bölgede bulunan küçük bir yaynevinde. "O," diye fısıldadı.

"Emin misin?" diye sordu Coop, sesinde Nate'in henüz göstermeye cesaret edemediği bir heyecan vardı.

"Öyle olmalı. Yani, her şey uyuyor gibi görünüyor." Kanepeye çöktü, vücudu geçici bir rahatlamayla gevşedi. "Eğer o değilse, bu korkunç bir tesadüf."

Nate, bir elin koluna sertçe vurduğunu hissetti. Oldukça sert.

"Ne oluyor dostum?!"

"Ne lanet olasıcası deme," dedi Cooper, parmağını Nate'in yüzüne doğrultarak. "Burada oturup senin karamsarlıklarını ve 'vah vah'larını dinlemeyeceğim, anladın mı? Eğer onun o olduğuna inanıyorsan, o zaman onun o olduğuna inan."

Birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de gülmeye başladılar. Cooper heyecanlandığında sesi oldukça tiz çıkıyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Nate o kadar ileriye düşünmemişti, ama bunu çözmeye kararlı olduğunu söylemek yüzyılın en büyük understatement'ı olurdu.

"Şimdi ona gidiyorum."

Bunun, söylediği kadar basit olmayacağını biliyordu. Açıkçası, iş yerine dalıp, bir yerden ortaya çıkmasını talep edemezdi. Her ne kadar içgüdüleri ona tam da bunu yapmasını söylese de. Bir dakika daha boşa harcamamak için. İkisinin de içine düştüğü durumu hemen düzeltmek için. Aralarında gelişmeye başlayan her şeyin hâlâ orada olduğunu ve kurtarılabilir olduğunu kendi gözleriyle görmek için.

Alternatif bir seçenek yoktu.

Öyleyse neden oraya gitmesin? En kötü ne olabilirdi ki? Nate içinden irkildi. Aslında pek çok şey.

Ama onunla başka türlü iletişim kurmanın bir yolu yoktu, bu yüzden ofisine
yap gitmek zorunda kalacaktı.

ma

k. "Uh, Nate? Kafan çok dağınık dostum ve beni biraz
beni biraz korkutmaya başlıyorsun," dedi Cooper, düşüncelerinin akışını keserek.
"Kusura bakma dostum. Sadece, bunca haftadan sonra hiç haber vermeden
oraya gidersem

her şeyi daha da berbat etme ihtimalini düşünüyordum."

Cooper sözlerini düşünür gibi görünüyordu.

"Yani, şu anda yaşadıklarından daha kötü ne olabilir ki? Muhtemelen ikiniz
de."

Ve bu tam da Nate'in endişesinin ve tedirginliğinin özüydü.

Madison'ın ona nasıl baktığını görmüştü. Boş bakışlarını gördüğünde
gözlerinde derin bir acı gördü. Bir dakika önce seni kucaklayan ve öpen biri
tarafından unutulmanın acısını hayal bile edemiyordu. Çünkü onun için yılbaşı
gecesi bir dakika önceymiş gibi hissedilirdi. Bir dakika önce oradaydı, bir dakika
sonra yoktu. Göz açıp kapayıncaya kadar.

Belki şimdi ondan uzak durmasını isterdi. Belki hasar onarılamazdı. Belki
onu kaybetmişti.

Ama denemesi gerekiyordu. Onu mücadele etmeden kaçmasına izin
vermeyecekti, özellikle de o kadar değerliyken. Her şey olabilecekken. Bunu
bırakmayacaktı.

Bunu doğru bir şekilde yapacağına kendine söz
vermişti. Ve öyle de yapacaktı.

"Tamam, yüzündeki ifade bana birinin kararını verdiğini söylüyor." Cooper
ona hiçbir şeyin iyiye işaret etmeyen komplo teorisi dolu bir bakış attı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Hiçbir şey, sadece tüm sahneyi hayal ediyordum; sen, prensesini almaya
gelen bir prens gibi kapıları açıyorsun, bir yerlerden esen rüzgar saçlarını
dalgalandırıyor, herkes sessizce izliyor, ağızları açık kalmış, sen ise onu
kucaklayıp gün batımına doğru sürüyorsun." Cooper açıklamasını bitirip Nate'e
umutla baktı. Nate'in yüzünde kesinlikle en boş ifade vardı.

"Tamam, biraz abartmış olabilirim," diye devam etti, Nate ise "biraz" diye
fısıldayarak öksürdü, "ama ana fikir bu!"

Nate, arkadaşının kendisi için bu kadar heyecanlandığını görünce gülmekten kendini alamadı. Elini onun omzuna koydu. "Sen iyi bir arkadaşsın, Coop."

"Biliyorum, pislik! Bu yüzden bir strateji belirlememiz gerekiyor. Basit bir şey mi yapalım, yoksa büyük bir jest mi? Belki de gökyüzüne "Seni unuttuğum için aptalım" yazan bir yazı? Hayır mı? Çok mu abartılı?

"Biliyor musun, en korkutucu olan şey, senin ciddi olup olmadığını anlayamamam."

"Ha ha, değerli tavsiyeler verdiğim için başıma gelen bu."

"Evet, değerli tavsiyen için teşekkürler ama bu zamana kadar ne düşündüğünü hiç bilmediğim için, belki de onu bulup konuşsam daha iyi olur."

Cooper dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Sıkıcı, ama onu benden daha iyi tanıyorsun," dedi, ama Nate, tüm bunların sadece arkadaşının onu kafasından çıkarmak için yaptığı bir şey olduğunu anlayabilirdi. Nate onu kızdırmaktan kendini alamıyordu.

Kafasını şiddetle salladı. "Bir dahaki sefere Liam'dan tavsiye alacağım."

"Hey!" diye Cooper ihanet çılgılığı attı.

Nate çoktan gülmeye başlamıştı. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum." "Öyle olsa iyi olur. Şimdi plan yapmaya başla, aşk adamı."

otuz bir

Plan yapmak, söylemek kadar kolay değildi. Çoğunlukla, plan yapmak Nate'in cesaretini toplayıp Madison'ın iş yerine gidip, istemeden verdiği zararlar yüzleşmesi ile ilgiliydi. Ne kadar çok beklerse, Madison'ın her şeyi geride bırakıp, birbirlerini tanımak için geçirdikleri haftaları bir tür ateşli rüya olarak görmesi o kadar uzun sürecekti.

Bu, en çok korktuğu sonuçtu.

Ama Nate her zaman bandajı bir kerede çekip çıkarmayı seven biri olmuştu ve cuma sabahı yayıncının adresinin önünde dururken de bunu yapıyordu. Burayı bulmak nispeten kolay olmuştu ve şimdi büyük cam kapılar onu acil bir dürtüyle çağırıyordu. Çoğu durumda sakin ve soğukkanlı, bazen de kararlı ve taviz vermeyen biri olmaktan her zaman gurur duymuştu.

Şu anda bunların hiçbiri değildi. Şu anda yapabileceği tek şey, ofisin girişinden onu ayıran birkaç adımı atmadan önce, düzensiz kalp atışlarını sakinleştirmek için derin bir nefes almaktı.

Nate içeri girdi ve hemen normal bir iş gününün beklenen telaşıyla karşılaştı.

Gördüğü kadarıyla, ofis açık plan bir alana yayılmıştı ve her çalışma alanı, ona kübik odaları hatırlatan bir şekilde ayrılmıştı, ancak daha az kısıtlayıcıydı. Hem iletişim hem de mahremiyet için tasarlanmış gibi görünüyordu ve dikkatli bir denge kurmuştu.

Zemin ve mobilyalar her türlü toprak tonlarıyla kaplıydı ve nötr bir arka plan oluşturuyordu. Ama renk eksikliği yoktu.

Renkler kitaplardan geliyordu.

Onlarca, onlarca kitap. Yerleşik kitaplıklar tüm duvarları kaplıyordu ve canlı renkli kitap sırtları nötr alana çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Kitaplar masaları dolduruyor, sandalyeleri kaplıyor ve kullanılabilir her yerde yüksek yığınlar oluşturuyordu.

Sonsuza kadar yetecek kadar.

Daha önceki endişesine rağmen, Nate, Madison'ın okuldan beri sevdiği her şeyle çevrili bu yerde çalıştığını düşününce gülümsedi. Havada kağıt kokusunun vanilya kokusuyla karıştığı bu ortamın, Madison'a bütün gün hoş geleceğinden emindi.

"Efendim? Yardımcı olabilir miyim?"

Etrafına bakmakla meşgul olan Nate, tam önünde duran resepsiyon masasını ve kendisine seslenen gülümseyen kadını tamamen gözden kaçırmış görünüyordu.

"Evet, günaydın," dedi ve kadına nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Madison Pierce'ı arıyorum."

40'lı yaşlarının ortalarında görünen kadın, kısa bir an şaşkınlık gösterdi, ama sonra profesyonel gülümsemesinin arkasına saklandı. Bilgisayar ekranına dönerek klavyesinde bir şeyler yazdı, sonra tekrar Nate'e döndü.

"Randevu kaydı göremiyorum. Sizi bekliyor mu?" Nate, bu basit soru karşısında bir an şaşırdı.

Hayır, aslında onu beklemiyordu. Muhtemelen görmek isteyeceği son kişi oydu.

Onu görmek için küçük bir yalan söyleyebilirdi, ama gerçekte onu habersizce yakalamak istemiyordu. Buraya gelmek yeterliydi.

Nate boğazını temizledi. "Hayır, beklemiyor. Belki ona Nate'in burada olduğunu söylerseniz, birkaç dakikalığına dışarı çıkabilir mi?" Acı verici derecede garip sözlerine neredeyse inleyecekti. Görünüşe göre, bir süreliğine on yedi yaşına dönmek ona da yansımıştı.

Resepsiyonist onu birkaç saniye inceledi ve sonra "Bir dakika lütfen" dedi. Masasındaki telefonun ahizesini kaldırdı ve onun anlayamadığı birkaç kelime söyledi.

Nate, ellerini ceplerine sokarak yerinde duramama hissini bastırmaya çalışırken, gözleri yine kalabalık ortamı dolaşmaya başladı.

Evet. Kesinlikle lise yıllarından bir anı.

Sert zeminde topukların çıkardığı belirgin ses, Nate'in dönüp sesin kaynağına bakmasına neden oldu. Onun yaşlarında sarışın bir kadın, ondan birkaç metre uzakta durdu ve ona küçük bir gülümseme attı.

"Merhaba efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Nate bir an sessiz kaldı, ani bir hayal kırıklığı hissine kapıldı.

Profilindeki Madison Pierce aslında böyle birisi miydi? Bu kadar yanlış mı anlamıştı?

Boğuluyormuş gibi hissetti ama bunu aşarak, acilen sorması gereken soruyu sordu.

"Affedersiniz, siz Madison Pierce misiniz?"

Kadının yüzündeki ifade, zar zor gizlediği bir şüpheyeye dönüştü.

"Hayır, benim adım Stacie. Madison bugün ofiste değil. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Nate hemen rahatladı, ciğerleri çok ihtiyaç duyduğu nefesle doldu.

"Oh. Aslında, onu arıyordum. Biz eski... şey... arkadaşız ve onunla konuşmak istedim." Arkadaş kelimesi Madison'ın onun için ifade ettiği şeyi tam olarak yansıtmıyordu ama şimdilik bununla yetinecekti. Yalan sayılmazdı. O onun arkadaşıydı. En azından eskiden öyleydi.

Onun sözleri üzerine Stacie'nin gözleri daha da kısıldı.

"Adını söyleyebilir misin, ona mesajımı iletebilir miyim?" "Evet, adım Nate Keaton."

Nate gözlerini kırpmış olsaydı, Stacie'nin bir anlığına genişleyen gözlerinde parlayan tanıma anını kaçırırdı. Stacie hemen yüzünü toparladı.

"Nate, dedin mi?" diye sordu, ses tonu birkaç saniye öncesine göre kesinlikle daha keskinleşmişti.

Nate başını salladı.

Stacie kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve onu yetersiz bulduğunu açıkça belli eden bir bakışla süzdü.

Vay canına, insanı gerçekten küçük düşürmeyi iyi biliyordu. Sonra onun gözlerinin içine baktı.

"Sen, arkadaşımın kaza geçirmek üzereyken ona yardım eden Nate misin?"

Adam ciddiyetle başını salladı. Görünüşe göre, şu anda yapabileceği tek şey buydu.

"Aynı zamanda, geçmişte arkadaşımı oldukça iyi tanımaya rağmen onun adını bile hatırlamayan Nate misin?"

Nate, kendisine yöneltilen bu sözleri duyunca çenesini sıktı. Yine de başını salladı.

Stacie, kararlı bakışlarıyla onu delip geçtikten sonra kendi başını salladı.

"Peki, şu anda burada ne yapıyorsun, Nate? Eğer teşekkür etmek istiyorsan, Maddy'ye yardım ettiğin için teşekkür ederim, ama artık gitmelisin." Kendisi de gitmek için döndü, bu da Nate'i harekete geçirdi.

"Bekle!" diye bağırdı, Stacie'nin ve çevresindeki birçok kişinin başını ona doğru çevirmesine neden oldu.

"Lütfen, onu görmem gerek. Farkında olmadan onu incitmiş olabileceğimi biliyorum." Stacie'nin kendisiyle Maddy'nin sıra dışı karşılaşması hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu bilmediği için bir an durakladı, ama devam etti. "Her şey bana ancak son zamanlarda geri gelmeye başladı ve eğer bununla bir ilgin olsaydı, onu ya da birlikte geçirdiğimiz zamanları asla unutmazdım. Lütfen, en azından ona özür dileme şansı verin. Eğer beni bir daha görmek istemezse, bunu anlarım ve onu bir daha rahatsız etmem."

Nate, sözlerine yansıyan yalvarışını hissetti ve bunun Stacie'yi etkilememesi durumunda, muhtemelen hiçbir şeyin etkilemeyeceğini biliyordu. Madison'ı şiddetle koruyor gibi görünüyordu, bu da onu iyi bir arkadaş yapıyordu. Mads'i görmek istiyorsa, aşması gereken bir arkadaş.

Mucizevi bir şekilde, Stacie'nin gözleri biraz yumuşamış gibiydi, bu da Nate'in göğsünde umut kıvılcımı çaktırdı.

"Tamam," dedi sonunda, isteksizce de olsa. "Ama sana söylediğim gibi, bugün burada değil. Bugün izin aldı."

Söyleyiş şekli, Nate'in sormaması gereken bir şeyi sormasına neden oldu.

"Neden? Bir sorun mu var?"

Stacie bir süre ona baktıktan sonra iç geçirdi.

"Bana hasta olduğunu söyledi. Ciddi bir şey değil," diye ekledi aceleyle, muhtemelen Nate'in paniklemiş bakışını fark ederek, "muhtemelen sadece soğuk algınlığı, sadece her zamankinden biraz daha şiddetli."

"Bana adresini ver."

Bu istek kolaydı. Madison hastaydı, o da ona gidecekti. Bu kadar basit.

Stacie ona şaşkın şaşkın baktı. "Anlamadım?"

"Bana adresini ver. İyi olduğundan emin olacağım."

Nate onu açıkça şaşırtmıştı, çünkü hala ona baykuş gibi gözlerini kırptırıyordu.

"Stacie, eğer evde tek başına hasta yatıyorsa, birinin ona bakması gerekir. Lütfen, onun iyi olduğundan emin olabilmem için bana nerede yaşadığını söyle." Bunları sakın bir şekilde ama tartışmaya yer bırakmayacak bir kararlılıkla söyledi. Onun ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istiyordu. "Ve daha önce söylediğim şey hala geçerli, eğer beni orada istemiyorsa, onu bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Stacie'nin pes ettiğini görebiliyordu, ama önce çenesini kaldırdı. "Onu incitecek biri olmadığını nereden bileceğim?"

Nate, onun fiziksel olarak incitmekten bahsettiğini biliyordu, çünkü farkında olmadan onu başka şekillerde incitmiş olduğunu biliyordu.

Gözlerini ondan ayırmadı. "Ona zarar verecek bir şey yapmaktansa, kendi ellerimi kesmeyi tercih ederim."

Stacie'nin sert duruşu yavaşça gevşedi ve derin bir nefes vererek resepsiyon masasından bir post-it ve kalem aldı ve üzerine bir şeyler karaladı.

"Zaten seni içeri almak için zili çalması gerekiyor, bu yüzden seçim ona kalacak," dedi ve notu ona uzattı.

Nate, Stacie fikrini değiştirmeden notu aldı.

"Teşekkür ederim," dedi, hissettiği kadar minnettar olduğunu umarak. "Pişman olmayacaksınız."

"Umarım pişman olmazsınız. Sizin iyiliğiniz için."

otuz iki

Maddy, ölümün yeniden canlanması böyle bir şey mi diye merak etti.

Eğer öyleyse, buna inanmakta hiç zorlanmadı.

Şu anda kanepede uzanmış, alçak ateşi düşürmek için soğuk suya batırdığı küçük bir havluyla alnını ve gözlerini örtmüştü. Zaten ibuprofen almıştı ama henüz etkisi görülmemişti. Umarım yakında etkisi olurdu. O anda, üzerine attığı kalın polar battaniyenin altında kendini gömerek kanepenin onu yutmasına izin vermekten mutluydu.

Bütün gün böyle olmuştu, ama bu durum önceki gece başlamıştı. Boğazı kaşınıyordu, vücudu yorgun ve ağrıyordu ve birkaç gün zor geçeceğini biliyordu.

Sadece su içmek ve daha sonra yemek sipariş etmek için zar zor gücü vardı; kendine yemek pişirmek için ayakta durması imkansızdı. Sadece orada, huzur içinde yatmak ve ateşiyle boğuşmak istiyordu.

Apartmanın girişindeki zil sesi onu katatoni halinden çıkarmamış olsaydı, öyle yapmaya devam edecekti.

Battaniyeyi üzerinden atarak, yakındaki masanın üzerinde duran gözlüklerini aldı ve interkomun başına giderek teslimatçıya kapıyı açması için sinyal verdi. Kapı zili çaldığında, tüm enerjisini kullanarak çoraplarıyla kapıya doğru sürünerek gitmek zorunda kaldı.

Maddy kapıyı araladığı anda, belki de düşündüğünden daha hasta olduğunu fark etti.

Belki uykuya dalmıştı ve ateş onu çok canlı rüyalar görmeye zorluyordu.

Belki de halüsinasyonlar sonunda onu ele geçirmişti.

Apartman kapısının hemen önünde Nate Keaton ile karşı karşıya gelmesinin tek makul açıklaması buydu.

Ve durumun gerçekliği, çılgın teorisinin çatlaklarından sızmasaydı, ikinci seçeneğin sadık bir destekçisi olurdu.

Çünkü karışık zihni, o yüzün acı verici ayrıntılarını hayal edemezdi. Ya da ona çam ağaçlarını hatırlatan kokusunu. Ya da şimdi ona nefesini kesen bir yoğunlukla bakan o delici, karanlık gözleri.

"Yemeğimi mi getirdin?"

Nate gözlerini kııptı, sonra gözleri elindeki plastik torbaya kaydı, bu da kadının gözlerini oraya çekti.

Gerçekten de bir şey taşıyordu.

"Sanırım?"

Tanrım, o yumuşak ses.

"Sanırım bu benim sipariş ettiğim yemek değil," dedi, beyni açıkça bir geziye çıkmış gibiydi. Belki de şok insanlara bunu yapıyordu.

Büyük bir çaba sarf ederek gözlerini çantadan ayırdı ve kapısının önünde duran yakışıklı adama bakmak için döndü.

"Halüsinasyon mu görüyorum?" Ne halt yediğini ona soracaktı. Belki o bilir.

Nate'in yoğun ifadesine şimdi dudaklarını kıvrıran ölümcül bir yarı gülümseme eşlik ediyordu.

"Siktir, seni özledim Mads." Sesi alçak, boğuk ve gırtlaktan geliyordu, sanki boğazı kaşınan oydu.

Bir dakika.

Ona ne demişti?

Maddy'nin kalbi tehlikeli bir şekilde hızlandı, bu da zaten hissettiği baş dönmesine hiç yardımcı olmadı.

O anda yapabileceği tek şey olduğu için yutkundu. "Nate? Sen misin?"

Sesinin titremesinden, umudunu yitirdiği bir şey için umutla dolmasından nefret ediyordu. En azından zayıf durumunu suçlayabilirdi.

Nate, gözlerini ondan ayırmadan başını salladı. "Benim."

O anda baş dönmesi onu tamamen ele geçirdi. Ayakları üzerinde sallandı ve geniş bir göğüs ve bir çift güçlü kol onu nazıkçe tutmasaydı yere düşeceğini biliyordu.

"Madison!" Nate'in sesi keskin bir şekilde çınladı ve Madison kendine gelene kadar onu birkaç saniye kollarında tuttu.

Nate'in nefesinin ne kadar sıkıştığını ve kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordu ve bu, bunun bir rüya ya da hayal ürünü olmadığına onu gerçekten ikna eden şeydi.

Bu, olabildiğince gerçektir.

Maddy, dengesi ciddi şekilde bozulmuş haldeyken yavaşça dairenin içine doğru çekildiğini hissetti.

Tanrım, kendini çok zayıf hissediyordu. Yine de, tek odaklanabildiği şey "Nasıl burada olabilirsin?" idi.

Bu sözleri yüksek sesle söylediğini sanmıyordu, ama Nate'in kolları onu sıkıca sararken, titreyerek verdiği nefes saçlarına değdi.

"Çok üzgünüm, Mads." Sözleri, başı hala göğsüne yaslanmış olan kulağında titreşti. Sözlerin içindeki bir şeyi hem yatıştırabileceğini hem de bu kadar çok incitebileceğini hiç fark etmemişti. En son istediği şey başını kaldırmaktı, çünkü başını kaldırdığı anda Nate ortadan kaybolursa ne olacaktı? Ya bu durumdan birdenbire çıkıp Nate'in hala ortada olmadığını fark ederse?

"Yani bu bir halüsinasyon değil mi?" diye mırıldandı. Tanrım, bozuk plak gibi konuşuyordu.

Nazık bir el, başını yavaşça çevirdi, böylece gözleri buluşabildi ve çok özlediği Nate'in çikolata rengi gözleri, ciddiyetle dolu, gerginlikle doluydu.

Nate başını salladı.

Maddy durumu sindirirken yavaşça başını salladı. "Tamam. O zaman muhtemelen oturmam gerek." Nate onu bırakmak istemiyor gibiydi ama yine de bıraktı.

"Çantan nerede?" diye sordu, Nate'in boş ellerine kaşlarını çatarak.

"Neyim?"

En azından biraz şok olmuş ve gafil avlanmış hisseden tek kişi o değildi. Bu teselli ediciydi.

"Çantan mı vardı?"

Nate, baykuş gibi gözlerini kırıştırdıktan sonra boş ellerine baktı. "Evet, sana çorba getirdim."

Maddy'nin kaşları yukarı kalktı. "Bana çorba mı getirdin?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü hastasın."

"Hastalandığımı nereden bildin? Birkaç hafta önce adımlı bile bilmiyordun."

Nate yüzünü buruşturdu ve Maddy bunu söylediği için kendini kötü hissetti, ama bunu alay etmek için söylememiştir. Gerçekten merak ediyordu. Ve kafası karışıktı. Çok karışıktı.

Nate'in iç çekişi bir yel değirmenini çalıştırabilirdi.

"Oturmaya ne dersin? Her şeyi açıklayacağım. Zaten ayakların titriyor gibi görünüyor."

Maddy nefesini tuttu.

"Değilim!" Kesinlikle öyleydi. Sadece hissettiği kadar zayıf görünmek istemiyordu, şu anda değil, birbirlerini uzun süredir görmedikten sonra. Bu da ona, kesinlikle berbat görüldüğünü hatırlattı. Sahip olduğu en bol pijamaları giydiğini veya saçlarının muhtemelen bambaşka bir hal aldığını kontrol etmesine gerek yoktu. Ama hasta olduğu için, Tanrı aşkına. Berbat görünmesi normaldi.

İçini çekti.

"Ne oldu?" Nate endişeyle ona baktı.

"Hiçbir şey. Haklısın, oturalım." Harika, şimdi de somurtuyor muydu?

Onun yanında beş dakika geçirdikten sonra, zor kazanılmış mantığını tamamen kaybetmişti.

Ve yanağı seğiriyordu. Piç kurusu. Tanrım, onu özlemiş. Şimdi bile, penceresinden gelen ışık ona tam da onu lanet bir melek gibi gösterecek şekilde vuruyordu. Tam da onun nasıl görüldüğünü neredeyse unutmuş gibi davranabileceği bir anda. Ona baktığında ne kadar sıcak bir ifadesi vardı. Her şey nasıl da daha hafif hissettiriyordu.

Nate'i oturma odasına götürdü ve kanepeyi işaret etti. Nate, etrafına şaşkın bir bakış attıktan sonra teklif edilen koltuğa oturdu.

"Uh, Mads? Taşınıyor musun?"

Ve o anda Maddy, dairesinin ne kadar dağınık olduğunu fark etti. Etrafındaki her şeyin ne kadar dağınık olduğunu hatırlamak istercesine onun bakışlarını takip etti.

Kitaplar kelimenin tam anlamıyla her yerdeydi, yere dağılmış, yerçekimine meydan okuyarak dengesizce duran küçük kuleler halinde her düz yüzeyi kaplıyorlardı. Buzdolabında veya banyo tezgahında da kitaplar olsa şaşırmazdı. Ve sadece kitaplar da değildi.

Sipariş ettiği ama işleri ve hastalanmadan önce açmaya vakit bulamadığı, açılmamış kutular vardı. Oturma odasının ortasında boya kovaları ve her türlü alet vardı ve mobilyalarının yarısından fazlası kesinlikle olması gereken yerde değildi.

"Yeniden dekorasyon yapıyorum." En azından, o berbat soğuk algınlığı onu yatağa düşürmeden önce öyle yapıyordu.

Nate'in küçük gülümsemesi, tamamen farklı bir nedenden dolayı onu bayılmak üzereydi.

"Yardım ister misin?"

Belki Maddy o sabah hiç uyanmamıştı. Belki de Nate'in her şeyi hatırlaması ve dekorasyonuna yardım etmeyi teklif etmesi gibi şeylerin olduğu paralel bir boyuta fırlatılmıştı. Bu olabilirdi.

"Nereye gittin, Mads?" Nate'in yumuşak sesi onu şimdiki zamana, görünüşe göre gerçekleşen gerçeğe geri getirdi.

Aniden gelen duygusal dalgalanmayı bastırarak başını salladı.

"Gerçekten yardıma ihtiyacım var."

Nate'in gülümsemesi, yorgun hali için fazla geldi.

"O zaman yardım alacaksın. Şimdi kıcını oturt. Şu çorbayı nereye döktüğümü kontrol edip bir dakika içinde döneceğim."

Maddy kanepenin yastıklı minderine çöktü ve Nate'in koridora doğru yürüdüğünü, birkaç saniye sonra da mutfığa gittiğini izledi. Birkaç tıkırtı sesi duyuldu, orada ne yapıyorsa onu vurgulayan seslerdi, sonra bir kase ve kaşıkla geri döndü.

"Bunu ye, sonra konuşuruz."

Maddy, gününün nasıl böyle geçtiğini anlamadan, neredeyse robot gibi kaseden aldı. İçine baktı ve sıcak tavuk çorbasının kokusu burnunu doldurdu, boğazındaki yumru iki katına çıktı.

Bir kaşık dolusu çorba aldı, kalın sıvı boğazındaki ağrıyı dindirdi.

Bir kaşık iki kaşığa dönüştü, sonra birkaç kaşığa daha dönüştü, ta ki kaşığı kasenin boş tabanını sıyrıncaya kadar.

O gün ikinci kez çalan zil sesi onu biraz ürküttü, ama sonra kendisi sipariş ettiği yemeği hatırladı.

"Sipariş ettiğim yemek geldi."

"Bekle. Ben alırım." Ve o da öyle yaptı, o ise orada oturup kasenin dibini sanki evrenin gizemlerini ortaya çıkaracakmış gibi izledi.

Nate'in geri döndüğünü fark etmedi bile.

Tek yaptığı ona bakıp "Teşekkürler, Nate" demektir. Ne için teşekkür ettiğini bilmiyordu. Kapıyı açtığı için mi? Çorbasını getirdiği için mi? Şu anda orada olduğu için mi? Bilmiyordu.

O gülümsedi. "Ne zaman istersen, Mads."

İlk şok biraz geçtikten ve Maddy, Nate'in çorbası sayesinde soğuktan kaybettiği gücünü biraz geri kazandıktan sonra, tüm bunların nasıl mümkün olduğunu öğrenmeye fazlasıyla hazırды.

Kanepenin iki ucunda oturuyorlardı ve Nate ona yorgun bir bakış atıyordu, sanki yanlış bir şey yaparsa ya da söylerse, Maddy aklını başına toplayıp onu dışarı atacağından korkuyormuş gibi.

Onun daha önceki özrünü hala kulaklarında duyabiliyordu. Ama gerçekte, onun özür dileyecek hiçbir şeyi yoktu. Neyi hatırladığı ya da hatırlamadığı, onun kontrol edebileceği bir şey değildi. Bu, ona da, hatta ikisine de kolaylıkla olabilirdi.

Bu düşünce onu ürpertti.

Nate bu ince hareketi fark etmiş olmalıydı, çünkü aniden uzattığı eli kanepenin arkasına atılmış battaniyeyi kavrady.

Göğsü o kadar sıkıştı ki nefes almak neredeyse imkansız hale geldi. Onun hiç değişmemiş olması onu çok üzdü.

"Nasıl?" sözcüğü istemeden dudaklarından döküldü. Nate başını soru dolu bir şekilde eğdi.

"Nasıl buradasın?"

Onun ifadelerine bu kadar dikkat etmeseydi, bunu kaçırabilirdi, ama gözlerinde parıldayan sayısız duyguyu yanlış anlaması mümkün değildi. Tanıdığı duygular.

"Kısaca anlatayım," dedi Nate, garip bir kahkaha atarak ve elini ensesini ovmak için kaldırarak.

"Hayır." Sesi düşündüğünden daha keskin çıkmıştı. O kadar ki, Nate bile şaşırılmıştı. "Bana her şeyi anlat."

Gözleri yanıyordu.

"Birkaç gün önce her şey parça parça aklıma gelmeye başladı. Önce senin adın, sonra da diğer her şey. Yine bir şey yapmışım gibi, ya da daha önce benzer bir yerde bulunmuşum gibi, ya da belirli bir konuşmayı daha önce yapmışım gibi garip bir hisse kapıldım. Ama sanki havaya uzanmak gibi, hiçbir şeyi kavrayamıyordum."

Konuşurken heyecanı fark edilmez bir şekilde artıyor gibiydi. Maddy onun bunun farkında olup olmadığını bilmiyordu. Şimdi gerginlikle dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Ben bir hayalettim, Mads. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum, ama ne olduğunu bilmiyordum. Bu her gün içimi kemiriyordu. Sonra bir gün, her şey çok kolay oldu. CD'n elime düştü ve sanki o gün müzik mağazasında olduğu gibi sen kendin düşürmüşsün gibiydin ve aniden her şeyi çok net görebildim." Durdu, boğazını temizledi, gözlerini kaçırdı ve bakışlarını yere indirdi. "Çok üzgünüm, Mads. O sokakta uyanıp, benim yerime bir yabancıнын sana baktığını hayal bile edemiyorum. Ben olsaydım ne yapardım, onu bile hayal edemiyorum. Çok üzgünüm..."

Maddy, cümlesini bitirmeden battaniyeyi itti. Onun böyle şeyler söylemesine izin vermeyecekti. Onun yanına koştu ve ona sarıldığında, o da onu yakalamak için hazırды.

Tüm gücüyle ona sarıldı, onu o kadar sıkı tuttu ki, muhtemelen birkaç saniye nefes alabilecek kadar yer kalmıştı.

Adam umursamıyor gibiydi. Güçlü kollarıyla onu sardı, aynı şekilde ona yakın ve sıkı tuttu. Adam, saf bir rahatlamayı ifade eden bir nefes verirken, tüm vücudunun ona karşı gevşediğini hissetti, bu onu neredeyse ağlatacaktı. Burnu, adamın omzunun boynuna değdiği yere gömülmüştü ve onun kokusuyla çevrili olduğu kadar sakin hissetmemişti.

İşte bu yüzden Maddy her şeyi mahvetmek zorundaydı.

Kollarından sıyrılıp, kanepenin önüne atlayacak kadar ileri gitti.

"Aman Tanrım, hastayım! Seni de hasta edeceğim!"

Nate'in yüzündeki şok, otururken elini tutmaya çalışırken titreyerek kahkahalara dönüştü.

"Bu komik değil! Neden hala gülüyorsun?" diye sordu Maddy, Nate'in elinden kaçarken.

Nate'in kahkahası kesildi ve yerine, Maddy'nin aşına olduğu, hem ciddi hem de şakacı bir ifade belirdi.

Nate son bir kez elini tutmaya çalıştı ve onu yakalamayı başardı, kız onun bakışından bir anlığına büyülenmiş gibi kalmıştı. Onu olduğu yere, kollarının arasına çekti ve fısıldadı, "O zaman sen beni hasta et. Ama buradan kıpırdamayacaksın."

Tamam, buna razı olabilirdi.

Kanepenin arkası ile Nate'in arasına girmek için biraz kaydı. Artık başını kolayca eğip onun yüzüne bakabilirdi. Hatırladığı kadar yumuşak bir yüz.

Nate onun dairesinde. Kim düşünürdü ki? Bir dakika.

"Peki, tam olarak nasıl buradasın?" diye sordu, eliyle dairesini işaret ederek.

Nate'in yanaklarında kızarıklık mı vardı yoksa ateşi geri gelip ona olmayan şeyler mi görmesine neden oluyordu?

Hayır, kesinlikle kızarmıştı.

"Şey, biraz internet araştırması yapmış olabilirim."

Maddy şüpheyle gözlerini kısarak baktı. Kimsenin bulabileceği kişisel bilgileri ortalıkta bırakmamıştı. Tabii ki.

"Nate Keaton, beni sosyal medyada takip mi ettin?"

Nate birdenbire benim dairemi çok ilginç bulmaya başladı. "Takip etmek biraz abartılı bir kelime," dedi, ona yan gözle bakarak. "Seni bulabilmek için Cooper'dan profilini aramasına yardım etmesini istedim."

Sanki utanç verici bir sırrı itiraf ediyormuş gibi konuştu.

"Peki buldun mu? Beni buldun mu?" Onu kızdırmaya dayanamadı.

O, onun alaycılığını hemen anladı ve yan gülümsemesi neşe ve intikamla doluydu.

"Evet, buldum. Aslında Stacie çok yardımcı oldu." Stacie mi?

Şaşkınlığı belli olmuş olmalıydı, çünkü şimdi gülme sırası ondaydı.
"Adresini nereden bulduğumu sanıyorsun? İlahi bir işaret mi?"
"Geçmişimizi düşünürsek, hiçbir şeyi göz ardı edemem."
Onun kahkahası ikisini de sarsmıştı.
"Çalıştığın yeri buldum ve oraya gittim. Stacie bana adresini verdi."
"Öyle mi?" diye hayretle sordu. Biraz uyarı olsa iyi olurdu. "Hayır, o tam anlamıyla korkutucuydu."
Buna inanabilirdi. "Ama yine de adresi aldın."
Gülümseyen gözlerle ona baktı. "Hâlâ yapabilirim."

Uzun bir süre hafif konulardan bahsettiler, ama sonunda Maddy'nin yorgunluğu galip geldi ve orada, polar battaniyesiyle değil, onu kucaklayan adamla ilgili olan bir sıcaklığın içinde uykuya daldı.

Uykuya daldığı anın farkında bile değildi. Sadece, yumuşak öğleden sonra ışığında göz kapaklarının yavaşça açıldığı anı hatırlıyordu.

Kendini kontrol etti ve her şeyin bulanık olduğunu fark etti. Gözlükleri kanepenin yanındaki küçük sehpa da duruyordu ama onları çıkardığını hatırlamıyordu.

Çünkü gözlüğünü çıkaran o değildi.

Yumuşak battaniyeyle örtülmüştü ve başını bir yastık destekliyordu.

Nate ortalıkta yoktu ama hala onun kokusunu etrafında hissedebiliyordu. O taze, odunsu koku olmasaydı, her şeyi hayal ettiğini kendine ikna edebilirdi.

Bacaklarını gererek oturdu.

Gözlüğünü almak için uzandığında, gözlüğünün bir kağıdın üzerine konulduğunu fark etti. Üzerinde Nate'in telefon numarası yazıyordu.

Yanakları ağrıyana kadar gülümsedi. Nasıl olur da sevinçten çılgılık atmak isterken, aynı zamanda buna tekrar atılmaktan bu kadar korkabilirdi?

Ama bunun önemi yoktu. İçinde beslediği korku, en başından beri yaptığı gibi içgüdülerini takip etmesini engellemeye yetmiyordu.

Böylece, numarayı rehberine ekledi.

Ve hemen hain adama bir mesaj gönderdi. **Maddy:**

Bana söylemek istediğin bir şey mi var? Cevap

hemen geldi.

Stacie: SONUNDA

Stacie: BURADA ÖLÜYORUM

Stacie: Her şey yolunda mı?

Maddy: Evet, her şey yolunda.

Stacie: O zaman rica ederim.

Maddy, bu kadar yumuşak bir tarafı olmasına rağmen bu kadar korkutucu olabilen arkadaşına gülümsedi. Lanet bir kirpi gibi.

Telefonunu neredeyse kapatıyordu ama içinden gelen dürtü çok güçlüydü. Yeni bir sohbet açarak şunu yazdı:

Maddy: Peki, aletleri kullanmakta ne kadar beceriklisin?

otuz üç

GRUP SOHBETİ

Cooper: * Sabırla güncelleme bekliyor *

Nate: ???

Cooper: NE TÜR BİR GÜNCELLEME OLDUĞUNU BİLİYORSUN,
GERİZEKALİ.

Liam: Anlatsan iyi olur dostum

Liam: Yoksa Coop çıldırır.

Cooper: KAFAYI YEMEYECEĞİM.

Cooper: *Sen* kimin tarafındasın?

Cooper: Sanki sen de bilmek istemiyormuşsun gibi.

Liam: Tamam. Bilmek istiyorum.

Cooper: AHA

Cooper: İkiye karşı bir.

Cooper: Artık başka seçeneğin yok, aşkçı çocuk.

Nate: Bitti mi?

Cooper: Hayır, zor kazandığım becerilerimin amacına hizmet edip etmediğini söylediğinde bitmiş olacağım.

Nate: Tamam, peki.

Nate: İşe yaradı.

Liam: Bu iyi, dostum

Cooper: Hepsi bu mu?

Cooper: Bize vereceğin tek şey bu mu?

Cooper: Böyle arkadaşları hak etmek için ne yaptım ben?

Nate: Onu buldum ve konuştuk

Nate: Sanırım sorun yok

Nate: :)

Cooper: Hala istediğim kadar ayrıntılı değil ama tamam.

Liam: Onu tekrar görecek misin?

Cooper: Ohh, iyi soru

Nate: Evet, aslında bana mesaj attı.

Nate: Evinde bir tür tadilat yapıyor ve ben de yardım teklif ettim.

Yar
dım

Liam: Çok düşüncelisin, Nate.

Cooper: Evet, ona ne kadar güçlü ve yetenekli olduğunu göster.

Cooper: Bekle

Cooper: Böyle işlerde nasıl yardım edileceğini biliyor *musun*?

Cooper: Yoksa kendini rezil mi edeceksin?

Nate: Ben Bob the Builder değilim

Nate: ama sanırım fırça ve çekiç kullanmayı bilirim

Cooper: İlginç bir alet seçimi

Cooper: Şekilleri sana alışık olduğun başka şeyleri hatırlatıyor mu?

Nate: Ben çıkıyorum.

Cooper: Hayır, bekle!

Cooper: Bu da Netflix ve Chill tarzı bir şey mi?

Cooper: Fix Up and Hang Out gibi mi?

Nate sohbetten ayrıldı.

Cooper: Bu gereksizdi.

Liam: Bence kaçınılmazdı.

otuz dört

Maddy, tüm bunları tek başına halledebileceğini neden düşündüğünü hiç anlamıyordu.

Elbette, oldukça zgn bir durumdaydı. Ama zgn olmak ve hayal görmek tamamen farklı şeylerdi.

O sabah çok daha iyi hissederek uyanmıştı. Hala hastalığının etkilerini hissediyordu ama uzun zamandır ilk kez derin bir uyku çekmişti ve bu büyük bir fark yaratmıştı. Daha sakinleşmişti ve onu rahatsız eden huzursuzluk hissi büyük ölçüde azalmıştı.

Ve bunun Nate ve onun tavuk çorbasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Hayır, kesinlikle öyle değildi.

Elbette.

Artık üzücü durumdan kurtulduğu için, yavaş yavaş farkına vardığı hayalperestlikle yüzleşmeye başlamıştı.

Ne dşnmşti ki?

Cumartesi gününün büyük bir kısmını oturma odasındaki tam bir karmaşayı düzenlemekle geçirmişti. Neyse ki yatak odası biraz daha düzgün bir durumdaydı.

Maddy, kararlarını dşnrken uzun bir süre yerde oturmuş, boşluğa bakmıştı.

Duvarları boyamak, muhtemelen yapabilirdi.

Yatak odasına birkaç iek resmi asmak, tabii ki. Ama kitaplık kurmak? Ve duvarlara raf ivilemek? Hangi evrende?

Cetvel kullanırken düz bir çizgi çizmekte zorlanıyordu ve duvarına kalıcı şeyler asmak ve bunların

bir şekilde eğri veya düzensiz olmadığından emin olmak istiyordu.

Derin bir nefes aldı.

Maddy, odanın bir yerinden telefonuna bir mesaj geldiğini duydu ve kalp atışlarının hafifçe hızlanması saçma bir durum olmalıydı.

Yine de cihazı aradı.

Ekranı kaydırırken Nate'in adı onu bekliyordu.

Nate: Ne getirmem gerekiyor?

Dudaklarına yayılan küçük gülümsemeyi engellemek imkansızdı.

Zaten buluşmak için plan yapmışlardı, utanmadan onun dairesinde yardıma ihtiyacı olduğunu kullanarak ve onun yardım teklifinden yararlanarak.

Her şeyin yoluna gireceğine ve kaldıkları yerden devam edebileceklerine inandığı bir hayal dünyasına isteyerek mi atlıyordu?

Evet.

O da, bunun yüzüne patlayıp onu eskisinden çok daha kötü bir duruma düşüreceğinden ödü kopuyor muydu?

Evet, o da vardı.

Yine de onun mesajına cevap verip, tek istediğinin onu tekrar görmek olduğunu kendi tarzında söyleyecek miydi?

Kesinlikle.

Maddy: Sadece kendin.

Birkaç saniye geçti ve sonra,

Nate: Yola çıkıyorum.

Maddy'nin beklediğinden çok daha erken, kapı zili çaldı.

Duşa girip, kendini tazeleyip, bir çift kot pantolon ve temiz bir kazak giymeye vakti olmuştu. Saçları neredeyse kurumuştı, ancak uçları hala biraz ıslaktı.

Kapıyı açtığında, iki gün içinde ikinci kez Nate'i gördü. Şokun şimdiye kadar geçeceğini düşünmüştü, ama öyle olmadı. Onun kapısının önünde durması hala çok tuhaf geliyordu.

Görünüşe göre, yine elinde plastik bir torba vardı.

"Bu bir deja-vu mu?" diye sordu Nate'in içeri girmesi için yer açarken.

Ayakkabılarını çıkarırken gülümsedi. "Neden böyle diyorsun?"

"Şey, iki gün üst üste buradasın ve yine bir torba tutuyorsun. Ve ben "Hiçbir şey getirme" dediğimi özellikle hatırlıyorum.

"Söylediğini duydum ama annem bana bir yere davet edildiğimde asla eli boş gitmememi öğretmişti."

"Buraya davet edildiğin için bunun karşılığını vereceğinden eminim, başka bir şeye gerek yok. Hatta, sana bir şeyler vererek rüşvet vermesi gereken kişi benim."

Nate ona dönüp baktı, gözlerinde yakıcı bir ifade vardı.

"Bana rüşvet vermen gerekmez Mads, burada olmaktan mutluyum."

Tamam, belki de tamamen iyileşmemiştii, çünkü o zaman ani baş dönmesini nasıl açıklayabilirdi?

"Ama," diye devam etti, seksi bir gülümseme yavaşça ortaya çıkarken, "eğer bana rüşvet vermek istiyorsan, lütfen ver."

Maddy dilini yutmak üzere olduğunu biliyordu ama bu oyunu ikisi de oynayabilirdi.

"Hayır, bugün sadece senin aklındaki her neyse onu keyifle yaşayacağım."

Ve birdenbire, Nate'in sırtışı ölümcül bir hal aldı, vücudu hafifçe ona doğru sallandı.

"Aklımda birçok şey var Madison, ama şimdilik çantada olanlarla yetineceğim," dedi alçak sesle, sonra bir adım geri çekilip mutfığa doğru yöneldi.

Onu takip etmeye hazırdı ama Nate çoktan yanına geri dönmüştü.

"Şey, ne..."

"Bunu dert etme. Önce, ne konuda yardıma ihtiyacın olduğunu söyle."

Onu izlerken yakalandığı için utanması gerekirdi, ama o noktayı çoktan geçmişti. Artık akışına bırakmıştı.

"Tamam, sen istedin."

Oturma odasına girerek, satın aldığı karamel rengi kitaplık ve rafları monte etmek için gerekli olan her şeyi içeren kutuları ona gösterdi.

Yan yana çalıştılar, o tüm ağır ve önemli işleri yaparken, o sadece ona ihtiyacı olan şeyleri getirip, manevi destek sağladı ve onu mutlu etmek için su ve meyve suyu getirdi. Arka planda bir çalma listesi hafifçe çalıyordu, çok farklı türlerden en sevdiği şarkıları karıştırıyordu ama bir şekilde yaptıkları işe uyuyordu.

"Peki, neden evinde değişiklik yapmaya karar verdin?" diye sordu Nate, bir tahta parçasını bir tür tabana vidalarken. Her şeyi yerinde tutmak için kolları gergin bir şekilde çalışırken, kız bir an için dikkatinin dağıldığını hissetti.

Ona ne sormuştu?

Ah evet. O soruya cevap vermektense, onun kollarını izlemeyi tercih ediyordu.

Nate, tereddütünü fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü ona dönüp baktı ve kaşlarını hafifçe çatı.

"Şey, şey," dedi ve topuzdan kaçan birkaç saç teliyle oynadı. "O günden sonra... çok iyi durumda değildim ve daireme döndüğümde, yıllar içinde beni *ben* yapan birçok şeyi kaybedip gittiğimi fark ettim ve bundan nefret ettim. Bu yüzden, beni mutlu, rahat ve sakin hissettiren her şeyle çevrili olduğum o yıllara geri dönerek, o yılların büyüsünü biraz olsun geri getirebileceğimi düşündüm."

Onun sözlerinin ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Maddy, halısının üzerinde bir şeye bakarken başını kaldırdı ve Nate'in yüzünde saf bir ıstırap ifadesi gördü.

Onun yüzünde o ifadeyi görmek istemiyordu.

Nate yaklaşmak için harekete geçti. "Mads, ben çok..."

"Kes şunu, başka bir şey söyleme," diye onu sert bir sesle kesintiye uğrattı. "Bunu sana kendini kötü hissettirmek ya da özür dilemeni sağlamak için söylemedim. Senin hatan değildi. Sadece olan oldu." Maddy, konuşmaya devam ettikçe sesinin

konusmaya devam ettikçe sesinin giderek yumuşadığını fark etti. Çoğu durumda, başkalarının önünde zayıf görünmek istemezdi. Ama bu önemli olduğu için dürüst olmak istiyordu.

"Sadece arkadaşımı ve o haftalar boyunca tanıdığım kişiyi özlemiştim, onu gerçekten yapmak istemediği şeylere sürüklemiştim ama o yine de bana izin vermişti. Beni güldüren, kendim olmamı sağlayan ve bunun için beni seven kişiyi özlemiştim. Ve burada, kendimi yeniden kendim gibi hissettirecek bir şeyin olmasını istedim." Doğruca, doyamayacağı çikolata kahverengi gözlerine baktı. "Seni çok özledim, Nate."

Sanki bir barajın yıkıldığını izlemek gibiydi.

İkisi de yerde oturuyorlardı, birbirlerinden birkaç metre uzakta, kendi köşelerinde çalışıyorlardı.

Bir anda, Nate ona doğru kısa bir mesafe sürünerek yaklaşmış, yüzü kararlılıkla sertleşmiş, gözleri yanıyordu.

Maddy, Nate'in ellerinin belini kavradığını hissetti, sonra onu kaldırıp kucağına çekti. Nate'in ne kadar uzun olduğunu hep unutuyordu, ama şu anki pozisyonunda bile, Nate'in boynunun kıvrımı ve keskin çenesi ile göz göze geldiğinde bunu hatırladı.

Elleri, kalbi çarpacak kadar heyecanlı birkaç saniye boyunca onu sıkıca tuttu, sonra isteksizce onu bırakmış gibi göründü.

Ama Maddy, nefesini tutarak, ellerinin saygı dolu bir şekilde yukarı doğru kaymaya başladığını fark etti. Elleri, süveterinin üzerinden kollarını okşayarak omuzlarına ve hassas boynuna doğru ilerledi. Elleri onu keşfederken bakışları hiç ondan ayrılmadı, bir eli ensesini kavrarken diğer eli tekrar belini sardı.

"Seni çok özledim, Maddy." Maddy.

Daha önce ona Maddy dememişti.

Onun tam adıyla ya da şakacı olmak istediğinde Mads diye seslenmesini seviyordu.

Ama Maddy diye seslendiğini duymak, onu açıklanamaz bir şekilde eritmişti.

"Kazadan sonraki haftalarda delirdiğimi sandım. Kemiklerimin derinliklerinde bir şeyin eksik olduğunu, her zaman ulaşamayacağım bir şeyin olduğunu biliyordum ve bu benim için bir işkenceydi," dedi boğuk bir sesle, eliyle onu tuttuğu yerde tembel, yatıştırıcı daireler çizerek. "Sen bir hayalet uzuvdun, Maddy."

Onu birçok yerinden tutması iyi olmuştu, yoksa eski bir insanın kalıntıları halinde yere kayıp düşecekti. Zaten tüm vücut fonksiyonlarının kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Yutkunamıyordu, ağzı kurumuştı ve kalp atışları normalden uzaklaşmış, kulaklarında düzensiz bir şekilde atıyordu.

Maddy, bilinçsiz bir hareketle, kuruluğu gidermek için dudaklarını yaladı, bu da Nate'in dikkatini çekti ve tüm vücudu onun altında gerildi. Yay gibi gergin, gözleri dudaklarından gözlerine kaydı ve bir sonraki sözlerini dudaklarına o kadar yakın söyledi ki, sanki ona nefesini üfler gibi.

"Hayatına sadece arkadaşın olarak geri dönebileceğimi sanmıştım. Bir adım geri çekilip, artık istemediğin hiçbir şeye seni zorlamayacağımı sanmıştım."

Artık istemediği bir şey mi?

Hızla onun kişisel besin kaynağı haline gelirken böyle mi düşünmüştü?

"Ama," diye durakladı, dudaklarına titrek, sık bir nefes verdi.

"Siktir et."

Nate'in ağzı Maddy'nin ağzına indi ve Maddy, beyni yavaşça yok olurken, yutulmak böyle bir şey mi diye merak etti. Şişelenmiş çaresizliğin tadı böyle miydi? Tatlı ve sıcak.

Nate alt dudağını emdi, sanki damarlarına saf elektrik akımı dökülmüş gibi hissettiren bir çekiş. Elleri, canını dişine takarak tutunduğu gömleğini bıraktı ve saçlarına uzandı, orada kendi çekişini yaptı, Nate'in ağzına karşı tıslamasına neden oldu.

Maddy, dudaklarında yayılan vahşi bir memnuniyet gülümsemesi hissetti ve Nate de ona karşılık verdi, sonra Maddy onun başını eğdi ve Nate içgüdüsel bir hareketle dudaklarını Maddy'nin dudaklarına yapıştırdı. Dudaklarını Maddy'nin dudaklarıyla ayırdı ve o anda hiçbir neden yoktu, sadece erimiş bir sıcaklık, sadece daha yakın ve daha sıkı olma ihtiyacı vardı.

Nefes almak önemsizdi.

Mesafe anlaşılmazdı. Sadece

bu vardı.

Ne zaman onun üzerine çıkmaya başladığını fark etmedi bile, zihninin durduğu yerde bedeni devralmıştı. Nate'in dudaklarından çıkan ses neredeyse insan sesine benzemiyordu, derin bir hırıltı, acı dolu bir iniltiye dönüşüyordu ve bu, ondan istediği tek acıydı. O sesin içinde yaşamak

sesin içinde yaşamak ve boğulmak, boğulmak, boğulmak istiyordu. Nate'in elleri kalçalarını o kadar sıkı kavriyordu ki, sanki damgalar gibi hissediyordu.

Sanki kilometrelerce uzaktan, bir telefon çalmaya başladı, sesi onun isteyerek teslim olduğu sisi delip geçti. Hareketleri yavaşladı ve dokunuşları hafifledi, ağızları ayrıldığında hava içeri doldu. Maddy gözlerini açtığında, Nate'in ona gizlemeye çalışmadan özlemle baktığını gördü, bir tutam saç alnına düşmüştü.

Nate trans halindeymişçesine elini kaldırdı ve Maddy'nin yüzünü avuçlayarak başparmağıyla elmacık kemiğini ve gülümsemesinin kenarını okşadı.

"O telefonu pencereden dışarı atacağım ve sonra arayan kişiyi öldüreceğim," dedi sert bir sesle, ulaşabildiği her yeri okşarken.

"Ben de seninle gelirim," dedi Maddy yumuşak bir sesle, sonra ikisi de içinde bulundukları durumun komikliğine gülerek.

"Kalkmak istemiyorum," dedi Nate, sesi kaba bir fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Ben de," diye içini çekti.

"Ama kalkarsak, yanımda getirdiğim çantadan bize bir şeyler hazırlayabilirim."

"

Maddy'nin kaşları şüpheyle çatıldı. "Şu anda kalkmak istememe neden olabilecek

"Sıfırdan sıcak çikolata yapabilirim." "Ve az önce o şeylerden birini söyledin."

"Ve az önce onlardan birini söyledin."

Nate'in sınırsız kahkahası, onu önceki sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklıkla doldurdu.

"Hadi o zaman," dedi ve ikisini de, hiç de seksi olmaması gereken bir hareketle kucakladı.

"Arayan kimmiş, bakmayacak mısın?"

"Sorun yok, o iş telefonumun zil sesiydi ve bugün Cumartesi. Bekleyebilirler. Ayrıca," dedi ve elinden tutup onu kendine doğru çekti, "yaptığım çikolatanın eskiden yediğimiz kadar iyi olup olmadığını görmek istiyorum."

"Eminim öyledir."

Çünkü bu seferki onun yapacağı çikolata olacaktı.

Bu, Maddy'nin ağızına koyduğu en iyi ikolataydı.

Ve neredeyse mantıklı cümleler kuramayacak hale gelmesinin bunun kanıtı olduğundan oldukça emindi.

Görünüşe göre, içtiğı şey tam bir fiyaskoydu çünkü onun hazırladığı şey, bir fincanda erimiş çikolata içmek gibiydi. O kadar yoğun ve cennetsi bir tadı vardı ki, çikolata ile ölüm gibiydi.

Nate üstüne krem şanti bile koymuştu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, krem şanti market alışverişlerinin ilk 3'ünde olması gerektiğı gibi, buzdolabına koyduğu kutuyu çıkarmıştı.

"Sen çok düzenlisin," dedi, sesinde hayranlık ve biraz da endişe vardı.

O gülümsedi. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Yere oturmak spontane hareketler için çok uygun ve güzeldi, ama onun elinde tuttuğı muhteşem yaratığı tatmak gibi uzun süreli durumlar rahatlık gerektiriyordu.

"Kesinlikle kötü bir şey değil. Sadece bu kadar kısa sürede her şeyi düşünmüş olmanı kastettim."

Nate hemen cevap vermek yerine içkisini büyük bir yudumla içmeyi tercih etti, ama kız onun utangaç ifadesini kaçırmadı.

"Evet, şey... aslında, yılbaşı gecesi için hazırladığım içkileri hiç içemedik diye düşündüm."

Nefesi bir anda kesildi. Tam da bir akşamda bayılacağı şeylerin kotasını doldurduğunu düşünürken.

"Lanet olsun, Nate." Kafasını salladı.

Nate'in sırtışı kesinlikle günahkardı.

"Bu kesinlikle iyi bir şey."

Maddy'nin kahkahası bu sefer kendi telefonunun almasıyla kesildi.

"Tanrım, bugün insanlar neyin peşinde? Sanki bunu bilerek yapıyorlar" diye mırıldandı ve oturma odasındaki sehpaye eğilerek arayan kişinin adını görmek için baktı.

Stacie'nin adını görünce yüzünü buruşturdu. Stacie, önemli bir şey olmadıkça neredeyse hiç aramazdı, genellikle sadece mesaj atardı.

"Uh, üzgünüm, cevap vermem gerek," dedi Maddy, Nate'e dönerek.

"Arayan Stacie ve belki önemli bir şeydir."

"Onunla konuşmanı engellemiyorum. Hayatımı çok değerli buluyorum."

ağırığı kabul ederken sırtıttı.

"Selam arkadaşım, ne haber?"

"Ne olduğunu söyleyeyim. Bu akşam için plan yapmak için beni araman gerekiyordu. Ne giyeceğimizi falan kararlaştırmak için."

Oh hayır.

"Oh, kahretsin, Stace, çok zgnm, tamamen unutmuşum."

Stacie'nin i çektiğini duydu. "Sorun değil, Maddy. Son birkaç gündür kendini iyi hissetmediğin için sana rahat olmanı söyleyen bendim. Israr eden sendin."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece kötü bir arkadaş olmak istemedim."

"Denesen bile berbat bir arkadaş olamazsın. Ee, ne yapıyorsun?" "Oh, şey," diye eloquently durakladı.

"Vay canına, bu çok iyi bir cevap, Maddy."

"Aslında şu anda yalnız değilim. Nate burada." Sessizlik.

"Stacie? Orada mısın?"

"şu anda kulağına bağırmak istiyorum, ama iyi bir arkadaş olduğum için yapmayacağım."

"Teşekkürler."

"O burada ne demek?" sanki herkes duyabilirmiş gibi sahte bir fısıltıyla sordu.

"şey, bazı konularda yardıma ihtiyaım vardı ve o da yardım etmeye geldi." Yine sessizlik.

"Ooh. Yardım mı? Sana güzelce ve doğruca yardım etti mi?"

"Oh, kes sesini," dedi ona, yanaklarının ısındığını, boynundan yukarı doğru kızarıklığın yayıldığını hissederken bile.

Nate sırtışını saklamakta çok başarısızdı. Muhtemelen ne hakkında konuştuklarını tahmin edebiliyordu.

"Artık benim arkadaşım değilsin."

"Tabii, tabii. şimdi beni hoparlöre al." Maddy boğuldu.

"Neden bunu yapayım ki?"

"Soru sorma. Hoparlre al. Utanç verici bir şey değil, söz veriyorum." Umarım değildir.

"Hey, millet, bu şekilde daha iyi olur diye düşündüm, böylece ikiniz de beni duyabilirsiniz."

"Merhaba Stacie, seninle tekrar konuşmak çok güzel."

Kısa bir duraklama.

"Tamam, kibarsın, bunu kabul ediyorum."

Maddy ve Nate ikisi de güldü.

"Maddy ve ben bu akşam işten birkaç kişiyle birlikte dışarı çıkacaktık ama işler biraz ters gitti. Bu da az önce aklıma gelen şey için mükemmel oldu." Muhtemelen dramatik bir etki yaratmak için bir süre durakladı. Arkadaşının tiyatroya yeteneği olduğu kesindi.

"Haftaya hep birlikte bir kulübe gidelim mi? Ben ve Maddy, Nate arkadaşlarını getirebilir, işten birkaç kişi daha, eğlenceli olabilir. Ayrıca, hep ben Maddy'ye arkadaşlarımı dayatıyorum, artık onun arkadaşlarıyla da tanışmamın zamanı geldi."

O yaramaz kız ne yaptığını çok iyi biliyordu. Her şeyi masum ve masum gibi göstermeye çalışıyordu ama Maddy onu çok iyi tanıyordu.

"Ne dersiniz, çocuklar?"

Maddy, Nate ile sözsüz bir şekilde iletişim kurmaya çalıştı, belki de onu TEHLİKE, TEHLİKE konusunda uyarmak için, ama Nate sanki hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkti ve başını salladı.

Peki, o da kabul ediyorsa.

"Tamam, Stace, gelecek hafta sonu için bir şeyler ayarlarız."

"Harika! Tamam, o zaman kapatayım. Kendine iyi bak tatlım. Hoşça kal Nate!" Ve öylece telefonu kapattı.

"Evlat, kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin."

"Yok, sorun olmaz. Coop ve Liam'a gelmelerini söyleyeceğim. Seni tekrar gördüklerine sevineceklerine eminim."

Maddy buna gülümsemeden edemedi. Onları görmek de güzel olurdu.

"En önemli soru şu," diye devam etti sinsi bir gülümsemeyle,
"Ne zamandan beri kulüplere gidiyorsun? Bunların hepsi yalan mıydı? Aslında bir parti canavarı mısın?"

Maddy, onun aptal suratına dekoratif bir yastık fırlattı, o da gülerek kolayca yakaladı.

"Hayır, aptal, sadece ara sıra Stacie'nin sevdiği bazı şeylere katılmayı seviyorum çünkü onun gezilerine katıldığımda mutlu olduğunu biliyorum. İşte buradayız, umarım hazırsındır."

Ona yönelttiği gülümseme trafiği durdurabilirdi.

"Hazırlıklı olmama gerek yok, Mads. Birlikte olacağız ve bu yeterli."

otuz beş

Liam: Saat kaçta buluşuyoruz?

Liam'ın mesajı Nate'in telefonunda cevapsız kalmıştı, çünkü Nate hazırlanmaya başlamadan önce bilgisayarında bazı işlerini bitiriyordu.

Telefonu eline alıp "Saat 10'da kulübün önünde" yazdığında, Nate'ten bir başparmak işareti aldı.

Masasındaki sandalyeye yaslanarak Nate boynunu kırıştırdı ve sertliği gidermeye çalıştı. İşler bütün hafta boyunca onu çok yormuştu, ki bu bir bakıma kendi hatasıydı.

Dünyasını altüst eden o günün olaylarını düşününce, işlerin bu kadar radikal bir şekilde değişmesine hala inanamıyordu.

Önceden Nate, çalıştığı şirkette sorumluluklarını artırıyor, potansiyel olarak daha yüksek bir pozisyon kazanmasını sağlayacak, ancak muhtemelen onu ülkenin diğer ucundaki ana ofislerine taşıyacak bir terfiye hazırlanıyordu. Bu para meselesi bile değildi, sadece bir şeye odaklanmak, belirli bir hedefe doğru çalışmak için bir araçtı.

Ama şimdi. Şimdi böyle bir adım atacağını düşünemiyordu. Önemli olan her şeyi geride bırakma fikrini kabullenemiyordu. Arkadaşlarını.

Maddy.

Tanrım, Maddy.

Onu yeniden bulduğu anda terk edemezdi.

O öğleden sonra onun evinde yaşadıkları hala zihninde canlıydı. Onu en iyi şekilde çılgına çevirmişti. Vücudu onu yakınında hissetmek için can atıyordu, elleri ona dokunma ihtiyacından neredeyse karıncalanıyordu.

Ve o yaramaz gülümsemesi. Zaten dizlerinin üstüne çökmemiş olsaydı, onu dizlerinin üstüne çökertecekti.

Sıcak çikolatalarını içtikten sonra birkaç saat daha çalışmışlar, ona zorluk çıkaran en zor kısımları, kitaplık ve rafları bitirmişlerdi. Kendi parmaklarını tahta parçalarına çivilemek yerine, yaptığı işe nasıl bu kadar odaklanabildiğini hiç bilmiyordu.

Bütün hafta boyunca onu görmemişti ve şimdiden onu özlemişti. Birbirlerine çok mesaj atmışlar ve ara sıra telefonlaşmışlardı, ama işler onu da çok zorluyordu. Soğuk algınlığından kurtulmak için birkaç gün izin aldıktan sonra, halletmesi gereken bir yığın işin beklediğini görmüştü.

Nate'in gözleri işten aldığı son e-postaya takıldı, hedeflediği pozisyonun açılışını hatırlatan bir e-postaydı. Ona kaç tane hatırlatma gönderdikleri önemli değildi. Amiri, bunu bırakmasının aptalca olduğunu düşünmesi de önemli değildi.

O, en önemli şeye odaklanacaktı.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp duşa girdi. Buluşacağı bir kız vardı.

Nate kulübe vardığında sokaklar kalabalıktı. Arabasını birkaç blok ötede park etmiş ve kısa mesafeyi yürüyerek gelmişti. Orada onu bekleyen arkadaşlarını buldu. Ancak ikisi de birbirlerine dik dik bakıyor ve aralarında gerginlik vardı.

Bir şey için kavga mı ediyorlardı?

Nate kaşlarını çatı, ikisinden birinin ona bir şey söylemiş olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Onlara ulaştığında neler olduğunu sormaya hazırdı, ama onu görür görmez gerginlikleri bir anda yok oldu.

"Çok geç kaldın," diye Cooper alaycı bir şekilde karşıladı onu.

"Sadece beş dakika geç kaldım. Trafik vardı."

"Ben de kapıdan ilk giren senin olacağını sanmıştım."

Nate ona boş boş baktıktan sonra Liam'a döndü.

"Lütfen onu kontrol et."

"Onu kontrol edebileceğini düşünüyorsan, senin zekanı ciddi şekilde abartmışım demektir."

"İkiniz de benim burada sizi dinlediğimi biliyorsunuz, değil mi?" "Evet," ikisi de aynı anda cevap verdi.

"Tamam, güzel. Şimdi burada kızları mı bekleyeceğiz yoksa içeri mi gireceğiz?"

"Madison az önce mesaj attı, birkaç dakika önce varmışlar." "O zaman gidelim."

Mekana girdiklerinde ilk dikkatlerini çeken şey loş ışıklar ve müzikti. Işıklandırma ortamı neredeyse samimi hale getiriyordu ve ritim damarlarında kanın kaynamasına neden oluyordu.

Ya da belki de bunun ritimle bir ilgisi yoktu ve her şey barda duran kadınla ilgiliydi.

Kulüpte kalabalık olacak kadar insan vardı ama tıklım tıklım değildi. Ve Nate'in aradığı kişiyi bulmasını engelleyecek kadar da kalabalık değildi. Zaten çok büyük bir yer değildi. Durduğu yerden onu görebiliyordu. Görmemesi imkansızdı. Özellikle de bu geceki görünüşüyle.

Bar tezgahına yaslanmış, vücudunu saran siyah, dar kot pantolonuyla Nate'in başını döndürüyordu. Nate'in bakışları yukarı doğru kaydı, boynunun arkasında bağlanan ama omuzlarını açıkta bırakan koyu renkli bluzu, başını her eğdiğinde omuzlarına değen dalgalı saçları.

Nate, ona doğru yürümeye başlamadan önce arkadaşlarına danışacak kadar akıllı başındaydı. Arkadaşları, şüpheli bir şekilde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yanında duruyorlardı.

"Ne?" diye sordu savunmacı bir tavırla.

"Oh, hiçbir şey, sadece bizi ne zaman fark edeceğini bekliyorduk," diye espri yaptı Cooper.

Onlara somurtarak baktı ve onlar da ona gülümsedi, ama hepsi bara doğru yola çıktı.

Madison, Nate yanına yaklaşırken onu hissetmiş gibiydi. Yakından bakınca, Madison daha da nefes kesiciydi. Koyu renkli saçları dalgalar halinde yüzünden aşağıya doğru uzanıyordu ve gözlüklerini çıkarmıştı. Gözleri, Nate'in görünüşünü, sanki etrafta kimse yokmuş gibi içlerine çekiyordu.

"Merhaba," dedi sonunda, tanıdığı bir ses tonuyla, ancak o zaman birbirlerine henüz selam vermediklerini hatırladı. Bunu sık sık yapıyorlardı.

Madison, Nate'in bakışlarını karşılayıp tembelce onu süzdükten sonra, Nate, Madison'ın pembe, ıslak dudaklarına bakmaktan kendini alamadı ve Madison da aynı şekilde nefes nefese "Selam" dedi.

Nate aniden aralarında çok fazla mesafe olduğunu hissetti ve kulağının hemen yanında biri oldukça yüksek sesle boğazını temizlemeseydi, bu konuda bir şeyler yapardı. İsteksizce Madison'dan gözlerini ayırdı ve yüzünde çılgın bir gülümsemeyle Coop'u gördü.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, tanıtımları yapabilir misiniz diye merak ediyorduk. Merhaba Madison! Seni tekrar görmek çok güzel."

Madison'ın gülmesi iyi oldu, yoksa Cooper, sözünü kestiğı için oldukça sert bir şekilde kenara itilirdi.

"Haklısın Cooper, çok özür dilerim," dedi, her zamanki gibi nazıkçe. "Bu en iyi arkadaşım Stacie, şurada da işten Nick ve Josh var. Ve bunlar da Nate ve arkadaşları, Cooper ve Liam," dedi, her birini işaret ederek.

Tam o anda Nate, Madison'ın arkadaşlarını fark etti. Stacie ile tanışmıştı, ama koşullar pek uygun değildi. Stacie ona nazıkçe gülümsedi, ama o gülümsemenin bir keskinliğı olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

Nate, Madison'ı ne kadar koruduğunu görebiliyordu ve buna saygı duyuyordu

Gerekli olmasa da, kendi kolunu kesip ona hediye olarak vermektense, ona zarar vermektense kendi kolunu kesip ona hediye olarak vermektense.

Etrafında bir selamlaşma ve baş sallama turu vardı ve bu, ona çevresini belli belirsiz fark etmesini sağladı. Ama dikkati hiç dağılmadı, gözleri yanındaki kadına takıldı.

"Ne içiyorsun?" diye sordu, kadının elinde tuttuğı içkiye işaret ederek.

Kadın, cevabını neredeyse kaçırarak kadar geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Aslında içki içmem, bu yüzden bu, başka bir şey gibi görünen bir soda, böylece neden içki içmediğimi sürekli sormazlar."

"Tamam, iyi fikir, ben de aynısından alayım."

Kadının yüzü birden düştü. "Hayır, hayır, ne istersen içebilirsin, keyfini kaçırmak istemem," dedi endişeli bir sesle.

"İnan bana, öyle olmayacak." Muhtemelen gece bitmeden ona sarhoş olacaktı, bu yüzden alkolden uzak durmak fena fikir değildi.

Barmen'e işaret etti ve siparişini verdi, Cooper ve Liam da aynısını yaptı. İkisi de grubun geri kalanıyla rahatça sohbet ediyor gibi görünüyordu, bu yüzden onlara fazla ilgi göstermediği için kendini çok kötü hissetmedi. Sonuçta, dikkatinin dağılacağını bilerek geldiklerinden emindi. Madison'ın arkadaşlığını tekeline aldığı için de kendini kötü hissetmesi gerekirdi, ama bu gece biraz bencil hissediyordu.

Madison ona çok yakındı ve Nate, Madison'ın onunla konuşmak için parmak uçlarına basmak zorunda kalmasını gizlice seviyordu. Çalan müzik, elektronik dans ve hip hop karışımıydı ve birinin konuşmasını duymak bir yana, kafasında zonkladığını hissedecek kadar yüksekti.

Nate şikayetçi değildi. Bu kadına yakın olmak için elinden gelen tüm bahaneleri kullanırdı.

"Haftan nasıl geçti?" diye fısıldadı kulağına, boynuna bir ürperti göndererek.

"Çok yoğundu ve bittiğine sevindim."

Madison gülerek, başını sallayarak ona hak verdi. "Aynen öyle. Yarısında öleceğimi sandım," dedi ve konuşurken dengede kalmak için elini hafifçe onun koluna koydu.

Vücudu ona tepki vermek için başka bir şeye ihtiyaç duymadı, kolu ne yaptığını fark etmeden hareket etti, beline dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Ve işte oradaydı. Vanilya kokulu tatlı çiçek kokusu.

Son kez dışarı çıktıklarında, basketbol maçının ardından düzenlenen partide, her şeyin şimdi ne kadar farklı olabileceğini ama bir bakıma da tamamen aynı kalabileceğini hatırlamadan edemedi.

Evet, müzik farklıydı, zaman çizelgeleri değişmişti, yüzlerinde biraz daha fazla kırılganlık vardı. Ama onun olduğu her şey ve onun hissettiği her şey değişmemişti. O gece, onu bırakmayacağına dair kendine söz vermişti.

Ve şimdi sözünü yerine getirme zamanı gelmişti.

"Benimle dans et, Mads."

otuz altı

"Benimle dans et, Mads."

Bu sözler, nefesini tutarak ılık suya dalmak gibi hissettirdi. Bacakları gevşedi ve rahatladı, kalbi ise oksijen eksikliğinden hızlandı. Tek yapması gerekenin su yüzüne çıkıp derin bir nefes almak olduğunu biliyordu. Sonuçta, Nate'in dudaklarını süsleyen yumuşak gülümseme, bilmesi gereken her şeyi ona anlatıyordu; ister daha derin sulara dalmayı ister su yüzüne çıkmayı seçsin, bunu yalnız yapmayacaktı.

"Emin misin?" dedi, başka bir zamanda söylediği aynı sözleri tekrarlayarak. Dudakları hareket ederken gözleri parlıyordu. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Bu sefer, parmaklarını onun parmaklarıyla birleştiren ve onu ritme uyarak yavaşça hareket eden kalabalığa doğru çeken oydu. Maddy yavaşça geriye doğru yürüdü, bu yüzden Nate'in kurt gibi sırtışını görebildi. Sonra bakışları, onun vücudunu ve bu gece çizdiği günahkar resmi gezmekten kendini alamadı.

O, karanlık bir nefes kesicilik içindeydi, kulübün neon ışıkları yüzünün hatlarına yasadışı denecek bir şekilde vuruyordu.

Sırtını birine çarpmak üzereyken, Nate elini sıkıca tutup onu kendine doğru çekerek bunu engelledi ve onun açıkça bakışları durdu.

Ve birdenbire sadece o vardı.

İnsanlar yoktu. Arkadaşlar yoktu. Dikkatini dağıtan şeyler yoktu. Sadece hareketlerini yönlendiren düşük, vızıldayan bas sesi vardı.

Bu, lise partisinde dans ettikleri gibi değildi.

Sanki yapabilecekleri tek şey buymuş gibi birlikte hareket ediyorlardı. Sanki durmak hayal bile edilemezmiş gibi.

Zaman bulanıklaşıyor, geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışıyordu.

Ve tüm bunlar olurken, Maddy gözlerini ondan ayıramıyordu. Gözlerini kapatmak, kendini duyuların saldırısına kaptırmak istiyordu, ama o, yoğun bakışlarıyla onu esir tutuyordu.

Elleri kendi iradesiyle hareket etti, göğsüne dokundu, hızlı nefes alıp verişyle göğsünün avucuna uzandığını hissetti. Parmaklarını boynunun arkasına doladı, bu hareket vücudunu neredeyse onun vücuduna yapıştırdı. Bir an sonra, Nate'in sol kolu onu neredeyse tamamen sardığında onun yakıcı dokunuşunu hissetti, diğer eli ise en sevdiği yeri, çıplak omzuyla ense arasındaki noktayı kavradı.

Kalp atışları ve nabızlar hızlanırken, tek bir vücut gibi senkronize hareket ettiler ve ortada sadece sıcaklık, ter ve sık nefesler vardı.

Maddy, onun sonraki sözlerini duymaktan çok hissetti.

"Hayatımda hiç bu kadar mahremiyet istememiştim." Sesi, günlerdir su içmemiş gibi boğuktu.

"İstediğin bu mu?" diye sordu, kendi sesi bile kendi kulaklarına tanınmazdı.

Nate, neon ışıklarının aydınlattığı karanlıkta gözlerine bakmak için çenesini kaldırdı. "Artık bu bir istek meselesi değil, Mads. Bir ihtiyaç meselesi."

Neredeyse şiddetli bir titreme omurgasından aşağı indi, etraflarındaki tüm bedenlerden yayılan ısıya rağmen tüyleri diken diken oldu.

"Gidebiliriz," diye fısıldadı Maddy, o kadar yumuşak bir sesle ki Nate'in duyması imkansızdı.

Ama onun sert bakışları, dudaklarından çıkan neredeyse sessiz kelimeleri yakalamıştı. Maddy, onun rahatlayarak gevşeyeceğini düşündü, ama bunun yerine, kolları onu daha da sıkı sardı.

Nefesini, bu kadar acı dolu olmasaydı, kolayca kahkaha sanabilirdi.

"Gidebiliriz, ama gitmeyeceğiz."

Onu saran şaşırtıcı hayal kırıklığı dalgasına hazırlıklı değildi.

Yüzündeki ifade bunu açıkça gösteriyor olmalıydı, çünkü Nate'in ensesindeki eli yatıştırıcı bir okşamaya dönüştü.

"Bana öyle bakma." "Nasıl bakayım?"

"Hayal kırıklığına uğramış gibi. Senin etrafında kontrol edebileceğim çok fazla şey yok ve şimdi söyleyeceğim şey için bu kontrole ihtiyacım var." Derin bir nefes aldı ve Maddy ancak o zaman onların neredeyse tamamen hareket etmeyi bıraktıklarını, müziğe zar zor eşlik ettiklerini fark etti. "Gitmeyeceğiz. Senin arkadaşlarınla ve benim arkadaşlarımla kalıp güzel vakit geçireceğiz. Yarın akşam yemeği ve film için bize geleceksin, ben yemek yapacağım ve filmi sen seçeceksin."

Nate'in ani kahkahasından anlaşıldığı kadarıyla, Maddy ona komik bir şekilde bakıyor olmalıydı.

"Bana çıkma teklif mi ediyorsun?" diye sordu, emin olmak için.

"Ne seni ele verdi? Akşam yemeği/film kombinasyonu mu?"

"Aslında, evet, bir nevi."

"O zaman evet, Maddy. Sana çıkma teklif ediyorum," dedi ve Maddy, bir insanın aynı anda hem bu kadar ciddi hem de bu kadar savunmasız görünebileceğine şaşırdı.

Onun sözleri henüz kafasına yerleşmeden başını sallamıştı. "Tamam."

Maddy, dışarıdan bakıldığında ikisinin de sebepsiz yere birbirlerine aptalca gülümseyen iki insan gibi göründüklerinden emindi. Ama umurunda değildi.

"Grubumuza geri dönelim mi? Eminim Coop bizi azarlamak için sabırsızlanıyordur ve onun eğlencesini bozmak istemem."

Sanki o çocuksu gülümsemeye hayır diyebilecekmış gibi. Yetişkin bir kadın olabilirdi ama o gülümsemeye karşı koymak imkansızdı.

"Tamam. Hadi Cooper'a eğlencesini, Stacie'ye de iğnelemelerini verelim."

"İğneleme mi? Korkmam mı gerek?"

"Çok fazla değil."

"Ama birazcık sorun olmaz mı?"

"Evet, biraz olması tavsiye edilir."

"Güven verdiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil."

Böylece kalabalığın içinden geçip arkadaşlarının yanına dönmeye çalıştılar. Nate'in öncü olması ve neredeyse zorla yol açması iyi olmuştu. Elini onunkinden hiç çekmemesi de iyi olmuştu.

Tabii ki, sadece yön bulmak için. Başka bir şey için değil.

Neyse ki herkes bıraktıkları yerdeydi. Biraz daha sarhoş ama iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordlardı. Stacie, Liam ile sohbet ediyor gibi görünüyordu, Nick ise Josh'un sırtına vurarak gürültüyle gülüyordu.

Nate ve Maddy gruba yeniden katıldı ve Maddy, Liam'ın dikkatinin dağınık olduğunu fark etti, çünkü ona çok yakındı. Stacie'nin söylediklerine başını sallıyordu ama gözleri dans pistinin bir yerindeydi.

Ve ancak o zaman Maddy de Cooper'ın yokluğunu fark etti.

Ama Liam'ın bakışlarını takip ederek, onu kolayca buldu. Kalabalığın ortasında, onu sanki kendisine aitmiş gibi dokunan koyu saçlı bir kadınla dans ediyordu.

Maddy tekrar Liam'a bakmak için döndü ve tam o anda Liam'ın sıkı sıkı kenetlediği çenesini ve dans eden çifte attığı sert bakışını gördü.

Huh. Bu garipti.

Kendi bakışları, yanındaki üç büyük yudumda içkisini bitiren yakışıklı adam tarafından esir alınmasaydı, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmaya devam edecekti.

Vay canına, boğazlar da inanılmaz derecede çekici olabiliyormuş. En azından Nate'inki öyleydi.

Ve görünüşe göre, onun inceliği hala yoktu.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Mads?" diye sordu, muhtemelen alaycı bir tonla, ama onun kulağına düpedüz müstehcen geldi.

"İhtiyacım olan çok şey var, Nate." Adamın zorlukla yutkunduğunu gördü.

"Öyle mi?"

Maddy yavaşça başını salladı. "Mhm."

Bar tezgahına yaslanarak rahat bir poz vermiş gibi görünüyordu. Ama sıkıca kenetlediği elleri onu ele veriyordu.

"Tamam, rahatsızlık veriyormuşum gibi hissediyorum," bir ses düşüncelerini böldü. Dönüp baktığında Cooper'ın en iyi arkadaşına sırtarak baktığını gördü. Dans etmekten biraz nefes nefese kalmış görünüyordu.

"Öylesin," diye cevapladı Nate, gözlerini ondan ayırmadan.

"Şimdi, benim gücenmiş olacağımı düşünüyorsun ama ben neye bulaştığımı biliyordum. Her neyse, ben buraya senin huysuzluğuna katlanmak için gelmedim." Bunun yerine, bakışlarını Maddy'ye çevirdi. "Muhtemelen bu ekşi suratlı herifle uğraşmaktan bıkmışsındır."

Maddy sadece gülebildi. "Neden bahsediyorsun? Nate ekşi ya da huysuz biri değil."

Cooper'ın şaşkın ifadesine neredeyse tekrar gülecekti. "Değil mi?"

Maddy başını salladı.

Cooper ikisi arasında şaşkın bir bakış attı. "Huh," dedi sadece, sonra diğerlerinin yanına geri döndü. "Sanırım onu kırdın."

Evet. Maddy, Nate hakkında söylediklerinin Cooper'ın kafasındaki tek şey olmayacağından şüpheleniyordu.

Gece harikaydı ve Maddy en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlayamıyordu.

O ve Stacie, işyerindeki erkeklerle işyerinde olan biten her şey hakkında durmadan dedikodu yapmışlardı. Cooper, sanki onları yıllardır tanıyormuş gibi hemen herkesin arasına katılmıştı, Liam ise arkadaşını gözetlemediği zamanlarda sohbe katılmaktan mutluluk duyuyordu.

Nate ise hiç yanından ayrılmamıştı.

Onu boğmuyordu. Sadece yanında sabit bir varlık olarak duruyor, bir iki kez saçının bir tutamını oynuyor ya da kulağına komik bir şey fısıldıyordu. Her zaman oradaydı ve kokusunu her aldığında, kolonyası onu adeta sarhoş ediyordu.

Bu hafif dokunuşlar ve ince okşamalar onu çıldırtıyordu, ama yine de hepsini seviyordu.

Tanrım, randevularını sabırsızlıkla bekliyordu. Randevu.

Gerçek bir randevuları vardı.

Bu, Stacie ile arabada, Maddy'yi eve götürürken, tam o anda aklına geldi. Erkekler, ayrılmadan önce onları Stacie'nin arabasına kadar eşlik etmişlerdi.

Nate, Cooper ve Liam'ı takip etmeden önce, yanağına yumuşak, uzun bir öpücük kondurmuş ve umut dolu bir "Yarın görüşürüz" demişti.

dudaklarında gizli bir gülümsemeyle.

Sadece bunu düşünmek bile yanaklarını kızartıyordu. "Yarın randevum var."

Stacie de içki içmeyen biri olduğu için iyi olmuştu, yoksa arabayı yolun karşı tarafındaki trafiğe doğru savurmuş olabilirdi.

"Özür dilerim, tekrar eder misiniz? Çünkü sanırım kulaklarım hala müziğin sesinden çınılıyor."

"Yarın Nate ile randevum var."

Stacie bir an sessiz kaldı, bu da Maddy'nin ona göz ucuyla bakmasına neden oldu.

"Peki bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu sonunda.

Maddy, birikmiş duygularını serbest bırakır gibi içini çekti. Bu soruya verebileceği pek çok cevap vardı. Bu konuda o kadar heyecanlıydı ki, bunun için daha iyi bir kelime icat etmek gerekecekti. Hala tüm bunların bir anda yok olacağından korkuyordu.

Bunun yerine, tek önemli olan şeyi söyledi.

"Sabırsızlanıyorum."

Ve söylemediği her şey ses tonunda belli olmalıydı, çünkü Stacie bu konuda başka bir şey sormadı. Sadece gülümsedi ve gözlerini yoldan ayırmadı.

"Tamam o zaman! Bana tüm detayları anlat. Ne tür bir randevudan bahsediyoruz?"

otuz yedi

Ertesi gün Maddy, bu günün sonunda aşırı düşünmekten öleceği gün olup olmadığını merak etti.

Noel sabahlarında hissettiği o tedirginlikle uyanmıştı. Ama şimdi bunun nedeni tamamen farklıydı.

Ancak, kendine sert bir şekilde seslendi.

Saçmalıyordu.

Heyecanını yastığına bağırarak dışa vurmak istese ne olacaktı ki?

Yapmayacaktı. Çünkü olgun, akli başında bir kadındı.

Evet, sert konuşma hiç işe yaramamıştı. Ancak, gerginliğini akşam için güzel bir film bulmaya yöneltmişti. Ve kahve tadına en yakın pasta olarak aklına gelen fantastik bir tiramisu bulmaya. Nonna'nın espresso dolu çikolatası gibi olmayacaktı, ama iş görürdü. Ayrıca, İtalyan'dı.

Birkaç saat sonra, bir elinde tiramisu ve kendi çantasını tutarken, diğer eliyle Nate'in kapı zilini çaldı.

Kapıyı açmasını beklerken kıyafetine hızlıca bir göz attı. Bu gece için seçtiği rahat kıyafetten oldukça memnundu.

Baharın başlangıcı, onlara birkaç günlüğüne alışılmadık derecede ılık günler armağan etmişti. Bu günler, en sevdiği çiçekli elbisesini giymeye yetecek kadar sıcaktı. Elbise, mocha kahverengi üzerine her yerinde küçük, yumuşak pembe çiçekler vardı. Elbiseyle birlikte aynı renkteki deri ceket ve ayak bileği ortasına kadar uzanan botları da giymişti. Saçlarını da açık bırakmış, yüzünün etrafında yumuşak dalgalar halinde salmıştı. Gözlüklerini de takmıştı

ve kendisini her zaman güzel hissettiren, ama aynı zamanda kendisi gibi hissettiren hafif makyajını yapmıştı.

Kapı açılınca düşüncelerinden sıyrıldı ve Nate'i görünce Maddy'nin nefesi kesildi. Dürüst olmak gerekirse, bu adamı gördüğünde bir anlığına şaşkına dönmediği bir anı hatırlamıyordu.

Kot pantolon ve gri tişört giymişti, her iki giysi de ne kadar yakışıklı olduğunu mükemmel bir şekilde ortaya koyuyordu. Tanrıya şükür, gri eşofman altı giymemişti, yoksa hoş geldin paspasının üzerinde bayılabilirdi.

Asıl dikkat çekici olan ise Nate'in ifadesiydi, ona her zaman hem şefkat hem de zorlukla kontrol altına alınmış bir irade içeren yoğun bir bakışla bakıyordu.

Bu, onu canlı hissettiriyordu.

"Merhaba," dedi, ikisinin de kapıda durduklarını hatırlayarak. Nate bununla bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu, yavaşça onun görünüşünü içlerine çekiyordu, bakışları elbisesinin eteğine, köprücük kemiğine değen saç uçlarına takıldı ve sonunda gözlerine odaklandı.

"Merhaba, Mads," dedi, okşama gibi hissettiren alçak, neredeyse samimi bir sesle. "İçeri gel."

Girdi, ona o kadar yaklaştı ki, yaydığı sıcaklığı fark etmemek imkansızdı.

Nate, elindeki çantaya kaşlarını çattı. "Ne getirdin?"

"Sen yemek yapacağını söylediğinde, elim boş gelemezdim. Sen yemek yap, ben tatlıyı getireyim."

Onun tatlı gülümsemesi, çantasını, ceketini ve çantasını nazikçe elinden alıp yanağına hafifçe bir öpücük kondurmadan önce gördüğü tek şeydi. Bu da elbette onu kızarttı.

Yanak öpücüklerinden çok daha öteye geçtikleri halde, bu nasıl oluyor da hala kızartıyordu?

Yine de, bu onun kanayan kalbini eritmeye devam ediyordu.

"Buna gerek yoktu ama çok düşüncelisin, teşekkür ederim."

"Önemli değil. Buzdolabına koy, yoksa pipetle yemek zorunda kalırız."

Mutfağa doğru yürürken arkasında bir kahkaha bıraktı. O da birkaç saniye sonra, orada garip bir şekilde durmak istemediği için onu takip etti.

Nate'in dairesi açık plan bir alandı, oturma odası, mutfak ve küçük bir ofis köşesi hepsi bir arada. Yumuşak ışıklar, mekanı agresif olmayan bir şekilde aydınlatıyor ve onu daha da davetkar hale getiriyordu. Her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmişti, duvarların ve mobilyaların renkleri birbirini çok iyi tamamlıyor ve serin, sakın bir ortam izlenimi veriyordu.

Maddy, buranın Nate'e çok yakıştığını düşündü.

"Sana evi gezdirmek isterdim, ama yatak odası ve banyo hariç, evin tamamı bu kadar."

"Meh, kim büyük bir tur ister ki? O kadar alanı ne yapacaksın ki? Sadece temizleyip düzenleyeceğin odalar artar," dedi ve ona dönerek baktı. "Bu harika görünüyor, Nate."

"Teşekkürler," Nate gülümseyerek ona cevap verdi.

"Peki," dedi Maddy, yaramazca gülümseyerek ve tezgah görevi de gören dar mutfak adasına çarpana kadar geriye doğru yürüyerek, "ne yiyeceğiz?"

Nate yerinden kıpırdamamış, dalgın dalgın ona bakıyordu.

"Yemek mi?"

O sırtıttı. "Evet, yemek. Hani, ağzımıza yiyecek koyduğumuz şey var ya?"

"Ha ha, çok komiksin Mads."

"Öyle olduğumu biliyorum. Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

Nate, adayı yanından geçerek ona doğru ilerledi ve birkaç dolabı açmak için uzandı. "Bize makarna yapabilirim diye düşündüm."

Maddy göğsünde garip bir sıkışma hissetti. Kendini tezgahın etrafında dolaşırken buldu.

"Makarna mı?"

Söyleyişinde bir şey vardı galiba, çünkü Nate durakladı.

"Evet. Büyükannenin bana verdiği kiraz domateslerle o tarifi yapabilirim diye düşündüm." Muhtemelen o günü hatırlayarak kısa bir süre gülümsedi. "20 yıl önce olmuş olmasına rağmen sanki dünmüş gibi hissetmek ne garip," diyerek başını salladı.

Maddy, bu noktada onunla birlikte gülmesi gerektiğini biliyordu, çünkü durumları göz önüne alındığında bu komikti.

Ama daha önce hissettiği o küçük sızı, kalp atışlarını hızlandıran ve nefesini kesen bir zonklamaya dönüşmüştü. Bu adama hayranlık duymaktan kendini alamıyordu.

bu adama hayran olmaktan kendini alamıyordu.

Nate, onun katılmadığını fark edince, mutfak masasındaki her şeyi bırakıp ona yaklaştı, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Bunu benim için mi yaptın?" diye sordu, sesi neredeyse bir fısıltıydı.

Nate'in yüzündeki ifade, hem şefkat hem de sertlik yayan bir ifadeye dönuştü.

"Yaptığım her şey senin için, Maddy," dedi kararlı ve sakin bir sesle. Sanki bu çok açık bir şeymiş gibi. Basit bir mantık gibi.

Ne yaptığını fark etmeden harekete geçti.

Tek bildiğı, aralarındaki mesafenin kabul edilemez olduğuydu.

Artık ona o kadar yakındı ki, nefesinin giderek daha da sıklaştığını görebiliyordu. Ellerinin gömleğinin önünü sıkıca kavradığı yerde kalbinin nasıl attığını görebiliyordu. Çikolata kahverengisi gözlerinin, genişlemiş göz bebekleri tarafından tamamen örtüldüğünü görebiliyordu.

Ayak parmaklarının ucunda yükselirken onu kendine doğru çekti ve sonraki sözlerini dudaklarına fısıldadı.

"Beni sik, Nate."

Vücudunun her yerini titreten inilti, ellerini ona dokunmadan, saçlarına dolanıp tutamlarını avuçlamadan önce aldığı tek uyarıydı. O anda, dudakları dudaklarını ele geçirip açmadan ve tüm çaresizliğini ona dökmeden önce, ona acı içinde bakarak sadece bir an vardı. Onu ateşe vermekle tehdit edecek kadar şiddetli bir arzu ile ağzını yaladı.

Onu nereye dokunacağını bilmiyordu. Sanki bir krallığın anahtarları kendisine verilmişti, ama onun güzelliğı karşısında nasıl davranacağını bilemiyordu.

Ancak bir şeyi biliyordu. Ona daha fazla ihtiyacı vardı.

Elleri göğsünden yukarı doğru kayarak vücuduna tırmandı, saçlarına ulaşmak, onları kıvrırmak ve çekmek için, ağzı ise dudaklarını çekip emmeye başladı.

Nate vahşileşti.

Elleri saçlarından ayrıldı ve vücudunun yanlarını sahiplenici dokunuşlarla okşadı, bu da içindeki ateşi daha da alevlendirdi. O yanıyordu, yanıyordu, yanıyordu.

Nate, sonsuz gibi gelen birkaç saniye boyunca öpüşmelerini kesip, ellerini elbisesinin eteğinin altına sokup kalçalarını sıkıca kavradıktan sonra onu kaldırdı ve bacakları onun gövdesine dolandı.

Onu tezgahın üzerine koyarken onu izlemeyi hiç bırakmadı, bir eliyle onu mümkün olduğunca kendine yakın tutarken, diğer eliyle ensesini kavradı ve onu gevşeten bir hareketle oraya lezzetli bir baskı uyguladı. Dudakları sonra onun açıkta kalan boynuna indi, hem yumuşak hem de açgözlü öpücükler bırakarak, cildinde küçük izler bıraktı. Uyluklarını kavrayan eli, iç uyluklarının hassas cildine dokunarak tüy kadar hafif dokunuşlar bırakıyordu.

Ağız kulağının arkasındaki gizli, hassas noktaya ulaştığında, dudaklarından çıkan yumuşak iniltiyi durdurmak mümkün değildi.

"*Siktir*, Maddy. O ses. Bana o sesi tekrar ver." O da en az onun kadar mahvolmuş gibiydi.

Ağız tekrar onun ağzını ararken, Maddy elleriyle onun omuzlarını ve gergin kaslarla dolu güçlü sırtını okşadı. Onun vücudu Maddy'nin vücuduna bastırıyordu ve Maddy'nin vücudu da ciddiyetle karşılık veriyor, yarattıkları çılgın ritmi takip ediyor, birbirlerine doğru hareket ediyor, boşuna bir çabayla birbirlerine daha da yaklaştırmaya çalışıyordu.

"Daha fazla, Nate. Lütfen, daha fazla," diye dudaklarına fısıldadı.

O zaman Nate homurdandı, sesi düşük bir tonda yankılanarak Maddy'nin vücuduna çarptı.

Hızlı ve kararlı bir hareketle onu kaldırdı, bacakları ona dolandı ve yürümeye başladı, ağız boynunu keşfetmeyi hiç bırakmadı.

Maddy, Nate'in onları istediği yere götürmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu, ama sanki vücudu kendi iradesine sahipmiş gibi davranıyordu. Artık çok geçti, ellerinden biri çoktan sırtından ayrılmış ve ön tarafına doğru iniyordu, kot pantolonunun ön kısmına ve fermuarın arkasında gerginleşen penisine ulaşana kadar durmadı. Elini penisin uzunluğu boyunca gezdirip hafifçe sıkmaktan kendini alamadı, bu hareket Nate'in nefesini kesip en yakın duvara doğru sendelemesine neden oldu.

Maddy, Nate onu dar koridorun duvarına sıkıştırıp vücudunu sert yüzeye çivilediğinde dudaklarında yayılan memnuniyet gülümsemesini hissedebiliyordu.

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diye sordu, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla Maddy'nin gülümsemesini izlerken. "Benim acı çekmemi seviyorsun, değil mi Maddy?" Kalçaları onun kalçalarına sertçe bastırırken, vücutlarının arasında sıkışmış olan elini nazikçe çekti ve parmaklarını birbirine geçirerek

onu da başının üstündeki duvara çiviledi. "Sana bunun tadını tattırayım mı?"

Maddy acı çekmenin kötü olduğunu biliyordu.

Neden kendini ve onu işkence etmek istesin ki?

Hâlâ kirpiklerinin altından ona bakıyordu, dudakları hafifçe aralanmış, yavaşça başını sallıyordu.

Nate'in gözleri parlıyordu.

"*Oh, lanet olsun*, Mads. Bunu istersin, değil mi?" Sesi sert bir fısıltıdan ibaretti. "Elimi uyluğunun daha yukarısına kaydırmamı ve ıslak ve ağrıyan yerine dokunmamı istersin. Hareket edemediğin bu yerde seni tahrik etmemi istersin ve sadece kıvranıp sana verdiğim şeyi alırsın."

Durakladı, nefesi hızlandı.

"Bunu isterdin. Ve çok mutlu olurdun, çünkü ben sadece sana işkence etmekle kalmazdım, kendimi de cehenneme sokardım. Sevdiğim o kızarıklığın boynuna ve yanaklarına yayıldığını izlerdim. Sevdiğim o sesin kısılmasını ve boğuklaşmasını dinlerdim. Beni çıldırtan o gözlerin büyüüp körleştiğini görürdüm."

"Siktir, bu bir hataydı," Maddy, vücudu ona doğru kıvrılırken, az önce söylediği her şeyi isterken bile güldü.

"Evet, Mads, bu lanet bir hataydı çünkü şu anda tek düşünebildiğim şey, senin henüz çıplak olmamış olman, önümde uzanmış olmaman, beni çılgına çeviren o yaramaz gülümsemeden başka hiçbir şey giymemiş olmaman."

Maddy gülümsemesinin kaçmasını engellemek için dudağını ısırıldı. "Vay canına, bu gerçekten iyi bir plan. Hadi yapalım."

Nate ona hem deli hem de çarpıcıymış gibi bakıyordu. "Oh, şimdi iyi bir plan mı oldu? Yemin ederim, bu lanet kadın," diye inledi, yüzünde şakacı bir gülümsemeyle, onları duvardan ayırıp yatak odasına taşıdı.

Maddy, Nate'in odasına gizlice bakmak için yeterli zamanı bulduktan sonra, dikkatini tekrar önündeki adama verdi. Ayakları yere değene kadar vücudunda yavaşça kaymasına izin veren adam. Dizlerinin üzerine çöküp botlarını ve çoraplarını çıkarmaya başladığında, ona bakmayı hiç bırakmayan adam. Sonra ellerini elbisesinin içine sokup iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekti.

Vücudunun merkezine çarpan serin hava hem yatıştırıcı hem de çıldırtıcıydı, ama zihnindeki yoğun sisi delip geçmeye yetti. Elleri elbisesinin

elbisesi eteğini kavradı ve tek bir hızlı hareketle başından çıkardı, kendini onun gözlerine tamamen açığa çıkardı.

Nate'in onu ilk kez böyle gördüğü için muhtemelen utangaç hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ama Nate ona sanki mucizevi bir şey gibi bakarken böyle hissetmesi imkansızdı.

Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, gözleri yüzünden başlayarak, neredeyse elle tutulur bir okşama gibi göğüslerine doğru iniyor, sonra karnına ve alt karnına dalıyor, sonra bacaklarının birleştiği noktada duruyordu.

Nate'in yutkunduğunu, boğazının hareket ettiğini gördü. Nate'in yakıcı bakışları bir kez daha onun bakışlarıyla buluştu.

"Lütfen, sana dokunmama izin ver, Maddy."

Elleri kalçalarını okşamaya başlamadan önce, kız zaten başını sallamıştı. Dokunuşu neredeyse saygı doluydu, parmak uçları göğüslerine ulaşana kadar kızın tenini okşadı. Parmaklarını göğüslerinin altından nazikçe gezdirirken, kızın nefesi boğazında düğümlendi, sonra başparmakları meme uçlarını buldu ve etraflarında yavaşça daireler çizerek kızın dizlerini titretmeye başladı.

Ve tüm bu süre boyunca Nate onu bir şahin gibi izledi. Sanki onu yaptığından alıkoyabilecek hiçbir şey yokmuş gibi, donakalmıştı.

Ondan uzaklaştırmak için.

Gözlerini hiç indirmede. Onun bacağına şehvetle kaldırıp omzuna koyduğunda bile. Ağzını eğip ıslak merkezini bulduğunda, dili onun tam ortasından yavaşça yaladığında bile.

Ve sonra ikinci, üçüncü kez, tüm vücudu titremeye başlayana kadar, sanki dünyayı ateşe verecek canlı bir tel gibi hissedene kadar.

O inledi, elleri bir kez daha kalçalarına kondu, onu sertçe kavrarken bir sonraki yalaması klitorisini yakalayan bir hareketle sona erdi.

Eğer onun tutuşu onu sabit tutmasaydı, o da onunla birlikte dizlerinin üzerine çökmek için yeterince şiddetli bir şekilde titredi.

"Nate," dedi, adı neredeyse bir inilti, bir yalvarış gibiydi. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

Kafasını karnına düşürdü ve "Oh, şükürler olsun" diye mırıldandı.

Kıkırdaması Nate'in ona şakacı bir gülümseme atmasına neden oldu, sonra ayağa kalkıp tişörtünün yakasını tutup çıkardı.

Şimdi bakma sırası ona gelmişti, kilometrelerce uzanan teni ortaya çıkmıştı, vücudu sert ve belirgindi, artık basketbol oynamıyor olsa da kesinlikle harika bir formdaydı. Ancak üzerinde durmaya vakti yoktu çünkü Nate çoktan kot pantolonunu çıkarmış, boxerını da çıkarmıştı ve... evet.

Bu kadar mükemmel olmak yasadışı olmalıydı.

Ve dudaklarını yalıyor muydu?

Bu adamın yanında tüm zihinsel yeteneklerinin kontrolünü kaybetmişti.

Nate acı dolu bir ses çıkardı. "Lanet olsun, dudaklarını yalamayı kes," dedi ve ellerini yüzüne uzatarak onu geriye doğru yürüttü, ta ki bacakları yatağa çarpana kadar. Onu aşağıya doğru yönlendirdi ve dudakları, onun tüm varlığını yutan ve geriye hiçbir şey bırakmayan bir öpücükle dudaklarını yakaladı.

Vücudu ona doğru kıvrılan Maddy, Nate'in boynunu ve sırtını çekerek, yumuşak yorganın üzerinde ağırlığıyla onu ezene kadar onu kendine çekti. Onun tümünü üzerinde, etrafında, içinde istiyordu.

Ve beklemekten bıkmıştı.

Eli, aralarındaki vücutunda aşağı kayarak sertleşmiş penisini buldu, elini onun etrafına doladı ve ona sabit bir şekilde okşadı. Nate, boğazından gelen bir iniltiyle eline doğru itti ve birkaç saniye daha ona dokunmasına izin verdi.

Acı dolu bir nefesle, ağırlığını ondan biraz kaldırdı ve bir eliyle komodinin çekmecesine uzandı. Kondom paketinin hisırdayan sesini duydu ve beklentiyle gerildiğini hissetti. Nate'in ağırlığı onu tekrar yatağa bastırmadan önce, birkaç saniye ayrıldılar. Vücudu bacaklarının arasında onun vücudunu kucaklıyordu ve bu kadar yakın ama yeterince yakın olmamak, en nefis işkenceydi.

"Nate," diye fısıldadı dudaklarına.

"Biliyorum, Mads. Biliyorum."

Kadının bacaklarından birini kavradı ve onu biraz daha açarak, tam da kadının ihtiyaç duyduğu yere yerleşebilecek kadar genişletti. Gözlerini kapatıp sadece hissetme dürtüsü çok güçlüydü, göz kapakları zaten ağırlaşmaya başlamıştı.

"Bana bak." Sözleri hem emredici hem de yalvarıcıydı, bir adam akıl sağlığının sınırında.

O, yavaş ve sabit bir hareketle içeri girmeden önce, onun penisinin başını hissetti.

Maddy nefesini tuttu ama bakışlarını hiç kaçırmadı. Nate de öyle.

Kısa süre sonra onun içine girdi ve ikisine de birkaç saniye nefes alma fırsatı verdi, sonra yavaş, derin darbelerle hareket etmeye başladı ve bu, onun beynini eritti.

Belki de bu şekilde ölecekti.

otuz sekiz

Nate yanıyordu.

Vücudunu saran ateşi açıklayabilecek tek şey buydu. Ve hepsi bu güzel kadının eseridir.

Onun Maddy'si.

Onu yatağında öyle uzanmış, koyu saçları başının etrafında yayılmış, yanakları ve göğsü kızarmış halde görmek, içinde ilkel bir şeylerin uyanmasına neden oldu.

Onu elde tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Şu andan itibaren.

Nate başını onun gergin meme uçlarına doğru eğdi, birini yaladıktan sonra dudaklarının arasına aldı. Altında titreyerek boğuk bir inilti çıkardı.

Tanrım, sırf bu sesle yaşayabilirdi.

"Hoşuna gitti mi, Mads?" diye mırıldandı, arzusu yüzünden boğuklaşan sesiyle, derin darbelerinden hiç vazgeçmeden. "Meme uçlarınla oynamam hoşuna gidiyor mu?"

Kız, kısmen işkence gibi bir kahkaha attı.

"Oh, sen tam bir piçsin."

Adam sırtıttı, itişlerinin hızı o kadar arttı ki, ikisi de sert nefes alıp verirken bir şey söylemek için çaba sarf etmek zorunda kaldılar. Ama adam hızını kesmedi. Onun nefesinin sikilip çıkarılmasını izlemek istiyordu.

"Neden? Biraz acı çekmeyi sevdiğini söylemiştin. İşte, ben de isteğini yerine getiriyorum." Ritimini sıkı, öğüten daireler halinde değiştirdi, bu da kadının başını geriye atmasına ve çaresiz bir inilti çıkarmasına neden oldu.

Tanrım, sonsuza kadar böyle kalabilirdi, onun içinde gömülü, onun etrafında parçalanışını izleyerek, onu kendine ait, kendine ait, kendine ait yaparken.

"*Oh, lanet olsun.* Nate, ne... ne yapıyorsun?" O şekilde, hissettiklerine tamamen teslim olmuş haliyle nefes kesici görünüyordu.

Ağzını, onu çıldırtan kulak arkasındaki noktaya yaklaştırdı. deliye çeviren noktaya yaklaştırdı.

"Seni orgazma ulaştıracağım, tatlı Maddy'im," diye fısıldadı kadının "Merak etme, kendini bırakabilirsin. Söz veriyorum, bu henüz bitmedi."

Onun etrafında sıkıca kavradığını hissedene kadar hareketlerini daha da hızlandırdı ve keskin bir zevk dalgası onu geçici olarak kör etti. Sadece ona odaklandığı için kendini tutmayı başardı. Vücudunun altında dalgalandığı, kendi zevkini kovaladığı şekilde. Zirveye ulaşırken dudaklarından derin, boğuk bir ses çıktığı şekilde.

Ona açtı. Ona hiç olmadığı kadar yakındı, ama yine de ona açtı.

Gözlerini açtı ve hemen onun bakışlarını yakaladı. O ise, önce dirseklerinin üzerine kalkıp sonra tamamen dönerek, kendini sırt üstü yatarken, onun bacakları arasında, penisi onun içindeyken bulana kadar, onu izlemekten başka bir şey yapamadı.

Nate, kadının gözlerindeki bakışı hem seviyor hem de korkuyordu. Bu bakış, ona büyük bir ödülün yanı sıra büyük bir intikam da vaat ediyordu.

Kız onun penisi üzerinde hareket etmeye başladı ve o, o anda boşalmamak için elinden geleni yaptı. Kızın vücudu, önceki orgazmından dolayı hala küçük titreşimler veriyordu ve o, her birini hissediyordu.

Maddy, dudaklarının hemen üzerinde, ulaşamayacağı bir mesafede durana kadar alçaldı ve onu sıcak ağzına ulaşmak için zorladı.

Tanrım. O, onun penisini sürerken dilini emiyordu ve onun aşağı doğru hareketlerine kendi yukarı doğru hareketleriyle karşılık vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Sen benim için çok iyisin, Maddy. Şu haline bak, beni çok iyi, çok mükemmel alıyorsun."

Onun tek cevabı, onu neredeyse bayılttıracak kadar sıkı sarılmaktı. İtmelerinin hızlanmasını engelleyemedi. O, onun bedeninin kölesiydi, akılsız, onun mükemmel sıcaklığını tekrar tekrar kovalamaya mahkumdu, ta ki mahvolana kadar.

Elleri onun uyluklarını kavradı ve onun bedeninde kaybolmak istedi. O tekrar yükseldi, başını geriye doğru sarkıtarak, bedenini ona tamamen sergiledi

ve elleri, boğazından amına kadar tüm vücudunu haritalandırmaktan kendini alamadı. Hareketleri kesik kesik oldu, ona yine orgazma yaklaştığını söyledi ve o da çok minnettardı, çünkü bu sefer kendini tutmasının imkanı yoktu.

Parmak uçlarını klitorisine doğru kaydırды, ıslaklığını kullanarak onu sıkı daireler çizerek ovuşturdu, ta ki kız parçalanana ve boğuk bir sesle onun adını haykırıncaya kadar.

Körü körüne bir kez daha kalçalarını kavradı, bir kez, iki kez itti, sonra dünyası çöktü ve dudaklarında sadece onun adı kaldı.

"Maddy, Maddy, Maddy."

Orgazm o kadar şiddetliydi ki, bir anlığına görüşü beyazlaştı, ama o, onu asla bırakmak istemeden, içinde yumuşak hareketlerine devam etti.

Kız ona yaslanmış gibi görünüyordu ve o da tam zamanında kızın vücudunu kollarına aldı, ona sarıldı ve onu yan çevirirken içinden çıktı. Kızın kaybını şimdiden yas tutuyordu.

Prezervatifi çabucak çıkardı ve tekrar onun yanına döndü, onu hafifçe kaldırarak neredeyse tamamen üstüne uzanmasını sağladı. Ancak o zaman rahatlayabildi. Onun yumuşak nefesi köprücük kemiğinde, kalbi onun kalbine çarpıyor, vücudunun ısısı onun uyluğuna değiyordu.

O yine oradaydı. "Benim kızım."

Kızın gülümsemesini onun cildinde hissetti.

"Ben buyum? Senin kızın mıyım?" diye mırıldandı, aynı konuşmayı en son ne zaman yaptıklarını açıkça hatırlayarak.

Onun çenesini kaldırarak yüzüne bakabildi.

"Tabii ki. Sen benimsin." O anda söylediği tek şey buydu, ama aslında demek istediği şey şuydu: *Beni, mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde mahvettin.*

Karnı tam o anda guruldadı ve ikisi de gülümsedi.

"Bana makarna sözü verdiğini sanıyorum."

"Ve kesinlikle haklısın."

Yarım saat sonra mutfaktaydılar.

Maddy, daha önce olduğu gibi tezgahın üzerinde oturuyordu. Ancak şimdi sadece onun gömleğini giymişti, uylukları ve çıplak bacakları ortadaydı. O, sosu hazırlarken, bir şarkı mırıldanarak ayaklarını hafifçe sallıyordu. Nate, arkasını dönüp onun görünüşünü içmek için elinden geleni yapıyordu — yumuşak, rahat, sadece onun gömleğini giymiş, şimdi onun kokusunu taşıyan, gülümseyen.

Spatulayı ekstra sıkı tuttu.

"Gömleksiz yemek pişirmenin tehlikeli olduğunu biliyorsun. Bir şey sıçrayabilir."

Evet, gömleğini giymemiş ve sadece kot pantolonunu giymişti. Eğer kız öyle dolaşıyorsa, ona da bakacak bir şey versin.

"Evet, görünüşe göre biri gömleğimi  almış." Umursamıyordu. Kız tüm kıyafetlerini alsa bile, o mutlu bir adam olacaktı.

"Oh, geri istiyorsan çıkarabilirim," dedi ve o, sadece baksa, dudaklarında alaycı bir gülümseme olduğunu duyabilirdi.

   çekerek, kendi zayıflığına boyun eğdi. Sosun hazır olduğunu düşünerek ocağın altından aldı. Omzunun üzerinden baktığında, tam da hayal ettiği şeyi gördü.

Yemeği bir an için unutan Nate, Maddy'ye doğru s z ld  ve onu köşeye sıkıştırana kadar durmadı.

"O gömleği çıkarırsan, uzun bir süre yemek yiyemeyeceğiz." "Söz m ?" diye sordu, şeytan gibi gülümseyerek.

O, başıını  ne eğer ek inledi.

"Siktir, Mads. Sen benim ölümüm olacaksın."

Ellerinin yüzünü kavradığını ve gözlerine bakmak için kaldırdığını hissetti. Dudaklarına hafifçe öpücük kondurdu ve o öpücüğü her yerinde hissetti.

" zg n m, haklısın," diye kabul etti kız, kollarını tezgahın üzerine geri bırakarak. "Beni besle."

Nate içinden inledi.

Evet, kız kesinlikle onu öldürecekti.

Sonunda yemek yemeyi başıardılar. Hatta kızın getirdiği lezzetli tiramisudan birkaç kaşıık bile yediler. Nate, saçma sapan bir şekilde dikkati dağılmış olmasına rağmen sohbeti sürdürebildiği için madalya hak ettiğini düşündü.

Ancak, kız şimdi temiz tabağı yerine koymak için parmak uçlarına basıyordu ve Nate'in gömleğinin kenarı tehlikeli bir şekilde kızın kalçasının kıvrımına yaklaşıyordu, bu yüzden akıl sağlığı için kızın yanına gidip tabağı yerine koydu.

Aniden ortaya çıkmasının onu şaşırtacağını düşünmüştü, ama ona baktığında gözleri tutku ve kararlılıkla doluydu. Sanki bunu başından beri planlamış gibi.

Elini göğsünün ortasına koyarak, sırtı dolaplara değene kadar onu yavaşça geriye doğru itti ve nazikçe dizlerinin üzerine çöktü.

Onu öyle görmek, aklını başından aldı. Vücudundaki tüm kan, kalp atışlarıyla aynı ritimde zonklayan penisine hücum etti.

Kadının elleri hızla hareket etti, kot pantolonunun düğmelerini açtı ve onu dışarı çıkardı. Göz teması kurmaya devam ederek eğildi ve penisinin başını, sanki hayatında tattığı en lezzetli tatlıymış gibi yaladı.

Tereddüt etmeden onu ağzına aldı ve yavaşça derinlemesine emdi. Acı verici bir şekilde. Elleri tezgahın kenarını kavradı, parmak eklemleri beyazladı, sanki baskıdan bir şeyleri kıracakmış gibi.

Kadının onu emip okşarken, gözlerinde sıvı bir şehvetle açgözlülükle onu izledi. Kadının yumuşak inlemeleri ona titreşimler gönderdi ve eli kadının başına uzandı, saçlarını okşadı, parmakları kadının buklelerini sıkıca kavradı, kadının ağzıyla yaptığı her hareketi hissetti. Kadının onu sıkıca kavraması, kadının nefesini kesmesine neden oldu ve aniden bu yeterli gelmedi.

Ona karşı hiç şansı yoktu.

Nate onu nazikçe kendinden uzaklaştırdı ve gücünü kullanarak kollarını tutup tezgahın üzerine kaldırdı. Kafasını karıştıran küçük kaş çatması, onun arka cebinden prezervatif çıkarıp takmasını izlerken saf arzusunun ifadesine dönüştü. O sadece davetkar bir şekilde bacaklarını açtı ve o aç bir hayvan gibi üzerine çıktı.

Saniyeler sonra onun içindeydi. Orada, mutfağında, gömleği yukarı kalkmış, ıslak amını ortaya çıkarmış, o ise düğmeleri açık kot pantolonuyla onu tamamen dolduruyordu. Onlar zevklerini yaşarken, ağzı onun inlemelerini yutuyordu.

O, onun doyurması imkansız bir açlıktı ve birlikte hareket ederken Nate, bunu asla istemediğini düşündü.

otuz dokuz

Maddy'yi uyandıran, arşaflların sessiz hışirtısıydı. Sonra yavaş yavaş bunların kendi arşaflları ya da yatağı olmadığını fark etti.

Ve onu saran, karnına elini koyarak ona sıkıca sarılan sıcak bir erkek vücudu vardı. Adam, Maddy'nin ensesine yumuşak öpücükler yağdırdı ve Maddy bu hissi hissedince titredi.

"Hasta olduğunu söyle," diye mırıldandı Nate, uykulu sesiyle Maddy'nin cildine.

Maddy omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi ve yumuşak sabah ışığında onu gördü. Beklendiğı gibi, uykudan dağınık olsa bile çok yakışıklıydı.

"Sen çok kötü bir etki yapıyorsun, biliyorsun."

"Oh, biliyorum. Öyleyse hasta olduğunu bildir. Bugün benimle kal."

Tanrım, ne kadar da cazip geliyordu. En son ne zaman bu kadar sakin ve mutlu uyanmış olduğunu hatırlayamıyordu. Bu yataktan hiç kalkmak istemiyordu.

"Sana kahvaltı hazırlayayım."

Tamam, belki doğru motivasyonla yataktan kalkmaya ikna edilebilirdi.

Nate'in eli, el koyduğu gömleğın altına kayıp, kalp atışlarını deli gibi hızlandıran tembel, telaşsız okşamalarla göğsünü okşamaya başladığında, kararını yarı yarıya vermişti.

"Ne oldu, Mads?" diye fısıldadı boynuna, nefesi durumu hiç de hafifletmiyordu. "Neden kalbin bu kadar hızlı atıyor?"

Bu lanet olası adam, onu alay ediyordu. Ve lanet olsun, bunu seviyordu.

Nate elini yukarı, yukarı doğru hareket ettirdi, meme ucuna dokunana kadar, hafifçe çimdikledi ve sonra parmaklarıyla hafifçe okşayarak acıyı dindirdi. Nate'in boynuna inmesi duyana kadar, çıkardığı seslerin ya da vücudunun onun dokunuşları altında nasıl hareket ettiğinin farkında bile değildi.

"Kızım bunu mu istiyor?" diye fısıldadı, artık uykuyla hiçbir ilgisi olmayan alçak, boğuk bir sesle. "Söylesene Maddy, elimi vücudunda aşağı kaydırırsam, benim için ıslanmış mı olacaksın?" Sözlerini tam da söylediği gibi yaparak vurguladı, eli bacaklarının arasına indi. "Bacaklarını aç. Kendim hissedeyim." O, onun sessiz, nazik emirlerine itaat etti ve kendini tamamen onun merhametine bıraktı.

"Oh, lanet olsun, Maddy." Parmakları onun içine daldığında, o da en az onun kadar acı çekiyor gibiydi.

Sonra onu hafifçe kendine doğru çevirdi, böylece kısmen onun üzerinde duruyordu.

"Şu haline bak, Mads. Böyle çok güzelsin," dedi parmakları onu ciddi ciddi sikmeye başlarken, avucunun içi birkaç acı verici dakika boyunca çılgın bir ritimle klitorisini ovuşturuyordu. Tanrım, onu mahvediyordu. "Zaten çok yaklaştın, değil mi? Hissedebiliyorum."

Kız, yarı inilti, yarı hıçkırık bir ses çıkardı. "Söyle bana, Mads."

"E-evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi.

Nate, tek görebildiği kendisi olana kadar üzerine eğildi. "O zaman bana ver, Maddy." Sözleri neredeyse bir yalvarış gibiydi. "Hepsini istiyorum. Seslerini, zevkini, seni, her şeyini istiyorum." Parmaklarını onun içinde kıvırdı ve kız sessiz bir çığlık atarak şiddetle boşaldı, her yeri sıcaklık kapladı ve tamamen kendini kaybetti.

Tüm bu süreç boyunca Nate'in bakışlarını nasıl karşıladığını bilmiyordu. Ama elini uzatıp başını aşağı çekerek, kalbini çarpıtan öfkeli duygularla tam bir tezat oluşturan, ruhunu emen uzun bir öpücük vermek, nefes almak kadar kolay gelmişti.

"Hasta olduğunu söyle," dedi Nate, onun sevdiği şakacı gülümsemesiyle. O da dramatik bir şekilde iç çekerek gösteriş yaptı. "Tamam."

Nate, ondan ayrılmadan önce alt dudağını ısırdı ve sadece boxer şortuyla yataktan kalktı.

Gözlüklerini takmamış olması iyi olmuştu, yoksa muhtemelen yastık kılıfına salya akıtmış olacaktı.

"Tamam, itiraf zamanı: Bu kadar önceden planlamamıştım, bu yüzden sadece kahve var, ama senin kahve içmediğini biliyorum." Görüşü düzeldiğinde onun utangaç ifadesini görebiliyordu. "Ben kahvaltı için bir şeyler almaya giderken, bir süre yalnız kalabilir misin?" diye sordu, dolabında eşofman ve kapüşonlu sweatshirt ararken.

"Tabii. Buradan manzara çok güzel."

Yatağa yaklaşp ona kısa ve tatlı olması gereken bir öpücük vermek için gülümserken, sonunda elini saçlarında sıkıca tuttu.

"Siktir, şimdi gitmezsem bir daha buradan çıkamayacağım," diye mırıldandı dudaklarına. "Kendini evinde hisset," diye gülümsedi, sonra odadan çıktı ve Maddy hala yatağında, onun kokusunu içlerine çekerek, tüm bunların nasıl bir rüya olamayacağını merak ederek kaldı.

Maddy hasta olduğunu söyledi. Bunu yapmak için çok fazla ikna edilmesine gerek yoktu.

Ayrıca Stacie'ye gelemeyeceğini bildiren bir mesaj attı ve arkadaşı şöyle cevap verdi:

Stacie: Oh, bunu biliyorum

Stacie: ve hasta olmadığını da biliyorum, seni pis yalancı

Stacie: Hâlâ Nate ile birliktesin, değil mi?

Stacie: BANA HER ŞEYİ ANLAT

Maddy onunla sohbet etmek isterdi ama daha acil işleri vardı, yani Nate yokken hızlıca duş almak gibi.

Neyse ki, duş kullanımı kolaydı ve lavabonun altında temiz havlular da buldu. Yirmi dakika sonra, kendini yenilenmiş hissetti. Sıcak su cennetteymiş gibi hissettirmişti ve Nate'den ödünç aldığı dev kapüşonlu sweatshirt, bulutların içinde boğuluyormuş gibi hissettirmişti.

Mutfaktan gelen çınlama sesleri, Nate'in çoktan geri döndüğünü gösteriyordu. Gülümsayarak banyodan çıktı ve onu plastik bir çantadan birkaç şeyi yerleştirirken buldu.

"Duşta ne düşündüğümü biliyor musun?"

Sesini ve çıplak ayaklarının yumuşak adımlarını duyan Nate, omzunun üzerinden bakmak için döndü ve sonra bir kez daha baktı. Onu baştan aşağı süzen bakışları, karnında ciddi bir heyecan uyandırdı.

"Umarım iyi bir şeydir," dedi, gözlerinde zar zor bastırılmış bir heyecan vardı.

"Dün filmi izleyemedik diye düşünüyordum." Kaşlarını çatması çok sevimliydi.

"Duşta bunu mu düşünüyordun? Kırılmam mı lazım?"

Hayır, aslında düşündüğü bu değildi. Akli daha çok, onu lezzetli bir şekilde kullanılmış hissettiren vücudundaki ağırlara kaymıştı, ama onu kızdırmaya dayanamadı.

"Tamam, belki de daha çok geçici bir düşünceydi." Şimdi ona yaklaşmış, bir omzunu buzdolabına dayamıştı.

O da onun pozisyonunu taklit ederek tezgaha yaslandı.

"Başka ne düşünüyordun?"

"Seni hala her yerde hissedebildiğimi."

Nate'in gözleri karardı, eli hızla uzandı ve belini kavrayarak onu kendine çekti. Şakağına burnunu sürttü ve derin bir nefes aldığını duydu.

"Siktir, şampuanımın kokusu bile sinmiş sana. Bizi daireden hiç çıkarmamak ve zamanında yemek yemememizi sağlamak için görev mi aldın? Çünkü ben buna varım."

Maddy güldü, ama cevap veremedi. Nate'in telefonuna yakın bir yerden bir mesaj geldi.

"Neden hala telefonumu pencereden dışarı atmadığımı hatırlat bana," diye mırıldandı Nate.

Maddy gülerek telefonu onun için aldı ve kanepeye doğru yöneldi.

"İşten geldi. İhtiyaçları olursa diye hazırda beklemem gerekiyor," diye mırıldandı Nate, ekrana dokunarak. "Sesli mesajı dinlerken kahvaltayı hazırlayayım."

En azından bugün kötü çalışan tek kişi o değildi.

"Selam Keaton! Büyük terfini tebrik etmek için aradım dostum! O önemli pozisyona hedeflediğini bilmiyordum!"

Maddy, telefondaki burunlu sesin söylediklerini anladığında adımlarını yavaşça durdurdu.

Nate terfi mi almıştı? Bu harika bir şeydi!

Kutlamak için ona söylemeliydi!

Ona bunu söylemek için döndü, ama onun donmuş bir şekilde telefona bakarken buldu.

"Sen bizim en iyi adamımızsın! New York ofislerindeki önemli kişiler seninle çalışacakları için çok şanslılar. Bizi unutma, tamam mı? Her neyse, iyi şanslar, görüşürüz!"

Maddy'nin kalbi bu sözlerle bir an durdu. Hareket edemiyormuş gibi hissetti, sanki bir adım atarsa cam gibi paramparça olacaktı gibi.

Gidiyor muydu?

Ama.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Maddy, mesajın hangi noktasında o sese kısmen sırtını döndüğünü bilmiyordu. Kulaklarında çınlama başladığı an mıydı, yoksa kalp atışları o kadar gürültülü hale gelip etrafındaki her şeyi bastıracağını düşündüğü an mıydı?

Ya da belki de mesaj bittiğinde, sanki ona ve ağır kalbine yöneltilmiş bıçaklarmış gibi, mesajın sözlerinden kendini korumak için acil bir ihtiyaç hissettiği andı. Mutluluğun kalıcı olduğuna inanmak için her zaman çabalayan kalbi. Bunun geçici bir rüya değil, görebileceği, dokunabileceği ve tadabileceği bir gerçeklik olduğuna inanmak için.

Göğsü bu kadar boş hissetmeseydi gülebilirdi.

Ne. Lanet. Olsun.

Bu da neydi böyle?

Ne zamandan beri insanlar ona gerçek bile olmayan bir şey için tebrik ediyorlardı?

Evet, Nate kariyerinde bir değişiklik olacağını düşünerek terfi için çaba göstermişti.

Ve evet, New York'a transfer olmak için resmi bir teklif almıştı.

Ama reddetmişti. Hayatından son derece memnundu. Annesi ve kardeşine daha yakındı, arkadaşları bir mesaj uzaklıktaydı ve Maddy vardı.

İçindeki her şey birden durdu. Kafasını Maddy'ye çevirdi ve onu birkaç dakika öncekiyle aynı yerde buldu.

Hareket etmiyordu, sadece orada duruyordu. Nefes alıp almadığından bile emin değildi.

Maddy gözlerini kaldırıp Nate'in gözlerine baktığında, Nate hayatında hiç bu kadar korku hissetmediğini fark etti. Maddy'nin güzel ela gözlerinde parlayan acı, Nate'in içini burkmaya yetti.

Onun ne düşündüğünü biliyordu. Odanın diğer ucundan ona bakışlarından, gözlerinde ihanet dolu bakışlarından bu çok açıktı.

Kadının kapıya doğru kısa bir bakışı, onu sersemliğinden uyandırdı.

"Maddy, hayır," dedi, sesinde dehşet duygusu belirliyordu. Ama kız çoktan başını sallamıştı.

"Gitmeliyim," dedi o kadar sessiz bir sesle ki, Nate'in kalbi acı bir şekilde sıkıştı.

Hayır. Eğer onu şimdi gitmesine izin verirse, Nate onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

Maddy, kapının yanında asılı duran çantası ve ceketine doğru yöneldi ama Nate daha hızlıydı.

Onun peşinden gitti ve ondan bir adım daha uzaklaşmadan kolunu yakaladı.

"Maddy, bekle!" Kız hiç direnmedi, sadece durdu.

"Bu senin için bir şaka mı?" Sorusu neredeyse bir fısıltıydı.

Sanki ona tokat atmış gibi hissetti.

"Ne?"

Sonra ona döndü, bakışlarını ona dikti ve gözlerinin içine baktı.

"Bu senin için bir şaka mı? Bana sadece tekrar ayrılmak için mi geri döndün? İşini bitirdin ve şimdi özgürce yoluna devam edebilirsin, öyle mi?" Sorusunun sonunda sesi kırıldı.

Yeter. Nate bunu yeterince uzattı.

Maddy'nin elini bıraktı, ama önce onu kendine doğru çekti, ellerini kaldırıp saçlarını okşadı ve yüzünü avuçladı.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Maddy, sonsuz gibi gelen birkaç saniye boyunca ona baktı, sonra pes etmiş gibi başını salladı.

Nate göğsünde küçük bir umut kıvılcımını hissetti.

"Güzel. Şimdi beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?" diye sordu, gözleri Maddy'nin gözlerinden hiç ayrılmadan.

Maddy biraz tereddüt etti ama başını salladı.

"Merkez ofisimize transferim anlamına gelecek daha yüksek bir pozisyon için değerlendirilmeyi talep ettiğim doğru. Ama bunların hepsi kazadan önceydi, her şeyi değiştiren o günden önce." Ona bunu anlamasını sağlaması gerekiyordu. "Her şeyi hatırladığım gün, o pozisyonu reddettim. Ofiste nasıl farklı haberler dolaşıyor bilmiyorum ama sana gerçeği söylüyorum." Sesindeki yalvaran tonu engelleyemedi. "Lütfen, bana inandığını söyle Mads. Seni terk etmemin tek yolu, senin beni hayatından kovman."

Maddy boğuk bir kahkaha gibi hıçkırık sesi çıkardı ve Nate rahatlamaktan gevşeyebileceğini hissetti. Tek yapabileceği, kendini yeterince alçaltıp onu uyluklarından kaldırmak ve onun anlık şaşkınlığını fırsat bilip onu kucağına alıp oturduğu kanepeye taşımaktı.

"Nereye gidebilirim ki, Mads? Okumamız gereken vampir kitapları, dinlememiz gereken hüzünlü müzikler ve içmemiz gereken bol miktarda çikolata var," dedi, yüzünü nazikçe okşayarak. "Sen benim referans noktamısın. Nereye gidersen, ben de seni takip ederim." Şu an için onu korkutmadan söyleyebileceği tek şey buydu. Çünkü ona karşı hissettikleri kolay ya da basit değildi.

yoğunluğu, sertliği ve inatçılığıyla insanı yıpratran bir şeydi. Ama sonunda ona söylediği her şeyin ciddi olduğunu gösterecekti.

"Çok üzgünüm, Nate. Aşırı tepki gösterdiğim için kendimi çok aptal hissediyorum," diye fısıldadı.

"Aşırı tepki vermedin. Herkes senin yaptığını düşünürdü ve haklı da olurdu." Yüzünü kaldırıp gözlerine bir kez daha baktı. "Sana deli oluyorum, Mads. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Ona yönelttiği gülümseme, sıcak bir güneş ışığı gibiydi.

"Bunu duymak güzel, Nate, çünkü sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama sen de benden kurtulamazsın," dedi ve ardından, onun vücudunu sertleştiren ve kalbini eriten daha yumuşak bir ses tonuyla ekledi, "Başka hiçbir yerde olmak istemem."

Nate derin bir nefes aldı. "Bu hafta izin al."

Gözleri kısılacak kadar çok güldü. "Benim işimle ne alıp veremediğin var?"

"Senin işinle ilgili sorunum, seni burada tutma planımı engelliyor olması."

"Haklısın. En azından bundan en iyi şekilde yararlanabiliriz."

Ona hiçbir uyarıda bulunmadan onu omzuna attı. O şaşkınlıkla çığlık attı ama yine de gülerek onun sırtına vurmaya devam etti.

"Peki ya kahvaltı?"

"Merak etme. Daha sonra da orada olacak."

Eğer ona kalırsa, çok çok sonra.

epilog

6 ay sonra

Madison Pierce yavaşça uyanırken bir şeylerin son derece doğru olduğunu hissetti.

O kadar yumuşak bir yatakta yatıyordu ki, kendini memnuniyetle yatağın içine bırakıyordu. Hafifçe aralık bırakılmış pencereden sıcak bir esinti içeri giriyor, vücudunu örten çarşafın açıkta bıraktığı cildi serinletiyordu.

Ağustos sıcağı Florida'da şaka değildi, Eylül'e sadece birkaç gün kalmış olsa bile. Kısa bir yaz tatili için ailesini ziyaret ediyordu ve küçük, kiralık bir tatil evinde kalıyordu. Ve yalnız gelmemişti. Aslında, ailesi onların gelmesinden çok heyecanlanmıştı.

Maddy, ailesinin burayı sevdiğini biliyordu, ama hayatı boyunca bu tür sıcaklıklarla nasıl başa çıktıklarını hiç anlamamıştı. Bir hafta sonra, zaten sınırına gelmişti.

Tabii ki, insan fırını gibi bir adam bütün gece boyunca onu vücuduna sıkıca sarıldığında sıcaklık daha da kötüleşti. Yarım yıldır onu bu şekilde tutan ve geceleri terletmemesini hayal edemediği bir adam.

Sanki işaret almış gibi, adamın kolu karnına doğru seğirdi ve onu kendine daha da yaklaştırarak omzuna yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Neden bu kadar erken kalktın?" Nate, omzuna mırıldandı, sesi uykudan boğuk ve sersemlemişti.

"Hepsi senin suçun. Sen çok seksisin."

Uykulu bir kahkaha.

"Bu daha önce hiç sorun olmamıştı."

"Şimdi de sorun değil, sadece gerçeği söylüyorum." "İyi. Beni seksi bulmana her zaman bayılırım."

Bu kez yastığına gülümseme sırası ondaydı.

"Eğer çok fazla geliyorsa, seni her zaman rahat bırakabilirim."

Maddy, cümlesini bitirmeden ona döndü.

"Sakın bunu yapmaya cüret etme," diye onun aptalca yakışıklı yüzüne bakarak bağırdı.

Nate'in gözleri parladı, içlerinde anlaşılmaz bir duygu parıltıyordu.

"Hey, Mads?"

"Hm?"

"Benimle yaşa."

Maddy bu sözlerin onun dudaklarından çıktığını görmemiş olsaydı, bunları kendi zihninin uydurduğunu düşünürdü. Ama bu sözleri görmüştü. Ve duymuştu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, bu sözlerin gerçek olduğunu biliyordu.

Ve Nate ona umut ve şefkatle bakıyordu.

"Ne?" Evet, belki de aptal gibi daha fazla teyit ihtiyacı vardı.

"Benimle yaşa, Mads. Artık sensiz uyanmak istemiyorum. Sen bana taşınabilirsin, ben sana gelebilirim ya da istediğin yere gidebiliriz. Benim için önemli olan tek şey seninle birlikte olmak."

Maddy, ne zaman katlanmış dizlerinin üzerine oturmak için kalktığını ya da Nate'in ne zaman kendini kaldırıp yüzünü nazik ellerinde yumuşakça tuttuğunu bilmiyordu.

"Uyurken sana sarılmak ve yatağımıza yetişemediğimizde mutfak tezgahında sevişmek istiyorum. Ne zaman istersen sana sıcak çikolata yapmak ve ne zaman ateşli bir sesli kitap dinlersen seni oturma odasında yere yatırmak istiyorum. Bütün bunları istiyorum ve hepsini seninle yapmak istiyorum."

"Nate..." diye fısıldadı, duygular boğazını tıkadığı için kelimeler ağzından çıkamadı.

"Hazır değilsen şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Sadece şunu bil ki, sen benim sevimli, küçük tuhafımsın ve ağzından çıkan her çılgın şeyi seviyorum." Sanki kendini bir şeye hazırlamak için derin bir nefes aldı.

. "Ne olduğunu bile anlamadan sana aşık oldum. Senin benim için ne ifade edeceğini bile bilmeden 20 yıl öncesine kadar seni takip ettim. Şimdi de istediğin her yere seni takip edeceğimden emin olabilirsin."

"Hiçbir şeyi değiştirmezdim," dedi Maddy yumuşak bir sesle, dizlerinin üzerinde sürünerek onun kucağına oturdu ve Nate'in elleri beline dolandı. "Seninle tekrar tanışmak, senin arkadaşın olmak ve seni acıtacak kadar çok sevmek için her şeyi tekrar tekrar yaşırdım."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, Nate'in dudakları onun dudaklarını, onun çaresizliğı kadar çaresiz bir şekilde buldu. Kolları onu sıkıca sardı, sanki korunması ve değer verilmesi gereken bir şey gibi tuttu. Ve aniden, onun ve onun gülümsemesi o kadar büyük olunca öpüşmek çok zor hale geldi.

Gözlerine bakarak, kalbinde sakladığı her şeyi gösterdi.

"Her şeyi daha güzel hale getiriyorsun Nate, seninle yaşamak için sabırsızlanıyorum."

Nate'in dudakları şakaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurduğunda, tek duyabildiğı, onun cildine fısıldadığı yumuşak sözlerdi, asla unutamayacağı sözler.

"Arkadaşım. Kızım. Aşkım."

Teşekkür

Bu son sayfayı yazarken hissettiğim duyguları tarif edecek kelime yok.

Bu kitap, her kararında bana her zaman destek olan ve bana sarsılmaz bir sevgi besleyen harika ebeveynlerimin desteği olmasaydı var olamazdı. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Ayrıca, çalışmamı mükemmelleştirmeme yardımcı olanlara da özel bir teşekkür etmek istiyorum: Kelimelerin akıcı olmasını sağlayan editörüm Yoanna'ya ve hayal gücümü bile aşan bu güzel kitap kapağını tasarlayan Katarina'ya.

Ve son olarak, bu hikayeye şans veren ve sözlerimle size ulaşmamı sağlayan siz okuyuculara en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Daha fazlası da var ve size göstermek için sabırsızlanıyorum.

Yazar hakkında

Marina Pirlimpou bir  ğretmen, kendini kitap sever olarak tanımlayan ve kasvetli sonbahar günleri, rahat battaniyeler ve sıcak içecekler için yaşayan gururlu bir i e dönük kişidir.

Bazen ilgisiz öğrencilerine gramer kurallarını açıklamadığı zamanlarda, onu en sevdiği köşede kitap okurken, müzik dinlerken veya romantizmle ilgili her şey hakkında yazarken bulabilirsiniz.

Yeni kitapları hakkında her şeyi öğrenmek veya sadece yeni kitap  nerileri arıyorsanız, onu Instagram'da @marinas_readingcorner adresinden takip edebilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

